

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 31

Dijous, 26 d'octubre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 23, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural (tram. 300-00099/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials
(tram. 300-00107/06) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 300-00184/06) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària
(tram. 300-00190/06) (p. 16)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia
(tram. 302-00046/06) (p. 20)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa,
especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció (tram. 302-00047/06) (p. 27)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit
del dret i de la justícia (tram. 302-00048/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la
coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades (tram. 302-00049/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació
(tram. 302-00050/06) (p. 45)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals i d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i la consellera de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Els voldria anunciar que la interpellació que consta en l'ordre del dia amb el número 22, a petició de l'honorable conseller al qual va dirigida i de l'il·lustre diputat que l'ha formulada, queda posposada.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural (tram. 300-00099/06)**

El número divuitè d'aquest punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural; té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, en aquest ambient d'intimitat al qual alludia ara el president, voldria que les meves primeres paraules fossin de salutació al conseller Josep Grau, amb qui tantes ocasions hem tingut per a debatre políticament durant gairebé vint anys a l'Ajuntament de Mollerussa i a la Diputació de Lleida. Aquesta és la primera interpellació que un grup de l'oposició li formula des que va ser nomenat conseller i, per tant, amb aquesta interpellació obrim el que ha de ser un fructífer procés de discussió en el Ple d'aquest Parlament en el curs del temps per avaluar i per verificar la política agrària executada pel Departament d'Agricultura a les ordres del conseller Josep Grau.

No és que aquest Parlament s'hagi desinteressat dels temes de política agrària i rural durant aquest any. Passa, però, que durant aquest any, durant aquests mesos hem estat pendents de l'aprovació per part de les autoritats de la Unió Europea d'un programa que tots hem convingut a considerar molt important per al camp català, el Pla de desenvolupament rural, que finalment ha estat aprovat pel Comitè STAR en el mes de juliol i pel Col·legi de Comissaris ara en el mes de setembre. Per tant, en certa manera, interpreti la nostra actuació durant aquests mesos, senyor conseller, com una certa

complicitat de tots els grups parlamentaris presents en aquest parlament, perquè en el temps en què es gestava l'aprovació d'un pla tan important com aquest pogués comptar amb l'acord, amb la benevolència, amb la predisposició de tots els grups de la cambra.

A hores d'ara, quan el Pla ja està definitivament aprovat, és el moment oportú per a suscitar públicament la discussió sobre les polítiques agràries i de desenvolupament rural. I em referiré avui més a les polítiques de desenvolupament rural que estrictament a l'altre pilar de la política agrària comunitària, que és la política referida a produccions, a preus i a mercats. I en el concepte ample de desenvolupament rural, tenint en compte les vint-i-dues mesures que conté el Pla i, per tant, també, la certesa en aquest moment dels 155.000 milions de pessetes que han compromès les diverses administracions públiques, la Unió Europea, el Govern de l'Estat i la mateixa Generalitat per al període 2000-2006. 155.000 milions de pessetes, 67.000 dels quals procediran de la Unió Europea, 56.000 del Govern central i 30.000 de la Generalitat, per intentar que el món rural i, en concret, el món agrari català es posin en millors condicions per a afrontar el futur quan en la política agrària comunitària es produeixin els canvis que tots plegats intuïm que es produiran, bé sigui per imperatius de la globalització que deriva del procés que empeny l'Organització Mundial del Comerç, bé sigui per la simple ampliació cap als països de l'Europa de l'est.

Nosaltres, quan hem abordat aquesta qüestió en ocasions passades en aquest Parlament, hem expressat els nostres dubtes sobre la fortalesa en què es troba avui per avui el sector agrari català, sector agrari que —no cal dir-ho— constitueix el nus bàsic, la peça bàsica de la societat rural catalana. Avui en dia, les subvencions procedents de la Unió Europea li impliquen gairebé el 20% de la seva renda. Si aquestes subvencions desapareguessin, si li manqués aquest 20% de component en la seva renda que arriba de la Unió Europea, la qüestió és si el teixit agrari català estaria en condicions d'afrontar la situació.

No li descobreixo res de nou perquè en el propi diagnòstic que el Departament d'Agricultura formula per emparar la petició de pla de desenvolupament rural a la Unió Europea, en el famós qüestionari DAFO, de fortaleces i de deficiències i d'oportunitats, s'assenyalen les deficiències, s'assenyalen les febleses que patim. I aquestes febleses són les febleses que s'han denunciat aquí en tantíssimes altres ocasions i que en aquest moment a nosaltres ens sembla que simplement, encara que 155.000 milions de pessetes semblin una oportunitat extraordinària i, efectivament, ho és, repartida o repercutida en les vint-i-dues línies que tots plegats coneixem; a nosaltres ens sembla que al final acaba convertint-se en una certa política de perdigonada —repeteixo—, molt important, perquè 155.000 milions són molt importants per un període 2000-2006, però una certa política de perdigonada desperdigades en vint-i-dues mesures, no estem del tot segurs que contribueixin a exactament allò que volíem.

La qüestió, per tant, és la següent: al marge d'aquesta gran oportunitat que ens brinda Europa, aquí, a Catalu-

nya, estem en condicions i vostès estan en la voluntat d'habilitar un marc propi de la Generalitat de Catalunya que pugui fer front, efectivament, a la singularitat i a les circumstàncies específiques de la nostra societat rural i agrària? O simplement ens hem de conduir amb els mateixos mecanismes i amb els mateixos instruments que es conduirà el conjunt d'Espanya i que es conduirà el conjunt de la Unió Europea?

Quan ara s'ha abordat o quan ha esclatat la crisi de l'increment dels costos de producció a través de l'increment tan extraordinari en el preu dels carburants i també dels adobs i dels fitosanitaris, que un dia o altre caldrà parlar-ne, també, vostè va convocar, al marge de les reunions tingudes a Madrid, una reunió específica amb els pescadors de Catalunya intentant jo crec que emetre el missatge que podríem instrumentar mecanismes específics i diferents, complementaris, si vostè vol, però específics i diferents de Catalunya per fer front a una situació que és greu a tot arreu però que aquí, naturalment, té la singularitat que deriva d'unes condicions específiques en el nostre sector primari. No sé si és exactament així, i ens interessaria saber-ho, i aquesta és la raó principal de la interpellació que avui li plantejo: fins a quin punt, conseller Grau, el vostre Govern està disposat, fent ús, naturalment, de tots els instruments que ens brinda la Unió Europea, fent ús de tots els instruments que ens brinda la política del Govern central, a implementar una estratègia pròpia i específica que permeti fer front a la singularitat del nostre sector agrari i de la nostra societat rural?

Des del nostre punt de vista, caldria contemplar bàsicament cinc eixos que cal atendre. Un primer, l'enfortiment de les estructures agràries, basades especialment en el cas de Catalunya en l'empresa familiar agrària, que constitueix el nexa bàsic de la nostra societat rural. Certament, unes explotacions agràries de les 70.000 que hi han en aquests moments són viables i competitives. A aquestes caldrà ajudar-les d'una manera diferent d'aquelles altres que, malgrat que no siguin viables i competitives, volem que romanguin perquè signifiquen la garantia de la gestió del territori, d'un territori immens que, si no el cuidem, després se'n crema, se'n destrueix, se'n destrueix el paisatge, se'n destrueix el país i, al final, acabem pagant un cost molt més elevat, molt més car que si l'haguéssim atès en les degudes condicions des del primer moment. I això implica l'enfortiment del teixit agrari i rural; significa habilitar polítiques, efectivament, per a la incorporació de joves, però també per a fer front a un increment de costos que, en aquest moment, destrueix la competitivitat d'aquestes mateixes empreses i les aboca inevitablement a l'abandó i, per tant, a la reducció, reducció de la qual es feien ressò recentment les estadístiques de l'Institut d'Estadística de Catalunya quan diu que en poc temps han desaparegut 12.000 actius agraris.

Naturalment, una política adequada a cada una de les circumstàncies. En aquell cas en què les empreses són viables i competitives, caldrà assessorar-les, caldrà transferir-los tecnologia, caldrà donar-los suport financer, caldrà ajudar-les, en definitiva, perquè encara siguin més viables i més competitives, i aquelles que no

ho són, però que gestionen territoris realment difícils, caldrà habilitar mecanismes per a complementar les seves rendes, simplement perquè romanguin i perquè gestionin el territori, i això ens abocaria immediatament a afrontar el tema de les indemnitzacions compensatòries. Indemnitzacions compensatòries que no poden genèriques per igual a l'alta muntanya que a la zona de la Segarra, que no poden ser igual a les zones de secà en general que en aquelles zones que tenen limitacions específiques derivades de les limitacions que el poder polític, que som nosaltres mateixos, els hem imposat en qualificar un espai de parc natural, de reserva de caça o qualsevol altra figura de protecció que els generi naturalment unes limitacions en la seva capacitat d'actuació.

Se m'encén la llum vermella. Deixo aquí la meua intervenció inicial, senyor conseller. Assenyalar-li, simplement, que això, naturalment, s'hauria de complementar amb la definició de plans estratègics per sectors clau de producció de la nostra economia agrària, el sector del porcí, el sector de la fruita molt bàsicament, que hauríem d'incentivar al màxim les produccions...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar al més aviat possible.

El Sr. Vilalta i Oliva

Acabo, menys d'un minut, senyor president. Incentivar les produccions de qualitat en el marc d'una política alimentària de qualitat i segura; naturalment, un incentiu potent a totes les polítiques de transformació i de comercialització dels productes agraris a fi i efecte d'aconseguir el valor afegit que se'n deriva, i això ens abocaria a un enfortiment considerable, diferent de com s'ha fet fins ara, en matèria de pla de reestructuració del cooperativisme agrari que condueixi a cooperatives més potents que les cooperatives que tenim en aquest moment. I tot això en el marc, naturalment, d'una agricultura sostenible que faci front als efectes nocius que una intensificació agrària, un productivisme agrari com el tingut fins ara ha produït en matèria de plaguicides i fertilitzants, en matèria de purins o en matèria d'erosió de terrenys. I, naturalment, complementant-ho amb un canvi més eficient i més modern en els sistemes de regadiu per a fer front a aquest estalvi de l'aigua que es plantejava ahir en una altra interpellació.

Gràcies, senyor president, per la seva generositat. Jo crec que els temes queden plantejats, senyor conseller, disposats a la rèplica.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller d'Agricultura...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és cert que també és bo, senyor Vilalta, que la meua estrena sigui amb vostè, no?, i per tant, la nostra mútua «creu», entre cometes, que es va desenvolupant en diferents escenaris, jo crec que, això, al final

també és bo i és positiu, perquè com ha dit vostè alguna altra vegada ens tenim tan apamats que ja sabem com ens hem de tractar l'un a l'altre. En tot cas, moltes gràcies per la seva intervenció, pel to de la seva intervenció i, a més a més, per aquesta complicitat que vostè ha manifestat durant tots aquests mesos i que li agraeixo moltíssim. Jo havia demanat cent dies de gràcies i, realment, han estat uns quants més i els hi agraeixo.

Bé, jo crec que hauríem de centrar –i no hi haurà temps en aquest debat; és evident que no hi haurà temps en aquesta interpellació–, centrar en el marc en el qual ens movem. Ens movem en el marc europeu en una política que, jo diria que el noranta i tants per cent de la política agrària que nosaltres hem de desenvolupar, ens la marquen les directrius comunitàries que, després, s'han d'aplicar a l'Estat espanyol amb discussió prèvia entre l'Estat i les disset comunitats autònomes, i que, per tant, el marge de maniobra que ens queda a cada una és un marge relativament ben petit.

Què hem fet al llarg d'aquests mesos? El que hem fet és aprofitar la fitxa màxima del Pla de desenvolupament rural, marcar unes prioritats entre el mateix Pla, unes prioritats que van en la línia, precisament, que volem un medi rural viu, i vol dir que per tenir-lo necessitem mantenir al màxim possible les 68.500 explotacions que tenim en el nostre país, que, per cert, en la discussió en els sectors, en les organitzacions agràries del Llibre blanc, hem tret el terme «explotació» i l'hem canviat pel terme «empresa», és a dir «empresa familiar agrària». Per tant, plans de millora de les explotacions, incorporació de joves, nous regadius, millora de tot l'entorn rural, diversificació de l'economia amb agroturisme o petita agroindústria o, precisament, un gran esforç, també, a la industrialització, tenint en compte que a casa nostra, a Catalunya, la indústria agroalimentària factura quasi –quasi– 2,5 bilions de pessetes, ocupa més de cent mil persones i és el 33%, aproximadament, de la indústria agroalimentària espanyola. I al costat d'això, en aquelles polítiques que sí que podem redissenar des de Catalunya en el marc espanyol i en el marc europeu, per exemple, tot lo que fa referència a una aposta clara per la qualitat alimentària i una aposta clara per a alguna de les coses que diu, al final de tot, vostè, com nosaltres podem incidir en els mercats, diferenciant els nostres productes, els productes que produïm a Catalunya, per tant, tot el que són denominacions de qualitat, però també la creació que l'Institut de la Qualitat Alimentària, a cavall entre el Departament d'Agricultura i el Departament de Sanitat?

Hi ha dues polítiques clares: la política conjuntural i la política estructural. La política conjuntural és aquesta que ens marca la PAC, la que ens diu: «Miri, escolti, vostè per produir o per complementar la realitat d'aquests diners.». I la política estructural és aquesta que bàsicament ens marca el PDR. O sigui, la PAC és política conjuntural, és aquella que el 2003 quan es faci la revisió veurem què passa, o quan entrin els nous països que estan trucant a la porta –els PECO d'una forma especial, principalment Polònia, Txèquia, que són els primers que segurament entraran–, però, l'altra, és la

política estructural. Nosaltres, crec que amb el PDR i algunes altres coses que podem anar discutint, crec que tenim un molt bon programa per dir: «Escolti'm, apurem la fitxa màxima.» Per cert, els diners que aporta la Generalitat són 55.000 i escaig milions de pessetes, perquè són 6.000 el 2000, 7.500 el 2001 i 8.000 el 2002, per tant, crec que això, la suma de tot, són aproximadament pels set anys 55.000 milions de pessetes, que és una aportació raonada.

Regadius, política clara de política estructural. Nosaltres només podem competir si produïm molt, produïm amb qualitat i produïm amb baixos costos, i aquest producte, ens el dona la política de regadius. Ara, hem de diferenciar dues agricultures clares que tenim en el nostre país: tenim una agricultura de secà i una agricultura..., una agricultura de secà difícil de mantenir i que, si no fos pels ajuts de les subvencions de la PAC, difícilment podríem mantenir, i en canvi tenim un altre tipus d'agricultura, que és l'agricultura que té molta empena, molta iniciativa, amb tots els seus problemes que arrossega. I, per tant, hem de manifestar una cosa: només, no arriba al 25% la producció agrària a Catalunya que rep algun tipus d'ajut, per tant, més del 75% de la producció agrària catalana no rep cap tipus de subvenció a la producció. Perquè, això, val la pena de dir-ho, i els que són els motors importants de l'economia agrària, els que marquen al final el PIB, si puja o baixa, són sectors que no reben cap subvenció de la Unió Europea ni de ningú, com poden ser el sector del porc, el sector de l'aviram, el sector del vi, per exemple, i alguns sectors que són realment els que fan..., el sector de la fruita dolça, que són els que al final, quan es diu: «la renta agrària ha pujat o ha baixat», són els que marquen la diferència entre la renta agrària d'un any o d'un altre, en funció dels preus.

Nosaltres ens hem marcat, a més a més, un altre aspecte jo crec que fonamental: l'associacionisme agrari. És a dir, nosaltres com a govern entenem que les cooperatives i el món associatiu en general ha fet un paper fonamental per vertebrar i estructurar l'economia dels nostres pobles, viles i comarques, i hem tancat, el 30 de desembre d'aquest any, el vell Pla de reestructuració de cooperatives, i el que fem és posar en marxa un nou pla de modernització i concentració. I aquí –i vostè ho sap perquè n'hem parlat alguna altra vegada– haurem de fer tots plegats una gran aposta de futur: haurem de fer entendre que diversos sectors productius –i això és política catalana, això sí que és política estrictament catalana i, per tant, són coses que podem fer nosaltres– haurem d'empènyer-los, ajudar-los, esperonar-los –i, segurament, més coses–, amb la modernització i la concentració. Cada vegada més, els sectors comercials són menys i més grans i, per tant, nosaltres no podem sortir a vendre, tants, el mateix producte de la mateixa zona, i, per tant, nosaltres hauríem de fer aquí un gran esforç. I després hem de fer plans. Estem fent, estem elaborant, ja, en aquest moment, plans estratègics per a diferents sectors productius.

I un capítol molt important, molt important creiem, si volem mantenir, precisament, aquestes 61.500 explotacions vives i amb tremp, és a dir, que siguin capaces, no només amb els diners del PDR sinó en un altre as-

pecte, de ser competitives, que és la recerca, el desenvolupament, la innovació i tot el que siguem capaços de fer perquè tot això que s'està investigant des de l'IRTA, des de les universitats, arribi amb transferència tecnològica a les mateixes explotacions. Hem elaborat un pla de transferència tecnològica que pivota sobre l'IRTA i sobre la nova Direcció General de Producció i Innovació Rural, que porta l'exdiputat Xavier Coll, precisament per poder arribar a fer tot això que s'està fent: a innovar al màxim possible les tècniques que emprem a les nostres explotacions agràries.

I hem volgut, i volem diferenciar –i vostè abans n'ha fet referència–, volem diferenciar la zona de l'Alt Pirineu, és a dir, quan a Catalunya es va fixant quines són les zones de muntanya té el mateix tractament la Conca de Barberà, per exemple, que té cinc o sis possibilitats de produir, que l'Alt Pirineu que només és monocultiu; i en el cas agrícola, el que és la ramaderia extensiva. Per tant, abans del 30 de desembre hi haurà un pla elaborat, no per modificar la ICM, perquè la ICM es mou amb paràmetres de normativa europea i, per tant, ens seria més difícil, però sí fer una micropolítica catalana, específica per a la zona de l'Alt Pirineu, i, per tant, diferenciar-la de les altres agricultures de muntanya que hi ha a la resta de comarques catalogades o comarques que tenen municipis catalogats com a municipis de muntanya. I també algun pla estratègic especial per al sector del conill, el sector de l'aviram, el sector de l'oli d'oliva, el sector de l'apicultura, per exemple, que afecta també moltíssimes famílies.

I per complementar, jo crec que hem de ser capaços de fer entendre en els diferents sectors que, no només el que he dit abans des d'un punt de vista associatiu, sinó un altre aspecte també important, és a dir, les agrupacions professionals interprofessionals. Ja sé que les interprofessionals són amb clau espanyola, perquè així ho marca la Unió Europea, però cada vegada més –en aquest moment ho estem veient amb les reformes de les diferents OCM, quan s'està discutint la reforma de l'OCM de fruites i hortalisses, al sector dels cítrics, que té una interprofessional potent, que nosaltres hi contribuïm econòmicament, a més a més, en aquesta interprofessional–, per la part dels productors de Tarragona, tenen un interlocutor per poder fer propostes unitàries a l'Administració i, en aquest cas, a l'Administració de Brussel·les. I, en canvi, tenim altres sectors que no estan vertebrats, no estan estructurats, i és molt més difícil arribar a tenir la incidència concreta al Parlament europeu o a la Comissió, perquè moltes vegades, últimament, un té la sensació que la Unió Europea i la Comissió, i el comissari, fan més política pressupostària que política agrària; perquè dóna la impressió amb les diferents reformes que es fan a les OCM que les propostes són més d'estalvi de pressupost que no d'intentar buscar bones solucions.

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant. Té cinc minuts, després, per replicar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té cinc minuts, eh?, després, per replicar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

I, per tant... Bé, continuarem després.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta mateixa setmana en un diari de Lleida es publicava una carta oberta al conseller d'Agricultura, per part d'un pagès que s'havia incorporat a la seva explotació familiar l'any 1986, i feia balanç de costos i preus entre l'any 1986 i el 1999, que és l'any actual, l'any passat, en què hauria eventualment de passar l'explotació al seu fill perquè fes de pagès, i plantejava les següents dades: entre l'any 1986, en què ell es va incorporar, i l'any 1999, amb tretze anys de marge, un plançó de Blanquilla, lliure de virus, valia 100 pessetes i, ara, en val 300; una hora de mecànic en costava 600 i, ara, 1.500; l'hora d'un collidor de fruita costava 280 i ara 730; una hora de recol·lectora de panís costava 5.500 i ara 9.800; el reg del canal d'Urgell, pessetes per jornal, costava 1.700 i ara 3.950. Aquests són costos de producció. Els rendiments estan en el següent ordre: el quilo de pera Blanquilla valia 55 i ara en val 42; la pera Conference en valia 55 i ara 50; la poma Golden en valia 25 i ara 18; el panís en valia 29 i ara 22 i mitja; el blat en valia 29,20 i ara 21 i mitja.

És a dir, els costos de producció han crescut d'una manera molt important. Els preus no poden créixer, entre altres raons perquè els preus, no els d'aquests preus, estan controlats per la Unió Europea. I, per tant, en aquest increment de costos i en aquesta contenció de preus, se'n deriva una reducció de la renda que al final aboca, inevitablement, a un abandó d'una part important de la població pagesa i, sobretot, dels joves pagesos que no veuen expectatives ni oportunitats a la pràctica agrària que havien conduït fins ara, que havien menat fins ara, les seves famílies. El problema s'agreuja quan tampoc poden canviar fàcilment de conreu, perquè cada vegada més conreus estan sotmesos a plans de regulació, a drets de plantació, a quotes, a primes que fan que no siguin possibles altres implantacions agrícoles o ramaderes, alternatives a les que fins ara existien. I, per tant, si no hi ha marge per implementar nous conreus i aquells que hi havia veuen controlats els seus preus i veuen com els costos de producció creixents, i a vegades exageradament creixents, destrueixen les seves rendes, al final no queda altra oportunitat que l'abandonament. I hem de fer alguna cosa enfront d'això, conseller.

Jo li assenyalava abans que el Pla de desenvolupament rural en els termes que està plantejat no soluciona el conjunt de necessitats que deriven d'aquesta situació. És més complexa, la situació, requereix parlar-ne més a fons, no a collir-se simplement a un pla que, ho repe-

teixo, és una gran oportunitat per a tots plegats, significa parlar-ne més llargament, parlar-ne entre tots. En aquest moment hi ha un procés obert de diàleg entre l'Administració i les organitzacions agràries que és positiu, ens sembla bé que es produeixi. I com més aviat millor cal que s'hi incorporin també les forces parlamentàries d'aquest Parlament.

Vam plantejar-li ja fa molt de temps que per abordar la Llei d'orientació agrària i de desenvolupament rural, que jo crec que constitueix la llei de bases que ha de posar, efectivament, les bases per a aquest futur del món rural i de l'agricultura de Catalunya i instrumentar el conjunt d'accions que, tots plegats, qualsevol que sigui el Govern d'aquest país dugui a terme, ha de comptar amb una complicitat, en els termes que li plantejava abans, total: per part dels sectors, naturalment; per part de l'Administració actualment exercint, naturalment, i també per part de les forces polítiques que li brinden tan generosament la seva col·laboració.

Jo li demano, senyor conseller –i acabo–, i, en la Moció que presentarem posterior a aquest Ple, aquest serà el primer punt, li demano, senyor conseller, que vulgui emprendre la via d'una ponència conjunta per abordar la Llei d'orientació agrària i de desenvolupament rural que ens permeti, amb el conjunt de materials recollits per part de l'Administració i per part de les organitzacions agràries, que permeti als grups d'aquesta cambra, els que actualment formen govern i aquells que poden formar-lo un altre dia en el futur, que tots plegats puguin participar des del primer moment en el disseny del que haurien de ser les solucions que aquest país necessita en matèria de política agrària i de desenvolupament rural.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, si us plau...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Vilalta, bé, jo li ho tornaré a explicar, en tot cas, sense entrar en el que he dit abans, no?, però, en tot cas, per abundar una mica més en la discussió i, per tant, sense defugir-la en absolut, quan jo deia «en el marc en el qual estem», ho deia perquè aquesta és la realitat en la qual ens movem. El que passa és que nosaltres, independentment o en paral·lel, millor dit en paral·lel, i aprofitant els recursos que tenim durant els set anys del Pla de desenvolupament rural en les diferents mesures, aprofitant el Pla nacional de regadius, aprofitant la mateixa proposta del Govern de Catalunya en matèria de regadius, el Pla econòmic i financer de Regsa, aprovat deu fer tres o quatre setmanes, que ens permet tenir la garantia de finançament per una sèrie d'obres importants, aprofitant la discussió del Llibre blanc al carrer, és a dir, escoltant l'opinió de la gent, aprofitant, a més a més, el treball que es farà a partir d'aquesta cambra, que nosaltres estarem en condicions de donar als grups, entregar als grups ja un document bastant elaborat dins

de molt poquetes setmanes, perquè crec que estem fent les últimes reunions comarcals, i vull recordar que el 15 de novembre és el termini que l'Ordre del Departament es fixa per tenir tancat el Llibre blanc, per després entrar en la discussió de quin text hem de fer, que la mateixa Llei d'orientació, com li deia abans, de l'esforç que hem de fer en el tema de la comercialització, d'estar preparats per a qualsevol eventualitat de la política agrària comunitària, perquè en aquest moment hi ha la protecció econòmica de la PAC, però amb l'entrada de nous països, amb la pressió de l'Organització Mundial de Comerç, tampoc tenim clar que aquesta política d'ajuts es mantingui en el temps.

I, a més a més, hi ha una cosa que hem de fer, també, en clau..., si no la podem fer en clau espanyola, l'hem de fer en clau catalana, que és la modulació de la PAC; si no es pot fer en clau espanyola l'hem de fer en clau catalana, en qualsevol dels casos l'hauríem de fer, si no fos per aquesta última proposta del comissari europeu de dir que s'hauria d'escurçar, diguem, tota la paperassa administrativa que rebre cert tipus d'ajuts a les explotacions petites i fixar-ne una quantitat, i oblidar-se de tanta paperassa.

Però tot això ho tenim, i en algunes d'aquestes coses nosaltres hi podem incidir amb una política clara catalana. És a dir, no tot són diners, no tot és política presupostària, sinó que en molts casos és dir: «escoltin», i això és el que estem analitzant en aquest moment. I quan vostè m'ha sentit alguna altra vegada i n'hem parlat amb vostè mateix, que què caldria fer amb aquest sector o amb aquest altre?, és perquè, nosaltres, el que estem fent és això, és dir: «escoltí, en clau 2001 –en clau 2001–, quina és la situació real de cada sector territorialitzat?», perquè en molts casos no s'assembla gens una producció de fruita dolça de Lleida amb una producció de fruita dolça de Girona, perquè a Girona estan estructurats d'una forma diferent des de fa, com a mínim, deu anys, a part de la producció, que és diferent.

Com estructurarem el sector de la fruita dolça, per exemple, no produint de tot a tot arreu?, que és un dels altres problemes que tenim per produir una qualitat en el..., per portar al mercat un producte d'una excel·lent qualitat, estem produint de tot a totes les zones, a cent metres, a dos-cents i a tres-cents. Per tant, és dir: «escoltin, mirin, la política agrària comunitària ens marca això, però, a nosaltres, després d'aquesta anàlisi seriosa del sector, la Llei d'orientació ens hauria de servir, i crec que el títol –no sé quin serà al final, però com a mínim el que hem utilitzat tots és el de Llei d'orientació– ens hauria de dir, com a mínim, com ens hem d'autoorganitzar els diferents sectors productius catalans per ser competitius d'aquí a quinze anys, perquè la Llei hauria de durar més d'un, dos, tres anys, que hauria de durar uns quants anys més.

Per tant, jo crec que..., accepto l'ofertament que fa, i estic d'acord, a més a més, que aquest és un tema que, com és lògic, la concertació en els sectors és bàsica i necessària si volem fer una política de cara i no d'esquena, i no tant si volem fer una política de bracet amb els diferents sectors i volem fer una política, a més a més, que sigui real i efectiva per al país, és la que estem

fent en concertació amb les diferents organitzacions professionals agràries, però realment jo accepto també aquesta invitació perquè crec que entre tots ha de sortir un producte final elaborat.

Ara, tinguin clara sempre una cosa; el Govern té el seu programa, el programa és un programa, jo diria, molt clar. Vostè fa referència a la pesca, no?, i ha fet referència a les ICM, a les indemnitzacions compensatòries de muntanya, jo crec que al costat de totes les polítiques que es puguin fer, que ens puguin venir marcades de fora, nosaltres hem de fer la nostra pròpia singularitat. Escolti'm, quan hi ha hagut la lluita de la fruita seca, què hem fet? Els més afectats érem nosaltres, però érem sis comunitats autònomes bàsicament afectades, hem buscat aliats i hem aconseguit que el Govern espanyol portés a Brussel·les una proposta unitària, quan fa... res la setmana passada, el reglament que surt per pagar aquests recursos..., surt un reglament esbiaixat i a la baixa, tornem a fer tres quarts del mateix, i estem a punt de signar un acord que ja funciona, perquè ja fa quatre mesos que funciona, però als cinc el materialitzem en un acord amb el Govern aragonès, per exemple, perquè en política sanitària fem la mateixa política amb els mateixos paràmetres i, per tant, fins i tot ens convalidem les guies de transport, Aragó i Catalunya, perquè seria un contrasentit que no tinguéssim una molt bona relació en benefici de tot el sector productiu, en aquest cas ramader, però també en els ajuts de defensa vegetal per garantir el sistema d'antipedregades.

El president

Senyor conseller, ara sí que hauria de deixar-ho.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials (tram. 300-00107/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la defensa la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, voldria iniciar aquesta intervenció emmarcant-la en dos temes que han succeït aquest cap de setmana i que crec que donen a veure i deixen veure quina és la posició del nostre Grup respecte a l'atenció, l'escolarització dels alumnes amb necessitats educatives especials. Una d'elles és la festa de la integració escolar de tots els nens i nenes que celebrà Vilanova i la Geltrú dissabte passat, i l'altra, que

també va coincidir en aquest cap de setmana, és el Fòrum de Manresa per una Nova Ciutadania per una Catalunya Intercultural.

En la festa que hi va haver a Vilanova, evidentment aquesta Festa per la Integració es va donar a Vilanova després de divuit anys d'una experiència d'integració d'escola d'educació especial dintre d'un centre ordinari, la primera experiència que hi va haver a Catalunya i a Espanya, ens deia durant la festa el president de l'Associació de Pares i Mares de l'Escola El Margalló, i llegeixo textualment: «Els pares i mares d'El Margalló i del Llebetx afirmem que la integració escolar dels nens i nenes amb disminució en la nostra escola ens enriqueix i és un benefici per a tothom, tant per als que tenen unes disminucions greus com per als que no en tenen tantes.» Crec que aquest és un posicionament respecte a l'educació especial i la integració dels alumnes amb discapacitats molt important, perquè respon a una realitat.

Respecte al Fòrum de Manresa, diu: «Desenvolupant les actituds necessàries per a un diàleg intercultural, cal partir d'una noció de la diversitat com a diferència i no com a desigualtat. S'ha d'assumir la diversitat cultural no com un acte de tolerància envers l'altre diferent, sinó com un reconeixement d'aquest altre.» I parla que per fer això es necessiten unes condicions d'igualtat, de convivència per poder conèixer-se i superar els estereotips, els prejudicis i les pors. «Iguals, però diferents. Diferents però iguals com a persones. Aquesta és la societat que avui vivim, i, en aquesta, els poders públics cal que garanteixin la igualtat d'oportunitats en l'exercici del dret a l'educació. Tenim actituds proactives.»

I aquesta és la pregunta que nosaltres ens formulem: quines són les mesures proactives que en aquest camp porta a terme la Conselleria d'Ensenyament? Perquè, evidentment, la diversitat a l'escola, conviure amb alumnes amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials, igual com amb alumnes procedents de situacions socials o culturals desfavorides, és un repte, però és a la vegada una riquesa que afavoreix la convivència i la cohesió social. Dos valors importants per al futur de la nostra societat i del nostre país.

Ara, evidentment, no podem ser utòpics, no podem tampoc deixar únicament i exclusivament en mans dels professionals una tasca, una feina de tan i tan llarg abast. Per això, per cercar la integració de tothom, cal –des del nostre punt de vista– emmarcar-ho en tres aspectes molt concrets: un, la legislació; l'altre, els recursos complementaris, recursos en infraestructures, en orientació i formació professional, al professorat, i això, evidentment, vol dir també recursos econòmics, i, després, respectar les proporcions entre alumnes que facin viable la integració.

La legislació, crec que ja la tenim. Fa deu anys la LOGSE, en fa cinc la LOPEGC van ser prou explícites posant la integració escolar perfectament reconegudes i legislades, i donant una obligació igual per atendre en els centres ordinaris tant públics com concertats, sempre que sigui possible, els alumnes amb necessitats educatives especials. Per tant, la mateixa Llei fa una excepció i diu que hi han d'haver unitats o centres

d'educació especial per a aquells casos o per a aquells alumnes que les seves necessitats no puguin ser ateses en un centre ordinari. Però, és clar, en aquest cas en poden ser molts o en poden ser pocs; poden ser molts o poden ser pocs depenent de la voluntat política de donar o no els recursos necessaris, de preparar el sistema perquè realment es pugui donar la integració, creure realment que la integració és una riquesa per a tots.

I aquí és on, malauradament, després de deu anys de LOGSE, ens hem trobat que hi ha hagut, en el Departament d'Ensenyament, una manca de sensibilitat durant bastant de temps –fins i tot una absència de criteri en aquest camp– que ens ha portat a una política de reducció de les demandes especialitzades i a integrar sense les condicions mínimes necessàries. I, quan això passa, que s'integra sense les condicions mínimes necessàries, únicament i exclusivament deixant a la bona voluntat del món professional, s'està entrant en un camp animat perquè sorgeixin iniciatives segregadores o iniciatives que ja hauríem d'haver superat en aquest camp, o que se surti amb aquella cantarella o excusa que allà estan més preparats i els tractaran millor.

Evidentment, aquest no és el camp en el qual nosaltres ens agrada aquesta situació en el sistema educatiu, ni creiem que sigui el necessari per a una societat cada vegada més plural i més diversa. Per això, ens sembla que és imprescindible i és urgent un nou replantejament de l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials i també dels centres d'educació especial a Catalunya, per poder seguir el camí que la LOGSE va legislar i que diversos centres de Catalunya van experimentar per avançar en la integració com un bon camí per a la convivència i la cohesió social.

Moltes gràcies, i espero la seva resposta, senyora consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, s'adreça vostè, estimada senyora diputada, a un govern capdavanter en l'educació i l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials –ho sap bé perquè és conegut arreu– i s'adreça vostè a un govern que va ser el govern que impulsà l'aprovació a les cambres legislatives de l'Estat espanyol, l'any 1982, la Llei d'integració social coneguda com la Llei Trias Fargas, els principis de la qual van impregnar l'esperit de la Llei de 1990, d'ordenació general del sistema educatiu, com vostè molt bé ha mencionat. Són uns principis, d'altra banda, avui plenament vigents, perquè, transcorreguts divuit anys de pràctica educativa, per la seva modernitat i sensibilitat són els únics vigents: la integració de l'alumne, la normalització del seu tractament escolar i la individualització de la resposta educativa a les seves necessitats.

Aquests principis han definit una escola i una acció educativa democratitzadora i prenen la seva més uni-

versal funció quan l'apliquem a un nou concepte d'alumne, aquell amb necessitats educatives especials, que s'ha eixamplat entenent-lo com aquell alumne, nen o nena, noi o noia, que requereix de manera temporal, durant tot el seu període escolar, suports i atencions educatives específiques pel fet –com vostè també ha dit– de ser diferent, de patir discapacitats motrius, psíquiques o sensorials, o per manifestar trastorns greus de conducta davant de l'escola, o per trobar-se en situacions socials, culturals o familiars desfavorides.

L'alumne amb discapacitats és un col·lectiu no homogeni, complex, que representa aproximadament l'1,5% del total del nostre alumnat, l'atenció educativa del qual ha reeixit en una nova actitud socioescolar que ha adoptat el fet normalitzador de la seva integració amb l'escola ordinària, un fet, una aspiració i un objectiu que ha reeixit en l'educació primària. I n'és un exemple boníssim el de les escoles de Vilanova, el de l'escola Margalló, que, és cert, des de l'any 82, han estat pioneres en aquesta integració. És admès arreu que ens trobem en una posició avançada a Europa, que ens trobem en el bloc de països primers en l'atenció a aquest alumnat, i això és conseqüent amb el nostre principi socioescolar que tot alumne amb discapacitats o amb carències és el nucli de la nostra actuació, perquè, sense suport, sense ajut, sense atenció aliena, mai no podria gaudir dels mateixos drets que altri ni de les mateixes oportunitats.

Ben segur que considerem, com gran part de la societat, enriquidora i satisfactòria per al conjunt de tota la societat el tractament educatiu d'alumnes amb discapacitats. Des del Govern i juntament amb ajuntaments, hem ajudat a construir una nova cultura integradora social gràcies a experiències reeixides, plurals, i al treball continuat quotidià i a l'esforç en la confiança dels nostres mestres, dels nostres psicopedagogs, a l'esperó dels pares i mares, i també, especialment, a la confiança, l'esforç i la voluntat del nostre govern, que s'imposà un objectiu i un compromís a la consecució del qual ha designat un nombre molt important de recursos. Hem fet molt, estem fent molt i ho seguirem fent, però els camins i els espais d'acció, ara tenen necessitat de noves perspectives. L'escolarització obligatòria fins als setze anys, la universalització de l'educació secundària és un espai que no ha estat explorat ni conreat en la seva totalitat i que requereix estratègies noves educatives i modificacions substancials de conductes socials i, en especial, de conductes docents.

Hem obert adaptacions curriculars *ad hoc* en centres específics i en centres ordinaris d'educació secundària que tenen com a objectiu introduir i concretar la veritable cultura escolar de l'entitat en un àmbit plural, i no és fàcil. I no és fàcil esvaïr recances socials, no és fàcil substituir conceptes docents d'ahir, instructius i selectius, per conceptes plenament educadors i integradors.

I, respecte a l'educació especial pròpiament dita, atès el nou escenari, el decrement demogràfic, l'alt nombre d'escoles específiques –119, exactament–, el Departament ha iniciat ja la redacció del Pla director de l'educació especial, d'acord amb criteris integradors, educatius i socials, i d'equilibri i ordenació dels recursos territorials, que esperem concloure l'any 2001 per a la

seva implantació consensuada el curs 2002-2003, tal com vam publicar en el nostre programa Educació 2000-2004 i d'acord amb els criteris i objectius allí exposats.

Però, senyores diputades, senyors diputats, hi ha d'altres possibles discapacitats menys aparents a una de les quals vostè, senyora diputada, s'ha referit, però n'hi ha d'altres, que no són de caràcter físic o psíquic, que no són diagnosticades mèdicament, que són més nombroses i que poden afectar per un temps curt o perllongat en el període d'escolarització obligatòria un 5% de la població escolar. Aquest percentatge d'alumnes que requereix atenció educativa específica té, gairebé de manera generalitzada, una condició comuna: la condició socioeconòmica desfavoridora, sigui un alumne autòcton, sigui de nacionalitat estrangera. I, d'aquests últims alumnes, l'alumne primoemigrat veu agreujada la seva condició escolar pel seu desconeixement de la llengua catalana, de la castellana i, també, pel fet que, de manera molt sovint, els d'incorporació tardana provinents del Magreb o de regions subsaharianes veuen ja agreujada la seva situació per una anterior desescolarització.

Són alumnes amb risc d'exclusió escolar precoç i sociolaboral permanent. Conformen conceptualment allò que podem anomenar «minories nombroses de la nostra modernitat», que donen ple significat a l'objectiu integrador per evitar-ne la seva exclusió, que s'inicia amb l'absentisme, el rebuig i la desescolarització. Un fenomen que ara s'accentua i que es torna cada cop més precoç a totes les societats occidentals desenvolupades. Aquí, a Catalunya, s'inicia entre els onze i els dotze anys, però ara ja a França s'ha iniciat als vuit anys, i se situa de manera general en posicions marginades o perifèriques al voltant de la societat del benestar en els àmbits de l'habitatge, del treball i també del posicionament dins d'aquesta mateixa estructura social. Amb aquests alumnes, el Govern ha assumit el compromís de prioritzar-ne la seva integració i de dissoldre a l'escola i a la societat de l'entorn la segregació, el prejudici i l'etnificació.

El Departament té l'objectiu prioritari d'incloure'ls en el gaudi del coneixement i de sostreure'ls de la ignorància, fent palès a la societat educativa el perquè l'escolarització té caràcter obligatori i el perquè l'educació és un dret i és un deure. Per a tots i totes les alumnes amb necessitats educatives especials, nosaltres, el Govern, hi esmerça recursos que tradueixen en fets la sòlida veracitat del nostre discurs. A més dels recursos de personal docent ordinari per a aquest 5,5 o 6% dels nostres alumnes, hi apliquem l'acció de 5.700 professionals del Departament i d'altres recursos, fins a assolir una quantitat d'uns 22.000 milions de pessetes, i elaborem nous programes i contrastem noves idees i cerquem nous camins.

Vostè m'interpel·la, senyora diputada, sobre quin és el nostre capteniment pel que fa a l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Ja l'hi he dit: per als alumnes amb discapacitats, captenim la integració escolar quan aquelles la fan possible en centres ordinaris d'educació primària i d'educació secundària, i, quan no és possible, en centres específics. Introduïm a l'en-

senyament secundari la cultura ja assumida a l'educació primària i el Pla director s'elabora amb aquests criteris i així es presentarà a la societat educativa, i la formació del professorat de l'educació secundària n'és un requisit imprescindible, així com la millor oferta de recursos a tot el territori català, i també l'adhesió de totes les famílies.

El president

Senyora consellera, hauria d'acabar. Sí, sí, el rellotge marca exactament...

La consellera d'Ensenyament

Doncs, llavors seguirem i a la rèplica li continuaré explicant, doncs, si és necessari, els nostres plans.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora consellera, per la seva resposta i pel seu to. Aquest és, evidentment, un tema vital, important, de govern –de govern–; no només de la seva conselleria, sinó de govern de la Generalitat perquè és un tema de país. Per això, li agraeixo el to i, evidentment, quan aquesta diputada es dirigeix al Govern, coneix l'obra feta i el respecte que li mereix, però, evidentment, aquest respecte i aquesta obra feta, iniciada el 82 o el 83 –vostè ens ha recordat el doctor Trias Fargas que tant ha deixat en aquest camp; jo també li recordaria en Josep Maria Jarque, o la possibilitat d'en Ramon Juncosa, que ens ha deixat aquest estiu i que ens va ajudar molt a avançar en aquests temes de la integració...

Però això forma part de les bases que vàrem posar el 82 i el 83, i avui, aquí, el que ens preocupa és si el govern actual està posant aquestes mateixes petjades per continuar en aquest mateix camí. I, és clar, nosaltres tenim, evidentment, els nostres dubtes perquè ens ve gent a explicar els temes i no podem entendre les polítiques que es fan avui, fins i tot les absències de polítiques que durant aquests anys hem tingut, i les que es fan avui, que siguin en la línia de la de la consolidació d'aquest camí emprès el 82 o el 83.

No és un tema que diguem nosaltres perquè estem a l'oposició; ho diu, senyora consellera –i suposo que s'ho ha llegit bé–, el document *L'educació primària. Jornada de reflexió del Consell Escolar de Catalunya*, que farà el 18 de novembre a Terrassa, en el qual està parlant de massa temps de manca de criteris i que cal posar unes altres bases per tornar a dreçar aquell camí.

Ens preocupa que el projecte de decret de matriculació o d'admissió d'alumnes, que en aquest moment em sembla que també està en el Consell Escolar de Catalunya per al seu dictamen, parli que, quant als alumnes, en aquests casos, hi ha d'haver un nombre no inferior a quatre –fins ara eren dos. Nosaltres pensem..., i no ens manifestem respecte al nombre en concret, sinó respecte als recursos que s'hi posaran.

Vostè ens ha parlat de 7.550 professors, però, a aquests professors, se'ls ha donat la formació adequada i precisa perquè entenguin com i de quina manera s'ha de viure en l'escola per a la integració? Ens dóna sovint el tema que el que estem fent és pensant en polítiques globals, en què podríem coincidir, senyora consellera, però les accions que emprèn no van en aquest mateix camí. Els professors, aquests, de la diversitat, d'atenció a la diversitat, que vostè ens va explicar bé, malgrat que nosaltres creiem que no és un lloc de treball catalogat i que s'hauria de fer molta més transparència en la forma i el fons de com han sigut seleccionats –i li parlava que nosaltres pensem que s'ha de fer de perfils, el que es necessita en els centres–, però aquest professorat serveix, en molts casos, en els centres –i ens dol molt–, com a professors comodins per substituir altres mancances, i no en tenen ells la responsabilitat, no tenen la formació necessària per poder portar endavant aquest camí de la integració.

Ara mateix, m'ensenyaven a *El País*: «L'escola religiosa condicionarà el tema, i no veu massa clar el tema de la immigració en els seus centres». Això vol dir que, durant uns anys que s'ha fet una experimentació en tres centres de Catalunya, que dóna uns efectes positius –i ens ho deixa molt clar el president de l'Associació de Pares, quan diu: «Això és positiu per a tothom»–, no s'està explicant, no s'està fent aquesta cultura per integrar tots en aquest projecte, i, deixant-ho, únicament i exclusivament, a mans dels professionals, estem fent un camí ple de mines en què puguin sortir actituds segregadores i injustificades per no aprofitar el que, realment, són els recursos bons, els recursos experimentats per poder tirar endavant en aquest camí, senyora consellera. I ho diu, també, el Síndic de Greuges, eh? El Síndic de Greuges els demana que donin més recursos per a les escoles per al tractament de la diversitat.

En aquesta societat cada dia més plural i diversa, crec que ens hem de plantejar la integració com un exercici a resoldre diàriament i per part de tothom, amb solidaritat i voluntat de d'acord, sense criteris economicistes, senyora consellera. No em desvesteixi un sant per vestir-ne un altre; no prengui recursos a l'escola Margalló per donar-los a l'Escola Llebetx, perquè així no avancem en aquest camí...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Baig i Torras

Un moment. Mig segon, senyor president; moltes gràcies... Hem de lluitar cada dia tots contra tota mena d'exclusió i cercar una veritable igualtat d'oportunitats i de drets cívics i polítics. Senyora consellera, aquest no és el camí que està fent en aquest moment.

Moltes gràcies. Perdoni, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora diputada Baig, jo tinc la certesa –no de la solució panacea, que no existeix– que anem per aquest bon camí, que prosseguim en el camí que vam encetar el 82 i que l'anirem prosseguint, perquè no estem parlant, simplement, d'un tema pedagògic, sinó que estem parlant d'un tema de dignitat, i no només de dignitat de l'alumne, sinó de dignitat de la societat catalana. Per tant, tingui vostè la plena seguretat que anem per un camí, no de manera erràtica, sinó que sabem que és un camí amb ziga-zagues, un camí en què hi ha àmbits difícils, però que sabem l'objectiu final, on volem arribar.

Nosaltres hem prioritzat accions i ho seguirem fent. El Pla director serà, segurament, la resposta necessària a l'educació especial específica. Quant als altres alumnes amb discapacitats d'una altra mena de què hem parlat, entre les quals hi ha l'alumne procedent de país estranger, hi ha també molt alumne autòcton, alumne gitano, que sembla que hem oblidat i que hem marginat, però per als quals també estem preparant, nosaltres, molt noves estratègies, perquè fa cinc-cents anys que tenim aquí al país, però, d'ells, ara no en parlem, nosaltres també ens en preocupem. Per tant, ben properament, nosaltres també els podrem explicar, quan tinguem el Pla director i tot el Pla per a tots els alumnes socioeconòmicament desfavorits i que necessiten atenció especial..., jo tindrè l'honor de demanar una compareixença a la Comissió per explicar-los-hi, a vostès.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però sàpiguen vostès que el nostre discurs és adequat als nostres fets; no són discursos retòrics perquè, per nosaltres, el discurs pedagògic no és un discurs demagògic; és, simplement, pedagogia i dignitat. I nosaltres tenim un compromís ètic amb els nostres alumnes d'avui i amb la societat de demà; tingui-ho, vostè, segur. I, a més, esperem amb molt d'interès la moció, els termes de la moció que vostè pugui fer, perquè estic segura que els interessos del seu Grup i de tots els grups polítics d'aquí coincideixen amb el nostre, que és el de la millor atenció a tots aquests alumnes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 300-00184/06)

El vintè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que, per formular-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'entrada en vigor del Decret llei 4/2000, de liberalització del sòl, de les mesures urgents, ha suposat la modificació de la Llei del 98 sobre règim del sòl i valoracions. Aquestes modificacions suposen una limitació de les competències de les corporacions locals en aquest àmbit i, per tant, afecten la seva capacitat de decisió sobre el model ordenat i sostenible dels municipis.

A més, emparant-se en competències de caràcter bàsic, com el dret a la propietat o a la marxa general de l'economia, el que es fa és una invasió de les competències exclusives de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori i l'urbanisme. El que ha fet el Govern de l'Estat és la utilització reiterada de l'article 149.1 de la Constitució, com si fos la bóta de Sant Ferriol, que sempre raja a la seva conveniència per tal de promoure aquest intervencionisme de l'Estat en matèria urbanística.

El Reial decret 4/2000 introdueix modificacions, com la supressió de la possibilitat que el planificador urbanístic municipal classifiqui com a sòl no urbanitzable aquells terrenys que, fruit d'una decisió política o discrecional, puguin considerar inadequats per a un desenvolupament urbà. Es legitima, també, qualsevol Administració pública per promoure la transformació del sòl urbanitzable, amb independència que sigui competent, o no, per aprovar el planejament corresponent. Es preveu que la iniciativa privada promogui la delimitació o definició de les condicions de desenvolupament del sòl urbanitzable en base a un projecte de delimitació al planejament, i l'aprovació definitiva per silenci administratiu del planejament urbanístic derivat, promogut per la iniciativa privada o des d'administracions públiques no competents per a la seva aprovació inicial, sempre que s'hagi efectuat el tràmit d'informació pública, que podrà fer-se a iniciativa dels promotors del planejament, siguin, aquests, particulars o no.

Aquest Reial decret és plenament vigent, amb independència de la seva tramitació posterior com a projecte de llei, ja que afecta tots els municipis que estiguin en tràmit de formulació o revisió del seu planejament general i, en especial, al nucli bàsic de l'acció dels governs dels ajuntaments, com és la decisió sobre el model de creixement ordenat i sostenible dels seus municipis.

El retall sofert per l'article 9.2 de la Llei del 98 suposa una forta limitació a les competències de les corporacions locals perquè redueix el grau de discrecionalitat que tenien fins ara en la classificació del sòl no urbanitzable. I és precisament aquesta discrecionalitat la que permetia definir, políticament i en funció dels interessos generals i socials del municipi, el model de creixement dels nostres pobles i ciutats.

També, les modificacions dels articles 15 i 16 de la Llei del 98 possibiliten que qualsevol Administració, o la iniciativa privada, puguin promoure la transformació del sòl fins a l'aprovació d'aquest planejament, preventiu, a més, la figura del silenci administratiu positiu.

Tot plegat contribueix, encara més, a buidar de contingut la capacitat d'ordenació del territori propi dels ens locals, i el situen en el mateix nivell de decisió que la resta d'operadors, siguin públics o privats. I, tot això,

amb l'objectiu d'aconseguir, com diu el Reial decret, en la seva exposició de motius, que l'increment de l'oferta del sòl urbanitzable repercuteixi en un abaratiment dels costos de l'habitatge, quan de tots és sabut que el preu de l'habitatge no depèn tant del valor del sòl com del que la demanda està disposada a pagar per obtenir-lo.

En aquest sentit i a títol d'exemple, hem pogut veure com les baixades dels tipus d'interès d'aquests darrers anys no tan sols no han suposat cap disminució del preu dels habitatges sinó que, en incrementar-se la demanda, els preus han pujat en paral·lel. Així, doncs, a partir d'ara, pel que fa als aspectes de desenvolupament del sòl urbanitzable promogut per la iniciativa privada, caldrà esperar, amb sort, que la seva ordenació general sigui respectuosa amb l'entorn i el paisatge, que la viabilitat no es projecti sobre torrents o pendents impracticables, i les parcel·les resultants no es disposin sobre pendents excessius o lloc obacs i, fins i tot, que s'assegurin les connexions als sistemes generals, per tal que no es torni a reproduir la problemàtica de les urbanitzacions de l'època del *desarrollismo*.

Però el més important de tot i, tanmateix, preocupant és que el Govern de la Generalitat i Convergència i Unió han fet orelles sordes al dictamen del Consell Consultiu favorable a la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat amb argumentació de promoure una hipotètica negociació en la seva tramitació com a projecte de llei a Madrid. Això tampoc s'ha produït, ja que Convergència, en les seves esmenes, no n'ha presentat cap relacionada amb la defensa de la discrecionalitat dels ajuntaments per tal de poder decidir el seu model d'ocupació en els seus municipis, quan cal recordar que el Govern va presentar un recurs a la Llei del 90. Aquesta Llei i el seu text refós del 92 en cap moment van ser d'aplicació a Catalunya; potser, el sentit de la presentació d'aquest recurs no anava tant pel tema de les competències autonòmiques, sinó per qüestions relacionades amb l'aprofitament mig.

Davant la manca de voluntat que va mostrar el Govern i el Grup de Convergència i Unió en el debat sobre la presentació del recurs d'inconstitucionalitat en el Decret 4/2000 i d'exercir les competències exclusives en matèria d'ordenació del territori i urbanisme que li són pròpies, ara, amb les mocions aprovades per molts ajuntaments de Catalunya promogudes per la Federació de Municipis de Catalunya o, també, per l'Associació Catalana de Municipis, el Govern té l'obligació de reaccionar i prendre les mesures més adequades per contrarestar els efectes negatius de la política liberalitzadora del Govern espanyol.

Per tant, caldria saber les previsions del conseller de Política Territorial pel que fa a les repercussions que tindrà la disminució de sòl classificat de no urbanitzable en els nostres municipis per a la introducció dels nous criteris que modifiquen el seu concepte, i que passaran, malauradament, a fer l'engròs d'aquest sòl urbanitzable no controlat pel planejament municipal.

Caldria saber si el conseller i el Departament de Política Territorial han previst la incidència que tindrà la desaparició de la discrecionalitat en l'àmbit de la competència municipal per a la classificació del sòl com a no urbanitzable en el desenvolupament dels planeja-

ments municipals vigents i de les seves expectatives de futur.

Caldria, també, saber si les mesures legislatives urgents que pretén prendre el Departament de Política Territorial poden corregir els desajustaments provocats als efectes del Decret de liberalització del sòl, que qüestiona el desenvolupament racional del planejament urbanístic, quan al nostre parer es que aquestes mesures no aborden seriosament la neutralització d'aquests afectes negatius per a la sostenibilitat del territori català, i sí, en canvi, ratifiquen la seva aplicació.

I finalment, recordar-li al senyor conseller que el desplegament del Pla territorial general de Catalunya necessita els instruments de suport adients, que són els plans territorials parcials. Sense aquests, la seva adequació específica al territori difícilment es pot produir, i molt menys suplir des de l'àmbit del planejament general municipal. En aquests moments, tenim una legislació antiquada i uns instruments d'ordenació territorial amb discapacitacions. Potser és l'hora de deixar les excuses i posar els remeis. No podem seguir planificant el territori sense criteris clars d'ordenació i els seus instruments de desenvolupament. Senyor conseller, cal posar fil a l'agulla i agilitar d'una vegada la tramitació dels plans parcials. Ja portem molts anys des de l'aprovació de la Llei de política territorial de 1983 i de l'aprovació del Pla territorial general de Catalunya de 1995, i fins ara, encara avui, no s'ha produït l'aprovació de cap pla territorial parcial. Sense aquests no tenim el marc orientador de les accions que cal emprendre d'acord amb les determinacions del Pla territorial general. Aquestes mancances ens aboquen a un estat d'improvisació constant, i no és bo fer de la improvisació l'art d'articular el territori.

En aquesta cambra han estat moltes les iniciatives presentades fins al dia d'avui instant l'aprovació dels plans territorials parcials. El mateix article 9 del Pla territorial general de Catalunya, com també la Llei de política territorial del 83, obliga el Govern a elaborar cada dos anys una memòria que valori el compliment de les directrius del Pla territorial general, la qual ha de ser presentada al Parlament. Fins ara no s'ha presentat cap memòria i, per tant, s'ha estat incomplint el que la mateixa legislació preveu. I ara, amb la dimissió del senyor Solans, aquesta qüestió es podria convertir en eterna.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Li agrairíem al senyor conseller que fos conscient de la importància de la funció coordinadora d'aquest nivell de planejament directiu, ja reconeguda l'any 83 en la Carta europea d'ordenació del territori.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la diagnosi que ha estat efectuada pel senyor diputat és

en gran mesura coincident amb el diagnòstic que hem efectuat des del Govern de la Generalitat. Efectivament, el Decret, el Real decret que es troba encara avui vigent, encara que esperem que per poques setmanes, limita les competències autonòmiques, limita les competències i facultats dels ajuntaments i, per tant, ja ho vam dir en el seu moment, nosaltres considerem –consideràvem i considerem– que és un document que no anava, precisament, en una bona línia.

Nosaltres el que no compartim amb el senyor diputat –ja es va dir en aquesta cambra, en aquest sentit jo no diré cap novetat– és la metodologia per donar-li resposta. Fixi's vostè que nosaltres podríem haver presentat, podem presentar en el Projecte de llei, si és que finalment no s'acorda bé, un recurs, però aquest recurs d'inconstitucionalitat no ens garanteix en cap cas que durant uns quants anys –i la mitjana de resolució dels recursos instats pels governs autonòmics sol ser d'uns set o vuit anys– no atura res. A nosaltres ens va semblar que, més enllà de reservar-nos aquesta facultat, era bo obrir una via que ens permetés, en primer lloc, a través de la conversió del Real decret en un projecte de llei i després la negociació d'aquest projecte de llei, de poder restablir aquestes facultats tant dels municipis com, lògicament, del Govern de Catalunya. I aquesta és l'estratègia que ha estat dissenyada i que s'ha estat seguint, i la utilitat de la qual haurem pogut comprovar, podrem comprovar d'aquí a algunes setmanes.

Més enllà d'aquesta consideració, i per no reproduir un debat ja anterior, sí que jo voldria aprofitar la interpellació que em formula el senyor diputat per dir-li els dos conceptes bàsics que nosaltres creiem que han de regir l'actuació urbanística al nostre país. El primer és la preeminència absoluta del planejament, de la planificació, el seu esglaió territorial, a què vostè ha fet referència, i especialment, també, de la planificació urbanística en el seu nivell municipal en l'àmbit que coneixem pels plans d'ordenació municipal, plans generals. Nosaltres creiem que aquest és l'instrument bàsic, és l'instrument a través del qual tot allò que és la sobirania popular, la sobirania de la gent del país, a través dels municipis i del Govern, s'expressa amb un model d'ocupació del territori. I, per tant, és aquest document el que ha de ser capaç de poder dibuixar quin ha de ser el model de municipi futur. Per tant, tota la nostra actuació va dirigida en un primer terme per aquí.

En segon lloc, un cop acceptada, establerta i legalment regulada aquesta preeminència, nosaltres, el que creiem que hem de fer és ser capaços de modernitzar els procediments de gestió. Si vol vostè –deixi-m'ho dir en uns termes que ens entenem, jo penso, millor amb tot-hom–, nosaltres hem de ser capaços de produir amb eficiència el sòl necessari per al creixement dels nostres municipis. I aquí és allà on rau el fons del problema. S'ha dit: «Al nostre país no hi ha prou sòl», i s'ha caigut en un error, dir: «Doncs, com que no hi ha prou sòl, classifiquem més sòl, fem més sòl urbanitzable»; però és que, de sòl urbanitzable, n'hi ha molt; de residencial, n'hi ha unes 40.000 hectàrees, en necessitem 5.000, per tant, ja es veu que el problema no és de manca de sòl classificat com a urbanitzable; el problema és que, segurament, no s'ha anat prou bé de ritmes a produir,

a urbanitzar efectivament el sòl. I, per tant, les mesures legislatives i les mesures de Govern, tant del Govern de la Generalitat com dels ajuntaments, han d'anar encaminades a ser capaços amb agilitat, amb eficàcia, de tenir prou sòl urbanitzat.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que hi han dos eines que en aquests moments el Govern ha de posar i ha posat al damunt la taula, eines legals i eines programàtiques. Vostè coneix perfectament, com crec que la majoria dels senyors diputats i senyores diputades i d'ajuntaments del país, el programa de sòl i d'habitatge que ha estat explicat arreu del país, que, d'altra banda, està essent ja posat en funcionament, està ja essent desenvolupat com un d'aquests instruments i, per tant, no m'hi reiteraré més. Però sí que voldria a vostè fer-li avinent una altra de les preocupacions, que és disposar d'una llei sobre l'urbanisme que reguli tots aquests mecanismes i que doni el seu marc d'actuació als que han de ser els agents principals en la producció de sòl; en primer lloc, el mateix Govern de la Generalitat, a través de l'Institut Català del Sòl, i els ajuntaments, als quals s'ha de reforçar la capacitat de desenvolupament normatiu de tots aquells instruments de planificació que no són el Pla general i que, per tant, els ajuntaments haurien de poder desenvolupar plenament, i crec que això és una novetat important, i, en segon lloc, se'ls ha de dotar, també, de més capacitat de gestió per poder portar a terme les decisions d'aquests planejaments.

Per tant, primer de tot, per tant, gran objectiu d'aquesta llei, reforçar el planejament; segon gran objectiu, reforçar la capacitat d'intervenció dels municipis, i, en tercer lloc, també, fer una aposta del tercer gran agent que és l'agent privat a favor de l'agent privat actiu, i potser la paraula «en contra» és excessiva, però envers l'agent privat passiu, és a dir, que aquell propietari que està disposat a tirar endavant el seu sòl que tingui avantatge davant d'aquell propietari que l'únic que vol és frenar el creixement per seguir especulant. I, per tant, donar instruments perquè l'agent –repeteix– privat actiu, que juga a favor dels ajuntaments, que juga a favor de la producció de sòl, pugui tirar endavant, és el tercer gran objectiu d'aquesta llei que estem preparant.

Voldria acabar fent, també, algunes referències que ha fet vostè al tema del planejament territorial. Ens el creiem molt, ens el creiem tant que hem fet una cosa, que fins i tot el Departament en pot estar legítimament orgullós, que és donar-li un rang de secretaria general. Vostè sap que fora de la Secretaria General estricta, en els departaments de la Generalitat n'hi han poques –Secretaria General de la Joventut, Secretaria General de la Família...–, com hi han polítiques específiques. Com que per al planejament territorial volem una política específica, varem crear una secretaria general específica, que en aquest moment ha estat substituïda la persona que la portava endavant i que ha renunciat per motius personals, i ha estat nomenat ja –ho va estar abans d'ahir– el senyor Pere Torras com a nou secretari, com a director del Programa de planificació territorial.

I deixi'm dir-li també una qüestió. Vostè parlava de la sostenibilitat; aquest és un concepte que fins ara, fins

avui, encara avui no recull cap text legal urbanístic en el nostre país; no hi ha cap text que parli de la sostenibilitat. Nosaltres, en les nostres esmenes al projecte de llei, ho hem introduït. En aquest Avantprojecte de llei que tenim sotmès, en aquests moments, a audiència pública per poder veure si és oportú de tirar-lo endavant –lògicament, també dependrà de com acaba el projecte de llei d'àmbit estatal–, també parlem de sostenibilitat, i en l'esborrany de la llei general d'urbanisme que estem preparant, també hi parlem. I això, introduir termes de sostenibilitat, no és aliè a la tria de la persona que ha estat nomenada com a secretari per a la planificació territorial, perquè és una persona amb una amplíssima experiència en el camp del medi ambient –de fet, ha estat director general de Planificació Ambiental durant una bona colla d'anys– i, per tant, aquesta elecció és per poder, d'alguna manera, portar a terme, des d'una política específica en un òrgan ja creat pel Govern, l'acció d'introduir el concepte de sostenibilitat en el creixement i en l'ordenació urbanística.

Tot plegat crec que configura un marc ple de voluntat del Govern, d'actuació, ple d'aplicació de tot tipus d'instruments programàtics i legals, i que a mi m'agradaria que comptés amb el suport i amb la comprensió de tots els grups presents en aquesta cambra i, per descomptat, del seu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., el que no entenem, senyor conseller, és que malgrat moltes de les coincidències que puguem tenir amb la diagnosi del que ha representat el Decret de liberalització 4/2000, que, en definitiva, no és res més que encara anar una mica més lluny que la Llei del 98, que també en l'informe que va emetre el Consell Consultiu es despenia la seva inconstitucionalitat; el que no entenem és que, malgrat aquestes coincidències fins ara teòriques i esperem, i almenys així ens agradaria que es pogués reflectir en la futura Llei del sòl catalana, el que no entenem és que en el debat anterior que es va produir en aquesta cambra, per part de Convergència i Unió i per part del Govern de la Generalitat no s'abonés el tema de presentar el recurs d'inconstitucionalitat al Decret 4/2000, i no ho entenem, francament, perquè creiem que era una obligació política del Govern, quan es fa un decret que vulnera la seves competències, era obligació política del Govern reaccionar i posar-se al davant del malestar que ha causat al conjunt de tot el municipalisme català. Bé es va fer, com ja he recordat abans, amb la Llei del 90, del Partit Socialista. Cal recordar, també, un altre element, que la Llei del 98 encara avui està pendent d'un recurs d'inconstitucionalitat.

També, pel que fa al Pla territorial, m'agradaria comentar que celebrem que a l'inici d'aquesta legislatura es

nomenés una secretaria general per portar-lo a terme, però cal recordar també que portem des de l'any 83 amb l'aprovació de la Llei de política territorial i encara avui no hem vist els fruits de l'aprovació d'aquesta Llei i de la posterior aprovació del Pla territorial general de Catalunya. I portem molts anys sense l'aprovació de cap pla territorial parcial quan haurien de ser els instruments necessaris i vigents en aquests moments per poder desenvolupar posteriorment una legislació urbanística pròpia a Catalunya.

Però també m'agradaria entrar en el que fa referència a aquesta Avantprojecte de llei de mesures urbanístiques o de sòl no urbanitzable i sobre formulació de plans parcials en sòl urbanitzable no delimitat, que ha elaborat el Departament de Política Territorial. Aquest document, hem considerat per part del nostre Grup que és un instrument clarament insuficient, que no satisfà en cap moment les expectatives d'un ampli sector d'aquesta cambra i dels mateixos municipis, que ja han expressat la seva preocupació per la pèrdua de contingut competencial en les seves atribucions locals.

Aquest Avantprojecte, en cas que tiri endavant, que en aquests moments tenim la incertesa de no saber-ho, convalida un cert seguidisme de la Generalitat pel que fa a matèria urbanística per part del Govern espanyol. Com s'explica, si no, que després de dos anys i mig, després d'aprovar-se i publicar-se l'esmentada Llei del 98, es formulí, ara precisament, la necessitat d'adequar-la terminològicament i conceptualment a la legislació catalana i als planejaments vigents, si més no, quan el Decret 4/2000 no modifica l'essència dels seus preceptes, sinó que tan sols els fa més evidents?

Qualifiquem aquest Avantprojecte d'una greu improvisació, que amaga un cop més la manca de voluntat de la Generalitat per exercir les competències que li són pròpies; davant de la incertesa generada en el món local, aquest Avantprojecte encara ha creat més confusió, ja que respecte al sòl no urbanitzable ni es defineix legalment el concepte ni es regulen els criteris d'aplicació de la sostenibilitat a la qual s'adreça, i que hauria de garantir un ús racional del territori.

I pel que respecta al sòl urbanitzable, es planteja una normativa transitòria de modificació substancial de les prescripcions del Decret Llei 1/1990 en relació amb el planejament general, al qual no s'apliquen els criteris de classificació del sòl establerts per la mateixa Llei del 98 i entra en contradiccions, també, amb la legislació del règim local.

Aquest Avantprojecte no s'hauria d'haver plantejat mai, ja que defuig la qüestió principal. Transcorreguts aquests dos anys i mig que esmentàvem, i disposant Catalunya d'una legislació jurídica de l'urbanisme en la major part de caràcter preconstitucional, resulta clarament criticable la manca de voluntat i capacitat, almenys fins ara, de formular una llei d'ordenació del règim jurídic del sòl a Catalunya que doni la resposta a les necessitats de la societat catalana del segle XXI en matèria d'aprofitament racional del sòl, de l'habitatge i desenvolupament sostenible.

Catalunya ara necessita una llei pròpia no només d'urbanisme sinó que vagi molt més enllà, també d'ordena-

ció del territori, no només capaç d'aturar el desgavell urbanístic que es pot produir a conseqüència de l'aplicació de la legislació liberalitzadora o, eufemísticament, desreguladora, sinó com a exercici de les competències exclusives en matèria d'urbanisme i ordenació territorial atorgades pel mateix Estatut d'autonomia, una llei que desenvolupi l'articulació legal de l'ordenació territorial i urbanística en funció de les necessitats actuals i futures dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar, ja.

El Sr. Oliveras i Maristany

Una llei que preservi l'autonomia dels municipis pel que fa a la seva funció d'ordenar el seu territori i defensi la seva discrecionalitat a l'hora de classificar sòl no urbanitzable, una llei que estableixi també les bases per a una utilització del territori no contradictòria amb la preservació del medi ambient i que ajudi a desenvolupar el nostre model de pobles i ciutats compactes d'acord amb la nostra tradició de país mediterrani.

Cal que desenvolupem, per primera vegada, una legislació urbanística catalana sense crosses, que ajudi a planificar d'una forma racional i sostenible el nostre territori i el futur del nostre país. Si aquesta futura Llei del sòl catalana va en aquesta direcció, el nostre Grup està predisposat a parlar-ne i intentar arribar al màxim d'acords possibles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, aquesta Llei del sòl és evident que va en aquest sentit que vostè..., o aquest primer text que tenim d'aquest Avantprojecte de llei d'urbanisme va en aquest sentit que vostè diu, no? I hi va per un motiu, no?, jo crec que de totes les administracions urbanístiques del país, la que ha fet més, amb diferència, en tots els camps, és el Govern de la Generalitat, i dir això jo crec que és fer justícia a moltes persones. I ha fet més, primer de tot, des del punt de vista d'introducció de modalitats legals. El primer que va fer abans que ningú més, el Govern de la Generalitat, va ser crear l'Institut Català del Sòl, una de les primeres lleis d'aquest Parlament feliçment restaurat. Després es va dedicar a fer una llei que es deia de protecció de la legalitat urbanística, necessària per poder ajudar els municipis en el seu procés de regularització de situacions irregulars o il·legals que hi havien hagut, i que ha donat un gran rendiment des del punt de vista, per exemple, de progressiva entrada en norma del que eren urbanitzacions il·legals, i ha seguit en molts altres textos.

I, per tant, amb aquesta tradició i amb la tradició de gestió urbanística brillant que s'ha fet des del Govern,

és en el que nosaltres tenim, jo diria, un bon pes per poder afrontar aquesta nova llei. Li diré al senyor diputat i als altres senyors i senyores diputades que la llei que nosaltres fem no és una llei parcial sinó..., o com podia haver estat, i dir: «després de fer aquesta llei parcial per resoldre certs temes en el transcurs de mig any» —allò que es diu sempre—, «una disposició final, doncs es farà un text refós, un codi, etcètera». Hem volgut, justament, per fer les coses ben fetes, ara que tenim tots els elements, partir, com aquell que diu, de zero. I, per tant, aquesta llei que abraçarà tot el camp d'allò que en podem dir urbanisme —per això el nom que li hem posat és Avantprojecte de llei de l'urbanisme— té aquesta voluntat universal, i aquesta voluntat que l'endemà mateix de l'aprovació, espero, per aquesta cambra, sigui ja d'aplicació i hagi aclarit el complex panorama legal, urbanístic a què estem sotmesos.

Li vull també anunciar que aquesta llei va tan enllà com ens permet l'exercici de les nostres facultats estatutàries, i, d'altra banda, en funció de la interpretació que el mateix Tribunal Constitucional ha fet de la sentència en relació amb la Llei de l'any 90, d'exercir-les en el seu màxim nivell. I, també, en aquest sentit, espero trobar el suport i la comprensió d'aquesta cambra.

I, sobretot, aquesta és una llei que vol aportar una nova cultura. I deixi'm que li posi un exemple. Des del món municipal se'ns ha demanat moltes vegades: «hauríeu de fer com no sé quina autonomia, que deixa als ajuntaments de més de 50.000 habitants tenir competències en l'aprovació de plans parcials, hauríeu de fer això», es ven com el gran avenç municipalista. Jo, que potser he tingut la sort de ser alcalde d'una ciutat de 30.000 habitants, cada vegada que em deien això em sentia bufetejat. Per què? Per què un ajuntament de 30.000 habitants, o de 18.000, o de 10.000, si exerceix competències i facultats en sòl, l'hem de tractar pitjor que a un de 50.000? Hi ha algú que pugui respondre aquesta pregunta? És a dir, el límit de responsabilitat dels alcaldes i alcaldesses és més gros per al senyor alcalde d'un municipi de 50.001 habitants que per a un de 49.999? Bé, nosaltres el que fem és dir: «tots els ajuntaments que manifestin la voluntat de fer política de sòl» —que manifestin la voluntat de fer política de sòl—, «tots els que manifestin això, pel sol fet de fer això, els donarem les competències, els considerem responsables».

Aquest és un avenç molt important, que no ha fet ningú més, que va, fins i tot, molt i molt i molt més enllà de qualsevol petició que se'ns ha fet des del camp municipalista. Un gran avenç. Ens deien: «no, escolti'm, feu una cosa, no us quedeu a 50.000, baixeu a 30.000». No senyor, Cardedeu també, si ens formula un programa de sòl. Aquesta és la resposta d'aquesta llei.

Jo estic segur que el tràmit d'aquesta llei suscitarà, com és lògic, un tema tan important, la participació de tothom, però com que l'ànim, les propostes que formulem són, jo diria, d'un pes específic tan important i poden despertar una participació molt activa de molts agents, especialment dels agents locals, jo estic segur que serà una llei que portarà a un elevat nivell de consens, que,

per descomptat, una vegada més, a tots els senyors diputats i diputades, els ofereixo des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària (tram. 300-00190/06)

El punt vint-i-unè de l'ordre del dia és el següent: interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària. L'ha presentada el Grup Popular i la defensa la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya té un model sanitari propi, que va ser pioner a l'Estat, però, lamentablement, ha perdut prestigi, i no per culpa dels professionals, als quals després em referiré, sinó perquè la situació del sistema és poc eficient i també per la pèrdua de capacitat d'iniciativa.

La meua interpellació se centra en la gestió hospitalària, però hem de tenir en compte que l'hospital és dins d'un sistema sanitari molt ampli i complex, regit per la interrelació i la interdependència i, per tant, on concorren molts factors que condicionen el bon funcionament de l'activitat hospitalària.

D'aquests elements a què em refereixo, n'hi ha dos que considero que són essencials: l'activitat financera i l'activitat sanitària, i, dins d'aquesta, la seva pròpia gestió. Cal, per tant, analitzar dins de la globalitat la gestió integral del sistema que actualment no pot donar una bona resposta eficient, ja sigui pel seu dèficit econòmic que, lamentablement, s'incrementa, i s'incrementa molt per damunt del PIB o per la seva gestió dels serveis.

Per què no funciona el sistema bé, senyor conseller? Per la mala gestió? Per la incapacitat de resposta? Per la desmotivació? Perquè hi ha desorientació en les directrius? O per tot plegat?

La nostra preocupació creix davant l'increment de les necessitats en l'assistència sanitària, ja que l'envelliment de la població, l'aparició de nous factors epidemiològics, l'augment de les noves demandes dels ciutadans, l'avenç de les noves tecnologies, la investigació científica, la immigració, són molts dels factors amb què ha de comptar per tal de tenir un model d'eficàcia en la sanitat.

Pel que fa als serveis a la vellesa, i malgrat estar dotats d'uns dels programes més avançats des de l'any 85, com és el sistema sociosanitari, on s'estableixen sinèrgies per tal d'afrontar simultàniament la despesa que determinen i que generen molts sectors de la població, i que ha demostrat, al llarg de tots aquests anys un gran grau d'eficàcia, senyor conseller, aquest sistema podrà

afrontar l'increment de la demanda produït per l'envel·liment de la població en el futur?

La planificació de la Conselleria..., tot i que, evidentment, hi ha una planificació, però considerem que aquesta planificació és insuficient, que en ocasions ha anat a remolc de les circumstàncies, com va quedar palès en les urgències mèdiques, les llistes d'espera o el transport sanitari que han forçat el Departament, en algunes situacions, a adoptar plans urgents amb dotacions extrapressupostàries.

Actualment, senyor, estem a l'antesala de la grip, espero que aquest any en el Pla d'urgències s'adoptin totes aquestes mesures amb la programació i l'antelació suficient per evitar que en l'aplicació d'aquest Pla es torni a repetir molts col·lapses hospitalaris.

És difícil afrontar els nous reptes, perquè –tothom que fa gestió ho sap i vostè, evidentment, senyor conseller, millor que ningú–, quan es vol incrementar l'eficàcia, és necessari fer una despesa prèvia per ordenar el sistema adequadament, per poder-li fer front i, lamentablement, aquesta inversió inicial prèvia no sempre és possible perquè ens estem movent en un sistema on es plantegen grans iniciatives que no sempre es poden materialitzar per col·lapse de la mateixa gestió, la qual cosa comporta, també, una gran frustració en els professionals que hi treballen i en els usuaris que són els que en reben les conseqüències.

El nostre Grup considera necessari adoptar moltes fórmules, unes altres fórmules de gestió, amb l'objectiu d'agilitzar al màxim la gestió sanitària pública, amb la màxima eficiència i responsabilitzant els gestors del compliment d'aquests objectius, tot adoptant un nou marc organitzatiu destinat a pal·liar els inconvenients de l'organització actual sense reduir les garanties de les prestacions del servei públic sanitari. Aquest servei ha de mantenir aquestes garanties, amb independència de l'instrument jurídic que adopti, que permeti, alhora, racionalitzar la despesa i oferir una resposta més àmplia en qualitat i més eficiència. S'han d'establir noves prioritats, descentralitzar la presa de decisions i, sobretot, fer una selecció objectiva dels administradors i gestors públics.

D'aquesta filosofia de funcionament, considerem un element a destacar la responsabilitat en els objectius a assolir, responsabilitat en la correcta execució del pressupost, responsabilitat en la racionalitat del pressupost i responsabilitat, sobretot, respecte als pacients i als professionals.

Com deia abans, em preocupa, també –i molt–, la pèrdua d'autoritat dels professionals dins el sistema sanitari, la inseguretat de la seva carrera professional com a conseqüència de les diferents classificacions i salaris, una situació que, veritablement, es pot qualificar d'insostenible, perquè crea un grau de desil·lusió i esgotament que condiciona la tasca d'aquests professionals i repercuteix en la prestació que rep l'usuari.

El nostre Grup considera que és necessari aprofundir en el nou model de relacions professionals, mitjançant, evidentment, un procés de negociació amb tots els agents socials per tal de promoure els incentius a l'ac-

tivitat, a la formació i a la qualitat. Aquests canvis en la sanitat han de comportar la millora del sistema sanitari, amb un únic objectiu: millorar l'atenció i la qualitat de l'assistència i la satisfacció de tots els agents que formen part d'aquest servei, a més de l'estalvi de despeses, tot promovent la innovació i cercant l'excel·lència en la prestació i tot aplicant una política sanitària coherent que faci de la gestió un instrument necessari per optimitzar el sistema. I aquest estalvi en les despeses s'ha d'utilitzar, evidentment, per fer noves inversions; no que es busqui la rendibilitat en la sanitat, sinó que l'estalvi en algunes despeses ha de revertir en el mateix sistema per tal de poder fer front a noves demandes sanitàries.

Senyor conseller, ja li dic que som conscients que els recursos són insuficients; l'eficiència, per tant, és aconseguir l'objectiu, amb els menors recursos possibles, de la forma més rendible per tal d'aprofitar l'estalvi generat per invertir més i millorar els serveis.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de Sanitat té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Esteller, millorar l'eficiència i la qualitat dels serveis ha estat sempre per a nosaltres una prioritat i ha estat l'objectiu últim de moltes de les reformes que hem anat endegant a Catalunya des del moment de rebre les transferències.

Amb tot el respecte, jo li diria allò de «m'agrada que em faci aquesta pregunta, m'agrada que em faci aquesta interpellació, avui»; precisament avui que la premsa s'ha fet ressò que Catalunya té 12 dels 20 hospitals millors d'Espanya. Això ho recull –després jo l'hi puc facilitar–, fins i tot, el diari *El País*. La majoria dels centres elegits funcionen amb autonomia de gestió, i aquest és el model sanitari de Catalunya. Avui, pràcticament, jo no hauria gairebé ni contestar aquesta interpellació, perquè em sembla que hi ha un fet que és evident, que és que les fórmules que a Catalunya hem anat utilitzant han estat i donen els seus fruits.

Hi ha un altre aspecte que també –i amb això concordo amb vostè... Parlava de les dificultats, de les restriccions econòmiques, i, en aquest sentit, em consta la seva sensibilitat, i la sensibilitat, també, de la ministra, que, l'altre dia, en una conferència al Segle XXI, demanava més recursos per a la sanitat i, fins i tot, demanava quelcom que nosaltres hem vingut demanant des de fa molt de temps: que l'increment de la sanitat s'incrementi per damunt del PIB. Doncs, bé, jo em felicito que, finalment, hagi estat la senyora Villalobos que hagi vist realment que un dels problemes importants en un sector com el de la sanitat, ara com ara, encara continua sent el dèficit econòmic.

Deixant de banda tot el que es va fer abans de l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, sí

que voldria explicar algunes de les coses que hem anat fent. Com vostès saben, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya té dos elements molt essencials: un és la creació del Servei Català de la Salut i, l'altre, el Pla de salut com un instrument de referència per a totes les actuacions públiques en l'àmbit de la sanitat.

La creació del Servei Català de la Salut ha permès una mesura de gestió molt important i, a més a més, en línia amb totes les reformes dels sistemes sanitaris del nostre entorn, que és la separació de funcions entre el finançament i la compra de serveis de la provisió. I això, si en algun lloc de l'Estat espanyol es pot explicar bé, és precisament aquí, a Catalunya.

Però hi ha hagut un altre element molt important de la creació del Servei Català de la Salut, que ha estat consolidar la diversificació de proveïdors i la diversitat de fórmules de gestió. No trobarà un altre sistema sanitari, un altre model sanitari en una altra comunitat autònoma amb tanta diversitat de proveïdors com hi ha a Catalunya. I nosaltres creiem que això és un instrument que ens permet millorar l'eficiència del que vostè ha parlat, perquè no hi ha dubte –i en això coincidim– que cal millorar l'eficiència per donar uns bons serveis amb els recursos que tenim.

Aquesta separació de funcions entre el finançament, la compra i la provisió de serveis fa que el Servei Català de la Salut hagi d'establir amb els diferents proveïdors sanitaris els contractes de compra de serveis, que també pensem que és un bon instrument per millorar l'eficiència del sistema, ja que força els diferents proveïdors a fer una activitat determinada en funció de les necessitats de salut dels nostres ciutadans detectades i després planificades pel Pla de salut.

Una altra característica que vull remarcar és que el Servei Català de la Salut no gestiona serveis directament, que ho fa a través de diferents fórmules de gestió, diferents fórmules de gestió que ens permeten dotar de més autonomia els centres. Vostè parlava de l'autonomia, de transferir la responsabilitat. Doncs, bé, precisament, crec que tenim els instruments perquè això sigui possible. Potenciar la responsabilitat en la presa de decisions és un altre dels aspectes que, amb aquestes fórmules de gestió, el Servei Català de la Salut ha anat potenciant. Assolir una major flexibilitat en la gestió. Nosaltres estem completament d'acord que aquest ha de ser un objectiu i també, evidentment, potenciar la participació de la societat civil; ens sembla que aquestes fórmules de gestió que nosaltres hem utilitzat fan possible que la societat civil participi en la gestió dels recursos assistencials.

En aquests moments, pel que fa a aquestes fórmules de gestió, tenim a Catalunya onze consorcis, i tenim onze empreses públiques i sis contractes de cessió de la gestió en l'atenció hospitalària. Si parlem, per tant, de fórmules de gestió, el lloc on podríem trobar més d'aquestes experiències, sens cap mena de dubte, és a Catalunya.

Em voldria referir, però, també, ja que vostè ha parlat del conjunt del sistema sanitari, a un dels principals proveïdors del sistema, que és l'Institut Català de la Salut, que també al llarg d'aquests anys ha establert una

sèrie de reformes per tal de fer més àgil i més eficient la seva gestió. La direcció per objectius i el control per resultat és un d'aquests instruments, el desenvolupament de sistemes d'informació dels costos de l'assistència, la gestió de compres conjuntes, la creació de fundacions per a la recerca científica en tots els seus hospitals, l'establiment d'aliances estratègiques o, també, la implantació d'un sistema d'incentius per als professionals mèdics i el desenvolupament d'un nou model retributiu d'infermeria basat en l'avaluació del lloc de treball.

Perquè no hi ha cap dubte que el sistema funciona –i funciona bé–, gràcies a l'esforç constant i a la dedicació dels nostres professionals, els quals –i amb això també comparteixo la seva reflexió– necessitem implicar encara més en la gestió dels centres; necessitem que passem d'una cultura de gestió dels últims anys a una cultura de responsabilitats compartides dels diferents professionals amb els gestors.

Val a dir que en aquest moment l'Institut Català de la Salut està treballant, també, en el desenvolupament del projecte de direcció clínica, que permetrà la integració a nivell descentralitzat de la presa de decisions sobre l'activitat assistencial –utilització de recursos i control de la qualitat total–, a través d'un acord entre la direcció del centre i el director clínic corresponent. Per tant, aquest projecte, el projecte de la direcció clínica, suposa, al nostre entendre, com ho ha fet el National Health Service, una major implicació dels professionals en la gestió. Aquest projecte es posarà en marxa com una prova pilot en diverses unitats hospitalàries.

Hi ha hagut, també, altres mesures que crec que han estat positives per avançar en la gestió i fer més eficient el sistema, com, per exemple, la descentralització dels productes intermedis, per tal de responsabilitzar i dotar de més autonomia els agents que solliciten aquest tipus de serveis, i, també, l'any 1997, vam ser pioners en l'establiment d'un nou sistema de pagament dels hospitals, que contempla la complexitat dels malalts que s'estan tractant.

Vostè ha parlat d'altres aspectes, de l'atenció sociosanitària, de la qual ha reconegut que tenim un bon model, però, sense cap mena de dubte, cal incrementar els recursos en l'àmbit de l'atenció sociosanitària i, per això, tenim ja tancat el que és un pla de desenvolupament d'aquí al 2005, que incrementarà els recursos en les diferents línies, tant pel que fa referència a l'hospitalització de llarga estada com també tots aquells recursos ambulatoris que ens permetin fer front a un dels grans reptes que tenim com a sistema sanitari i com a societat, que és el de l'envelliment de la població.

Hi ha altres aspectes que, probablement, després tindrem temps de tractar i que cal millorar i que vostè comentava en la seva interpellació, que és la integralitat del sistema i, per tant, aquí sí que hem de millorar la coordinació entre els diferents nivells assistencials, des de l'atenció primària, que és la porta d'entrada del sistema, fins a l'atenció sociosanitària, passant, evidentment, per l'atenció hospitalària, l'atenció als hospitals d'aguts.

Hi ha, però, alguns exemples que jo li voldria posar, que són, jo crec, d'alguna manera, explicatius d'aquest esforç que hi ha hagut en la gestió en el sistema, malgrat aquests, podríem dir-ne, escenaris econòmics especialment restrictius des de l'any 1993. L'any 1999, es van fer –són dades que comparen 1995 amb 1999– 92.500 altes més, la qual cosa suposa un increment del 17,3%. Però, per exemple, en la cirurgia major ambulatoria, que seria un exemple de la millora de l'eficiència, aquí, en aquest cas, l'increment de l'activitat ha estat espectacular: 268% més d'intervencions quirúrgiques en cirurgia major ambulatoria, o 1,8 milions de visites més a consultes externes dels hospitals, que representa un 36% més. En definitiva, una sèrie d'indicadors que ens indiquen que hi ha, per part del sector sanitari, un gran esforç de millorar l'eficiència, i això respon al que és una planificació sanitària que pretén, amb un sistema sanitari que nosaltres considerem que té instruments suficients per garantir la seva eficiència i el seu dinamisme... Creiem que aquest és el resultat.

Però no hi ha cap dubte que no ens podem quedar tranquils, que, davant dels nous reptes que vostè comentava: el de l'envelliment de la població, els canvis epidemiològics i els canvis tecnològics, ens cal anar, encara, més endavant i ens cal anar, encara, a altres mesures i a altres reformes que, després, estic segur que tindrà l'ocasió de poder comentar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té vostè la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'hi dic amb tota cordialitat perquè conec el seu tarannà i suposo que el que m'ha dit no és el que realment volia dir, perquè penso que les interpellacions no es contesten en funció de les notícies que surten als mitjans de comunicació (*veus de fons*), i en aquest cas, respecte a aquest cas, jo li diré que, que els hospitals de Catalunya tenen bona qualitat, no ho dubto, però s'ha de millorar, i la situació que hi ha actualment és insostenible. Llavors, la gestió que hi ha..., de fet, sabem que en els hospitals de Catalunya hi han diferents fórmules d'organització, que no sempre s'adopten les mateixes mesures, però el sistema està anquilosat, i vostè sap molt bé que hi han estructures burocràtiques dins de l'organització dels hospitals que impedeixen en moltes ocasions que aquests professionals tinguin una bona relació amb tota l'estructura administrativa que hi ha per sobre dels professionals, i moltes vegades s'actua més en departaments estancs i prioritant una sèrie d'interessos administratius i partidistes que buscant el bon servei i la qualitat en la prestació d'aquests serveis.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, senyor conseller, vostè no m'ha contestat i no m'ha respost quines són les millores en la gestió sanitària que pensa adoptar el seu Departament. Perquè hem de tenir en compte un altre element que li he es-

mentat, i és també l'endeutament que sabem nosaltres que condiciona el sistema; vostè també s'hi ha referit dient que «el nou sistema de finançament...» i que «la ministra, evidentment, demanarà més». Evidentment, nosaltres som conscients que s'ha de millorar aquest sistema; el que passa és que la mala gestió no és imputable només a aquest sistema. Per això m'agradaria saber també quina és la part que vostès atribueixen al dèficit del finançament i quina al dèficit de gestió. Com ho expliquen vostès?, quin percentatge de l'actual sistema respon a un o un altre concepte? –suposo que ho tindran quantificat.

Hem d'explicar també moltes vegades el circuit i els conceptes, senyor conseller. Perquè vostè m'ha parlat molt dels proveïdors, i, evidentment, hi han molts proveïdors, però a Catalunya hi havien molts proveïdors, petits i mitjans proveïdors, que cada vegada s'han anat concentrant més en grans proveïdors, perquè no han pogut suportar tampoc el termini de pagament. Sabem que després s'ha reduït, aquest termini de pagament, però aquest termini encara és molt llarg, i a vegades aquesta situació també es fa insostenible, i moltes vegades el servei que presta un proveïdor quan el Departament paga, senyor conseller..., es carrega sempre la càrrega financera que aquest proveïdor ha de suportar. Llavors, aquests serveis sempre són més cars que el que resultaria si es pagués a temps i amb un bon termini.

Per això, senyor conseller, creiem que s'ha perdut capacitat de prioritzar, creiem que també s'ha perdut capacitat d'eficàcia; en lloc de cercar l'austeritat, disminueix l'eficàcia i s'incrementa la despesa. Sabem que als hospitals el sistema és bo, però creiem que s'ha de millorar, evidentment. Hi insisteixo, senyor conseller: nosaltres considerem que s'ha de fer de la planificació sanitària un instrument de primer ordre per a la permanent modernització i eficàcia de la gestió de la sanitat. Evidentment que es planifica, el paper ho aguanta tot, senyor conseller; moltes vegades es fan programes que queden molt bé però que després, a l'hora de portar-los a terme, no sempre es poden aplicar i no sempre s'apliquen bé. Cal tenir en compte amb suficient antelació necessitats emergents, que condicionaran el nostre futur sanitari, amb un impuls en la política de recursos humans i fent de la motivació dels professionals i de la seva voluntat de permanència, de formació i qualificació una norma constant en les actuacions, tenint en compte, evidentment, que amb aquestes actuacions es prestarà un millor o major servei sanitari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, jo li he dit ja a l'inici de la meua intervenció..., he pronunciat la paraula «amb el respecte», perquè sabia que després vostè m'ho diria. No, no he fet..., lògicament, jo no sabia que avui els diaris es farien res-
sò..., sabia que hi havia aquest premi, però, realment,

doncs, no en sabia el resultat, era secret; per tant jo no ho sabia.

Però, parlant de la gestió, escolti..., i, per exemple, utilitzant dades nostres, que estan al seu abast, en la Central de Balanços de l'any 1998, es produeix un increment del nombre de pacients atesos als centres de la XHUP –amb el consegüent increment de les despeses de personal i de consum de fàrmacs que això comporta– i s'aconsegueix alhora una reducció del cost unitari de l'activitat hospitalària de l'1,24% respecte al 1997. És a dir, com que els recursos són els que són, millorar l'eficiència és una màxima per a nosaltres, i aquí hi han moltes dades. I la veritat és que nosaltres hem apostat per un determinat model..., no per un; fins i tot nosaltres no hem apostat per un model per a les fundacions: nosaltres hem apostat per molts models. I això és el que estem potenciant, i en aquest sentit em sembla que no hi ha ningú que ens pugui contradir en això, perquè, a més, hem mantingut els nostres compromisos.

Nosaltres volem avançar cap a la diversificació dels proveïdors o la diversificació de les fórmules de gestió, i això a vegades no succeeix en altres llocs, en els quals fins i tot nosaltres ens vam trobar donant suport al que eren les fundacions sanitàries i que després el Ministeri, ara, en aquest moment, les aparca. No ho sé, no sé si és que realment, doncs, volen avançar en aquests temes de la gestió, però jo suposo que sí, perquè també conec quins són els objectius de la ministra.

Però sens dubte que cal fer més coses i que cal avançar; si no, no serem capaços, com li deia, de fer front als reptes que tenim plantejats. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres estem potenciant el que és una autèntica política de substitució, en el sentit que cal fer allò que cal fer en el lloc que cal fer, i si s'ha de fer l'atenció primària no cal fer-ho en un servei d'urgències d'un hospital –que vostè abans hi feia referència–, i tingui la seguretat que tenim enllestit, doncs, el que és el Pla integral d'urgències de Catalunya per a enguany; millorar la coordinació entre els diferents assistencials –també m'hi he referit–; incrementar la implicació i la participació dels professionals... Nosaltres som l'única comunitat autònoma que ha establert, per exemple, que entitats de base associativa constituïda per professionals puguin gestionar serveis sanitaris, i en tenim tres exemples, i abans de final d'any en tindrem més, perquè ens interessa molt que s'hi impliquin els professionals; si no, el sistema no acaba de rutllar. I potenciar també una cultura de l'avaluació; això és molt important per veure si realment el que estem fent, doncs, s'està fent bé. I també li avanço en aquest sentit que estem, doncs, tancant un nou sistema d'acreditació dels hospitals en el conjunt dels centres sanitaris, que creiem que pot ser un bon instrument per millorar la qualitat assistencial.

Vostè ha parlat del finançament i si teníem dades del que podem imputar a la mala gestió o el que podem imputar a la insuficiència financera. Escolti, no hi ha una mala gestió; n'hi pot haver un exemple puntual en algun lloc, però no hi ha mala gestió –no hi ha mala gestió. Jo li deia abans: el cost unitari del servei a Catalunya és més baix que en altres llocs, però aquí estem patint, des de fa molt de temps, una insuficiència finan-

cera en el camp de la sanitat. A vostès, en aquest sentit, al Partit Popular, li hem de reconèixer que l'any 1998 va fer un gran esforç per millorar els recursos en el sistema sanitari, i el va fer, i no s'havia fet fins llavors; però cal encara avançar més, perquè l'actual sistema de finançament, que té en compte algunes de les característiques que hi ha dins del que és el model sanitari català –que, per exemple, doncs, les persones que vénen d'una altra comunitat autònoma..., no té en compte altres aspectes, com per exemple el de l'envel·liment de la població, o que aquí les coses tenen un altre cost que a la resta de l'Estat.

Per tant, escolti, jo, en aquest sentit, doncs, em felicito que també siguin sensibles que cal posar més diners a la sanitat, i que cal fer-ho, i que cal incrementar el pressupost de la sanitat per damunt del producte interior brut, per damunt del que creix. I en aquest sentit em sembla que si els indicadors econòmics són bons, doncs, això es pot fer, i espero que sigui d'aquesta manera.

Sàpiga que per a nosaltres planificar els serveis, sense cap mena de dubte –no pot ser d'una altra manera–, és una prioritat i que en aquesta planificació un element –que és el motiu d'aquesta interpellació– com el de la millora de la gestió estarà sempre present, i espero, doncs, que en la moció subsegüent a aquesta interpellació ens puguem posar d'acord a dotar el sistema sanitari encara de més instruments que facilitin la millora de la gestió, la participació dels professionals i, per damunt de tot, donar als nostres ciutadans uns serveis sanitaris de qualitat.

Gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia (tram. 302-00046/06)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia. L'ha presentada l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que és posterior, com és habitual, a una interpellació que es va fer en l'anterior Ple ordinari, que va ser el mes de juliol; per tant, vol dir que, d'alguna manera, en allò que nosaltres proposàvem en aquell moment i continuem proposant podem dir que anem perdent uns quants mesos, degut en aquest cas, sobretot també, a la lentitud amb què aquesta cambra, en els darrers mesos, doncs, ha convocat els plens ordinaris.

El problema que nosaltres en aquell moment posàvem de manifest i que ara resumiré breument, simplement a títol de recordatori, en realitat és un problema que afecta tres administracions: a la mateixa Administració de justícia a Catalunya, en el que depèn del Departament de Justícia; també el Ministeri, per les competències que continua tenint en aquesta matèria, i el mateix poder judicial. I precisament perquè afecta aquestes tres administracions és pel que nosaltres entenem que és una qüestió complexa i que és particularment interessant que s'afronti, en la mesura del possible, per part d'aquestes tres administracions.

Nosaltres havíem posat de manifest –i ho hem fet ja diverses vegades en comissió i davant d'aquest Ple– el col·lapse que hi ha en aquesta moments a l'Administració de justícia –no solament a Catalunya, però també a Catalunya–, i havíem explicat com en diferents administracions de justícia, pel que fa particularment als jutjats del social, de les sales del contenciós administratiu, del civil, en l'àmbit penal, hi ha aquest col·lapse, que pot quantificar-se a partir d'algunes manifestacions del mateix poder judicial. Però aquest col·lapse té unes raons de fons que en molts casos vénen precisament per la interinitat amb què moltes persones..., i la provisionalitat amb què molts dels funcionaris de l'Administració de justícia estan treballant a Catalunya.

Dèiem, per exemple, que actualment a Catalunya un 15% de les places de jutges i magistrats estan cobertes per substituïts –un 25%, fins i tot, fora de la ciutat de Barcelona–, i en els jutjats del social aquesta mitjana de Catalunya s'eleva fins al 20%. Pel que fa als secretaris judicials, el percentatge de vacants arriba al 18%, i entre el personal propi de l'oficina judicial –oficials, auxiliars, agents judicials; aquí sí que la Generalitat de Catalunya hi té competències directes–, el 19% de les places estan cobertes per interins o en situació de vacants.

Recordava –i torno a fer-ho– que som la segona comunitat després de Canàries amb més mobilitat del personal de justícia i que amb aquesta situació d'interinatge i de precarietat no es pot administrar una bona justícia al ciutadà. A més a més, difícilment una justícia en català, perquè més del 50% del personal són castellano-parlants –sobre aquesta matèria veurem després també una altra moció.

Recordàvem també com el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en una compareixença que va fer el mes de juny davant de la Comissió, va reclamar mesures atractives –i va dir que això era possible i era possible des de Catalunya– per aconseguir més estabilitat laboral en el sector a tots els nivells. I, hi insisteixo, una part d'aquestes mesures eren en mans de qui té les competències en matèria de justícia a Catalunya, el Departament de Justícia, com s'ha fet també en altres comunitats, per exemple en el País Basc.

En tot cas, la Moció que nosaltres presentem consta de quatre punts –com vostès han pogut llegir–, que explicaré molt breument.

El primer punt, simplement, es limita a expressar la preocupació d'aquesta cambra per les llargues esperes que pateixen tants ciutadans i ciutadanes de Catalunya

per l'acumulació d'expedients pendents de tramitació en diversos jutjats de Catalunya, i entenc que això augmenta el descrèdit que l'Administració de justícia té i pateix en el nostre país.

El segon punt, simplement, pren en consideració una proposta que el senyor Guillem Vidal va fer davant la Comissió de Justícia en la seva compareixença del 27 de juny, en la qual proposava la creació d'un fòrum de contacte dels poders legislatiu, executiu i judicial.

En el tercer punt insistim en una tema que ja sembla recurrent, però que ens continua semblant tan important i tan necessari com el primer cop que el vam formular, ja a finals de l'anterior legislatura, que és de fer un estudi sobre la situació real de la justícia a Catalunya i dels casos que tenim pendents i a quants ciutadans i ciutadanes afecta aquest col·lapse. Entenem que aquí hi ha diverses competències que estan repartides i que, per tant, és difícil que sense la voluntat de totes les parts es pugui fer aquest estudi, però entenem, també –i així ho hem manifestat–, que hauria de ser el Departament de Justícia qui assumís, almenys, la coordinació, el compromís de tirar endavant aquest estudi. I, finalment, el que proposem és que es formulï, també, un pla de xoc perquè si es posés de manifest –com nosaltres pensem i hem denunciat– que hi ha aquest col·lapse, sigui possible actuar amb urgència, amb mesures d'urgència, coherents, concretes, eficaces per reduir els temps d'espera en la justícia en el nostre país.

Per tant, creiem que és una moció coherent i, en tot cas, el que proposem, tenint en compte que hi ha hagut dos grups que han presentat esmenes a aquesta Moció, és la possibilitat d'acceptar algunes d'aquestes esmenes, particularment del Grup d'Esquerra Republicana, i canviar alguns punts adaptant, pel que afecta al primer punt com els punts 3 i 4 d'aquesta Moció i, en tot cas, he passat ja aquest text als grups parlamentaris, que el coneixen, i faig el mateix a la Mesa i, en tot cas, em reservo l'última paraula respecte a l'acceptació o no de les esmenes en funció del que ara manifestin els diversos portaveus.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Realment, han presentat esmenes Esquerra Republicana i Convergència i Unió. Té la paraula, per Esquerra Republicana, el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Catalunya és la comunitat de tot l'Estat que més es queixa de les anomalies en l'Administració de justícia i, de fet, això ho revelaven molt recentment les primeres dades que es van fer públiques aquest estiu, per exemple, per la Unitat d'Atenció Ciutadana del Consejo General del Poder Judicial; deia que d'un total de 642 reclamacions rebudes, 167 –per tant, el 36%– corresponien a ciutadans de Catalunya. També ho diu, per exemple, l'enquesta sobre l'Administració de justícia elaborada pel Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada de la Generalitat, de juliol de l'any 98, que revela una situació i un diagnòstic molt similar.

De fet, no calien, potser, tantes enquestes o serveis com aquesta unitat especialitzada per poder afirmar que en aquest país la tutela judicial efectiva avui dia no es garanteix o no es garanteix amb tota la intensitat per aconseguir un objectiu, una fita, com és que disposem d'una justícia àgil, eficaç i amb la màxima celeritat possible. De fet, aquest desideratium avui dia és una autèntica quimera, fins al punt que els procediments són cars, són lents, són obscurs i fins i tot les resolucions –per què no dir-ho?–, en moltes ocasions, també –recordem el recent episodi de la instrucció del sumari de la Vila Olímpica–, de fet, en moltes ocasions, les resolucions tampoc són les més justes.

Avui el que es discuteix, d'una o altra forma, directament o indirectament, és el denominat pla de xoc del Govern del Partit Popular. Recordem, però, que abans del Llibre blanc del Consejo de l'any 97 ja aportàvem una visió clarament resolutiva i crítica: quins eren els problemes estructurals, funcionals, organitzatius, mesures i fins i tot solucions possibles, i de fet, per contra, el disseny de la política judicial del Partit Popular s'ha anat allunyant –per dir-ho d'alguna manera– diametralment d'aquelles conclusions –no? I a més, hem vist com la total absència d'iniciativa legislativa i política, a excepció puntual de la Llei d'enjudiciament civil, i precisament no una llei pacífica, ens ha portat a una situació de profundíssima crisi i desorganització institucional: sistemes d'actuació i de control diferents depenent del jutjat, sense mecanismes d'avaluació del rendiment del personal, sense indicadors fins i tot vàlids a l'hora de conèixer el nombre d'expedients pendents i els que estan en curs de tramitació.

Seria molt llarg, en aquest debat –i jo crec que no era el propòsit d'aquesta Moció– entrar en aquest problema o en aquests problemes de caràcter més estructural. De fet, el que preocupava essencialment el senyor Masllorens i el seu Grup és la problemàtica derivada de les llistes d'espera, i aquest no és un tema nou: hi hagi o no hi hagi –com deia el senyor Masllorens potser un pèl massa pessimista– 700.000 ciutadans en llista d'espera, el cert és que, igual que en la sanitat pública hi ha gent que espera mesos perquè li solucionin un problema de cataractes, en l'àmbit de l'Administració de justícia hi ha gent que espera que li solucionin una menor quantia o un judici de faltes i, per tant, podríem utilitzar perfectament aquesta terminologia. I dic que no és nou perquè recordo que el febrer del 96 aquest tema ja es va plantejar i va esclatar, i ho va fer amb la màxima cruesa possible quan, *motu proprio*, algun jutjat de Barcelona, més de cinquanta de jutjats de Barcelona van decidir de crear ells mateixos llistes d'espera i limitar l'entrada d'expedients: jutjats de primera Instància, jutjats del penal, fins i tot la Sala de Govern del Tribunal Superior va haver de prendre part en aquesta polèmica.

Bé, jo crec que fet el diagnòstic, percebut, i també l'anamnesi del problema, quin és el tractament per a aquest malalt potser incurable? Bé, jo crec que hi ha solucions globals, crec que hi ha d'altres solucions que cal cercar en cada ordre jurisdiccional i, encara més, hi ha solucions que afecten cada òrgan judicial en concret i, per tant, la solució és molt complexa. De tota mane-

ra, en particular, hi ha un problema molt greu a Catalunya, amb la planta judicial, que no és adequada en cap cas: falten jutges, falten secretaris, falta molt personal; no magistrats, però si falta personal. Només cal veure, per exemple, com a Alemanya... –em referia no fa gaire al president del Tribunal Superior–, hi ha 527 jutges per a sis milions d'habitants a Catalunya, quan, per exemple, hi ha a l'Estat de Westfàlia-Renània 1.000 jutges per a 3,5 milions d'habitants; per tant, aquesta és la desproporció que en aquest país hi ha. La plantilla orgànica, tot i l'increment que ha anat experimentant, és alarmant en aquests moments, és autènticament escandalós com ho és, també, el nombre de persones que ocupen un lloc interinament; les sales socials del Tribunal Superior i les audiències provincials estan totalment congestionades; els jutjats mixtos és un tema a part, també molt greu, i podríem parlar dels jutjats de primera instància a Barcelona. El Consejo, no fa massa, en un informe deia que calien catorze jutjats més, que, de fet, no s'han creat i no crec que tinguin intenció crear-los, no?

Però si aquests són problemes estructurats coneguts, jo crec que hi ha problemes urgents que requereixen aquest pla de xoc, com la redefinició del paper del jutge i la seva independència; cal tendir també a garantir la màxima proximitat dels òrgans de govern del Poder Judicial a Catalunya; cal estudiar la limitació raonable –com deia, també, el president del Tribunal Superior, Guillem Vidal– de l'accés als tribunals, perquè és evident que hi ha matèries que no afecten directament el ciutadà o que no l'afecten de manera molt important que no haurien de ser prioritàries; s'ha d'agilitar, també, el procés judicial i, per últim, cal racionalitzar, finalment, i agilitar, també, el funcionament de l'oficina judicial.

I és per això que nosaltres coincidim bàsicament amb aquest diagnòstic i, de fet, tot el que es planteja en la Moció està molt bé, però, evidentment, cal plantejar moltes altres qüestions, que, de fet, pel caràcter conjuntural o puntual d'aquesta Moció no es tracten, però, de fet, hi coincidim. I el sentit de les esmenes que el nostre Grup ha plantejat és el següent: pel que fa al primer punt, que no deixa de ser una constatació o una manifestació d'una constatació d'una inquietud i preocupació d'aquest Parlament per la situació de col·lapse, de congestió i de retard en l'aplicació de la justícia, evidentment, el nostre Grup hi està tan d'acord que ni tan sols hi ha presentat una esmena.

Pel que fa al següent punt, de fet, el senyor Masllorens recull una aspiració molt interessant del president del Tribunal Superior d'articular una mena de fòrum de contacte entre els tres poders actuant a Catalunya, i, de fet, ell ho planteja amb uns termes més ambiciosos que no pas el mateix Guillem Vidal. Bé, de fet, nosaltres hem reformulat aquest plantejament per tal que el Parlament no només doni suport a la proposta del senyor Guillem Vidal, sinó que el Parlament avui acordi alguna cosa i, per tant, el que plantejem és que avui el Parlament doni un mandat al Govern, encara que, segurament, no està en l'esfera o en l'àmbit de les seves atribucions que avui el Parlament acordi demanar al Govern que desplegui la gestions necessàries per tal de

crear aquest fòrum de contacte entre els poders, això és, entre la Comissió de Dret i de Justícia d'aquest Parlament, entre la Sala de Govern del Tribunal Superior –que és l'òrgan de govern de la judicatura a Catalunya– i, evidentment, també, el representant del poder executiu a Catalunya, que és el Departament de Justícia.

Pel que fa al tercer punt, també és una aspiració molt important i –jo diria– molt positiva del president del Tribunal Superior la possibilitat de disposar d'un estudi amb caràcter periòdic que ens digui, amb detall, quin és el nombre d'expedients que estan pendents de tramitació a Catalunya, quins són els que estan en un deficient estat de tramitació, quins són els que estan en una tramitació adequada i, finalment, quins són els que estan en estoc –utilitzant la terminologia francesa, vol dir aquells expedients que s'han enllestit, que s'han acabat, però que estan pendents de sentència o de resolució. De fet, el senyor Masllorens, la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, planteja que aquest estudi es faci per a una sola vegada i, a partir d'aquí, s'adoptin les mesures o el pla de xoc necessari. Nosaltres creiem, per contra, que aquest estudi, per tenir un valor estadístic real, ha de ser un estudi periòdic que es pugui fer, com proposem nosaltres, semestralment; evidentment, si es fa cada any o es fa cada any i mig és una qüestió que podríem debatre i discutir, però creiem que l'autèntic valor estarà en el fet que aquest estudi es faci periòdicament i a partir de les dades o indicadors que reveli aquest estudi, a partir d'aquí, adoptar les mesures merament conjunturals i de xoc que se'n puguin derivar.

I aquesta és la filosofia que inspira les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, evidentment, amb el prec tant al Grup proposant com la resta de grups que tinguin la voluntat i el desig de transaccionar.

Gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de fet, aquest és un debat que reproduceix un debat anterior que vam tenir fa pocs mesos a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, arran, també, de la compareixença –que celebrem i pensem que és positiu i que es pot continuar fent– del president del Tribunal Superior de Justícia per, d'alguna manera, donar comptes de l'estat de la justícia a Catalunya l'any anterior. És un debat que dic que reproduceix el que ja vam tenir i, d'alguna manera, els arguments que hem sentit i també els que, per tant, donarem nosaltres necessàriament van en la mateixa línia.

Jo, si m'ho permeten, per sistematitzar una mica la meva intervenció em referiré als quatre punts de què consta la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciuta-

dans pel Canvi, sobre els quals nosaltres hem presentat una esmena en el punt 3 i 4, a la qual em referiré quan arribi a aquests punts. Per tant, començaré parlant dels punts 1 i 2, els quals ja avanço que votarem favorablement; i després els punts 3 i 4, que, com sembla, ja se'ns ha anunciat abans, també, en base a una transacció a què s'ha arribat entre Esquerra Republicana i el Partit Socialistes - Ciutadans pel canvi, no s'admet la nostra esmena i, per tant, al punt 3 i 4 hi votarem en contra. En aquest sentit, ja li demano al president si en el moment de la votació pot fer votació separada del punt 1 i 2 respecte al punt 3 i 4.

Entrant ja en el contingut de la Moció, el punt número 1 és el que fa referència que el Parlament expressa la preocupació per l'estat de l'aplicació de la justícia a Catalunya en aquests moments i, evidentment, en som perfectament coneixedors, nosaltres, tots els Grups, és una situació que no és bona i, per tant, evidentment, donem suport en aquest punt, en aquesta expressió de preocupació pel retard en l'aplicació de la justícia a Catalunya. Tot i així, per sortir al pas de certs alarmismes sobre aquesta qüestió, i per tampoc sobredimensionar el tema més del necessari, el que sí que volíem és matisar en el sentit de..., cito textualment algunes de les paraules que va dir el senyor Guillem Vidal en la Comissió quan, concretament, va dir: «Catalunya continua sent pionera en idees, en projectes, en imaginació i en realitzacions»; mes endavant diu: «continua sent un referent per a la resta del territori judicial espanyol». Per tant, retards sí, però Catalunya –i això, en tot cas, serà mèrit de totes les administracions que hi tenen competències– continua sent un referent dins de l'Estat espanyol.

I entrant una mica en el detall per trencar aquest alarmisme que hi pot haver, també, en la seva compareixença el president del Tribunal Superior, home, ens deia que sí que realment hi han òrgans judicials sobredimensionats, amb una càrrega competencial superior a la que poden assumir, però que això no es pot generalitzar, i així, si bé és cert que a la Sala Contenciosa, les cinc seccions contencioses administratives del Tribunal Superior tenen una sobrecàrrega competencial producte dels trenta mil expedients i escaig o recursos contenciosos interposats durant aquest any i que estan allà pendents de sentència, i que, per tant, sí que hi ha una sobredimensió, igual en els jutjats socials, però, en canvi, també en aquesta compareixença es feia referència que les audiències provincials de Tarragona, Girona i Lleida funcionen bé, que els jutjats d'instrucció funcionen amb normalitat, que els jutjats de menors no tenen cap problema, que al Tribunal Superior de Justícia les sales del civil i penal estan infrautilitzades i que, per tant, a més, amb les noves places que s'espera que es creïn per a l'any 2000 i posteriorment, es puguin anar, també, superant els problemes de sobrecàrrega, sobretot en l'àmbit contenciós administratiu, a nivell de Tribunal Superior i també de jutjats socials, no? I val a dir, en aquest sentit, també –i ell ho anunciava–, que l'entrada en vigor o l'aplicació dels jutjats contenciosos administratius també, a la llarga, evidentment, en assumir competències que fins ara tenien les sales con-

tencioses administratives alleugeririen la càrrega d'aquestes i també, amb el temps, s'aniria normalitzant la situació.

Dic això..., tot i així també haig de dir, evidentment, que..., a veure, tots sabem quines són les competències que té el Departament de Justícia en aquestes qüestions, i per tant que tampoc li podem demanar, com en algun sentit podria semblar, a la Moció, que faci coses que no està..., potser desgraciadament, però no està al seu abast decidir, no?

En tot cas, el que està clar és que des del Departament de Justícia, amb les competències que té –les primeres, rebudes l'any 90, després el 94 i el 96– sobre mitjans personals i materials, s'ha fet i s'ha fet molt: en matèria d'edificis judicials s'ha passat de 162.000 metres quadrats a 280.000, s'ha previst la Ciutat Judicial, a nivell informàtic 5.700 estacions de treball operatives, suport a biblioteques amb connexió a Internet a bases de dades de legislació i jurisprudència, oficines d'atenció al ciutadà, etcètera. I en matèria de personal, amb les competències que tenim, és a dir, el que no és estrictament judicatura i secretaris del jutjat, s'ha passat, des del 96, de 5.103, al 2000, a 5.672. I una precisió a alguna afirmació que s'ha fet, sobretot en el tema del personal, no pròpiament jutges i secretaris, anteriorment, i és que també hi havia dèficits. El senyor Guillel Vidal, en aquesta compareixença, deia, també, expressament: «respecte a la dotació de planta» –en què també recordo que nosaltres, la Generalitat de Catalunya, únicament té facultats d'informe però tampoc de decisió, eh?–, «és evident que nosaltres necessitem més jutges, no tant, diria jo, personal col·laborador de l'Administració de justícia però sí més jutges, i sobretot més secretaris». Això és evident, absolutament evident; per tant, tots estarem d'acord, em sembla, que el que fa falta són més jutges, més secretaris.

I quant al tema de l'interinatge, també –i molt breument–, em referiré a la Memòria, a l'última Memòria que tenim del Consell General del Poder Judicial, en la qual el Consell General del Poder Judicial precisament no aposta per cobrir places mitjançant interinatges sinó que el que ve a dir és: «designación de funcionarios profesionales de la Administración con suficiente capacidad y experiencia que, en régimen de comisión de servicio, sin relevación de funciones, y por tanto en horario de tarde, puedan colaborar en la normalización de aquellos órganos; se trata en definitiva de desarrollar la misma idea que responde al comentado mecanismo de prolongación sin las limitaciones retributivas y dedicación que presentan», etcètera, etcètera. No ho diem nosaltres, ho diu la Memòria del Consell General del Poder Judicial. Per tant –i en resum–, respecte al primer punt: estem d'acord en la preocupació sobre el retard, no en l'alarmisme que a vegades es vol presentar.

Quant al segon punt de la Moció, també hi estem absolutament d'acord; de fet, és un suggeriment que va fer el president del Tribunal Superior, però jo vull recordar que la consellera de Justícia, ja l'any 98, en una conferència en la qual plantejava propostes per al futur de la justícia, ja feia referència a aquesta possibilitat, i en aquest sentit també em consta que des del Departament de Justícia s'està preparant una proposta de decret per

la qual es crea el Consell de Justícia de Catalunya, integrat per representants dels poders legislatiu, executiu i judicial. Aquest Consell es crea com a fòrum d'anàlisi, reflexió, debat i participació en matèria d'Administració de justícia a Catalunya, amb la finalitat de promoure la coordinació dels operadors i sectors implicats en aquesta matèria i d'impulsar línies d'actuació per a la millora d'aquesta Administració. Per tant, amb el segon punt hi estem d'acord, entre altres coses perquè el Departament de Justícia porta temps ja treballant en aquesta mateixa línia.

Quant al tercer punt, en què nosaltres havíem presentat una esmena que, sincerament, pensem que no s'allunya tant del text original i, per tant, lamentem que no se'ns accepti, perquè en definitiva tot recau en el lloc on posem la responsabilitat, el pes, de fer l'estudi que es demana, no? I, clar, el que no podem demanar és, a una Administració que no té competències ni possibilitats per fer-ho, que faci una cosa que no depèn d'ella, no? Per això nosaltres brindàvem la possibilitat que des del Departament es pogués traslladar al Consell General la necessitat de fer aquest estudi, no? Però és que jo voldria –i veig que se m'està acabant el temps, per tant, molt breument–, voldria dir que nosaltres, si se'ns acceptés l'esmena..., bé, si no, ens veurem obligats, en aquest punt, a votar en contra.

I quant al pla de xoc, quant al quart punt de la Moció, en què s'insta el Consell Executiu a presentar el pla de xoc en base a l'estudi aquest que s'ha d'elaborar, pensem que l'estudi i les estadístiques que ja existeixen en aquest cas són els mateixos perquè del que es tracta és de saber exactament quins són els procediments que estan en estoc, i això és una estadística de les que ja elabora el Consell General del Poder Judicial, i l'únic que falta és que se'ns donin territorialitzades i tindrem ja el contingut, en la mateixa estadística, de l'estudi que se'ns demana. I per tant, al pla de xoc, el que nosaltres pensem és que no se li pot demanar que el faci el Govern de la Generalitat quan segur que ha d'incloure mesures que no depèn exclusivament del Govern de la Generalitat portar a terme. Per tant, aquest Pla de xoc s'hauria, en tot cas, de plantejar conjuntament, com també dèiem nosaltres en la nostra esmena.

I, per altra banda, quan en la mateixa Moció estem plantejant la creació d'aquest Consell de Justícia amb participació dels poders judicial, executiu i legislatiu, seria bo, i alguna cosa hi hauria de dir, precisament, aquest Consell, en l'estudi, les estadístiques i el pla de xoc.

Per tant, si fos en aquesta línia, doncs, bé..., si no –ho repeteixo–, en els punts 3 i 4...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...ens veuríem obligats a votar-hi en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres, després del tall publicitari del senyor Puigdomènech, voldríem tornar als problemes que assenyala la Moció. Senyor Puigdomènech, jo li demanaria una mica més de realisme, no li dic que arribi a no dormir, eh?, perquè hi han solucions quan un no dorm, però sí que sigui una mica més realista quan parla dels problemes de la justícia, fins i tot de vegades, o sovint, el Departament de Justícia és més realista que no pas aquest tall publicitari amb què ens acaba d'obsequiar.

Nosaltres votarem a favor de la Moció, és més, hi votarem malgrat que encara té una flaire, el primer punt, d'un cert alarmisme –que al seu dia vam comentar amb el senyor Àlex Masllorens– sobre els centenars de milers de persones i, a més, convençuts com ho està, més que ningú, el senyor Masllorens, que la justícia lenta no és justícia i que avui tenim un problema seriós des del camp del contenciós fins al cas dels preventius. Però que això no és només, ni principalment, competència d'aquest Parlament o del Govern de la Generalitat que han d'anar a activar des del pacte d'estat fins a altres mecanismes per, de debò, fer front a un problema que no pas per casualitat posa la justícia en els darrers graons de consideració social de la població. No anem gaire lluny els partits polítics, però la justícia està per aquests graons.

Sobre el segon punt, nosaltres el votarem a favor, però, és clar, permeti'm que li ho digui: és un punt de tots, eh?, jo no sé quants fills tenen vostès, però aquest és un fill de tots, perquè va ser quelcom que el senyor Vidal ens va plantejar a tots en la Comissió de Justícia, en la seva compareixença, que tots vàrem aplaudir, i jo felicito el senyor Masllorens que el porti a votació a la cambra però seria bo que ara tots ens corresponsabilitzéssim de donar el màxim de sentit a aquest fòrum de contacte que ens demanava el senyor Vidal.

Sobre el tercer punt, és on jo tindria més recances –en la primera redacció– perquè el Govern, quan se li encarreguen estudis –i d'això no se n'escapa cap Departament– són un pèl lents, eh?, per dir-ho en termes britànics; de vegades posa una data i aquí no n'hi ha cap, així... taxativa, i fins i tot encara que sigui taxativa –que podria ser, doncs, el Cap d'Any o l'Onze de Setembre o qualsevol–, doncs, de vegades s'allargassen que no s'acaba d'entendre per què, o s'entén massa per què, no?

Amb l'esmena que s'ha proposat potser ho millorarem, perquè no es digui que no és només lentitud del Govern, sinó que es faci a partir de la col·laboració o de les aportacions del Consell General del Poder Judicial, un estudi absolutament necessari.

I, per últim, en el darrer punt, en el quart, totalment d'acord, que sigui de debò un pla de xoc... Xoc és quan dues masses xoquen, eh?, quan es troben i aquí cal que

es trobi amb força una forma d'abordar aquestes necessitats urgents, que sigui un autèntic pla de xoc i, per tant, crec que fins i tot, també, en les meves transaccions quedaria millorat, per tant també hi votariem a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja he dit al portaveu de Convergència i Unió, aquesta Moció subsegüent a la interpellació és una reproducció quasi literal d'una proposició no de llei que el senyor Masllorens va presentar a la Comissió de Justícia fa tot just quatre mesos, en concret el 21 de juny, i que aquest Parlament ja va rebutjar.

Nosaltres, senyor Masllorens, compartim algunes de les afirmacions que vostè ha fet en la defensa de la seva interpellació i, també, que ha reiterat avui pel que fa a l'opinió que alguns ciutadans tenen en relació amb la justícia.

Estic, estem absolutament convençuts, senyor Masllorens, que la justícia és menys justa si és lenta i que cal fer un esforç important per tal que sigui més ràpida i eficaç. Però, miri, el descrèdit social del qual vostè parla no ha estat provocat, des del nostre punt de vista, pel retard de l'Administració de justícia o pel retard en la resolució dels procediments, sinó per l'actitud o les declaracions de determinats jutges o fiscals, o per sentències també absurdes que ningú comparteix, com una recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Balears en relació amb un acomiadament per assetjament sexual.

Vostè demana que aquest Parlament manifesti, en el primer punt, la preocupació per les llargues esperes que pateixen centenars de milers de ciutadans i ciutadanes per l'acumulació d'expedients pendents de tramitació en els diversos jutjats de Catalunya.

I aquest Parlament, amb tots els respectes per vostè, pel seu Grup i també pel seu conseller de Justícia a l'ombra, el que ha de fer és donar resposta als problemes que vostè planteja, i no pas aprovar declaracions que no plantegen solucions reals als problemes concrets que té avui dia la societat catalana. Per tant, miri, vostè fa un cert alarmisme..., nosaltres votarem a favor d'aquest punt, però cal mantenir actituds positives i fer propostes concretes, com en aquest cas ha fet Govern del Partit Popular a nivell de l'Estat, amb el pacte d'Estat per a justícia. (*Remor de veus.*)

Nosaltres donarem suport al segon punt de la seva Moció, la qual recull la voluntat d'aquest Parlament de continuar el diàleg, que, com és obvi, ja existeix entre els tres poders de l'Estat.

El president

Un segon, senyor diputat, sí, esperi's. Prego als senyors diputats que guardin silenci. Un segon... Pot continuar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Pel que fa a la proposta d'instar el Govern a fer l'estudi detallat de la situació real de l'Administració de justícia, amb l'avaluació dels mitjans materials i humans que manquen i l'especificació real del nombre d'expedients pendents i en curs de tramitació, li he de dir el mateix que ja li vaig dir el propassat mes de juliol: nosaltres tenim molt clar i defensem la separació de poders; ja sé que vostès, que els socialistes, des que el senyor Alfonso Guerra va decretar la mort de Montesquieu, no acaben de veure clar què és competència del poder judicial (*persisteix la remor de veus*)...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's un segon. (*Pausa.*) Ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Com deia, sembla que no acaben de veure clar què és el que és competència de l'executiu, del legislatiu i del poder judicial.

Miri, senyor Masllorens, l'activitat de control del nombre d'assumpes que entren als òrgans judicials i de l'Estat, de la seva tramitació, no és pas competència de la Generalitat de Catalunya, i vostè ho sap: correspon al Consell General del Poder Judicial, i no pas, tampoc, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya o al Departament de Justícia de la Generalitat; faltaria més. Nosaltres estem d'acord que fóra bo conèixer les dades que vostè demana, però creiem sincerament que no és l'executiu –tampoc l'executiu de Catalunya– qui fa o qui pot fer aquest estudi. No li pertoca, i nosaltres no volem que li pertogui, no?, perquè nosaltres, de debò, sí que creiem en aquesta separació de poders a la qual abans feia referència.

Vostè demana també l'elaboració d'un pla de xoc urgent per a reduir els terminis d'espera en l'Administració de justícia, i vostè demana un pla seriós; demana un pla seriós i no pas un pla de la *señorita* Pepis, com vostè va qualificar, en la seva interpellació, el pla de xoc que el Ministeri de Justícia ha impulsat per redreçar el desgavell que vostès van deixar després de catorze anys de desacreditar la justícia. (*Diverses veus increpen l'orador.*) En tot cas, senyores i senyors diputats, el pla de xoc del Ministeri de Justícia ha estat dotat amb més de 2.500 milions de pessetes i preveu la creació de 230 places per a jutges fiscals durant l'any 2001. Curiosament, senyor Masllorens, el portaveu del Partit Socialista Obrer Espanyol a la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats, el senyor Jaime Javier Barrero, va reconèixer divendres passat, en el decurs d'unes jornades organitzades per la Comissió de Relacions amb les Administracions i la Justícia, del Col·legi d'Advocats de Barcelona, que aquest pla de xoc impulsat pel Govern del Partit Popular era certament positiu. Per tant, senyor Masllorens, ja es posaran vostès d'acord amb la qualificació d'aquest pla de xoc presentat pel Partit Popular.

Nosaltres coincidim amb vostè en el fet que l'administració de l'Administració de justícia ha de millorar-se a Catalunya. Potser vostè desconeix les xifres, o potser

la incapacitat del seu Grup per influir en els pressupostos de la Generalitat fa que vostès no vulguin reconèixer la realitat, i la realitat és que fa cinc anys que el Grup Popular al Parlament de Catalunya influeix en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya; cinc anys en els quals el pressupost de Justícia s'ha anat incrementant any rere any, un 20% primer i, en el darrer exercici, fins a un 28%.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport als punts primer i segon de la Moció presentada pel Grup Socialista i votarà en contra dels altres dos punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Pausa.*) Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula...

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, per posicionar-me sobre les esmenes... Tenint en compte que tots els grups reconeixem que hi ha un descrèdit de la justícia, i suposo que reconeixem també que l'acreditació que ha trobat a faltar el PP no ha vingut i difícilment podia venir de l'etapa de la senyora Mariscal de Gante, i també pel que fa als pressupostos..., bé, en tot cas d'això ja en parlarem quan vinguin els pressupostos; espero que vostès, pel torn d'ofici, que vostè ha fet alguna gestió especial, donaran suport al que vam presentar l'any passat i vostès s'hi van oposar.

En tot cas, per posicionar-me, jo el que haig de dir és que si estem d'acord que hi ha col·lapse a l'Administració de justícia..., i accepto la proposició que ha fet d'esmena tècnica el senyor Puigdomènech, en el sentit que, si volen, no parlem de centenars de milers –per no fer alarmisme, diuen– de ciutadanes i ciutadans afectats per aquest col·lapse; jo això l'hi admeto. Vostè proposa que diguem simplement «milers»; és una indefinició. En tot cas, no crec que per això reduïm aquesta alarma social que, des del nostre punt de vista, existeix al carrer, però em sembla bé si això facilita que els altres grups acceptin aquest punt i que constatem que almenys hi ha una situació d'un cert col·lapse en l'Administració de justícia.

Pel que fa al segon punt, jo simplement volia dir al senyor Ribó que en cap moment hi ha hagut cap intenció d'apropriar-me de re, i es diu literalment que va ser el mateix president del Tribunal Superior de Justícia a Catalunya qui va fer aquesta proposta; per tant, no ens l'apropriem, sinó que proposem al Parlament que, ja que es va fer aquesta proposta i ja que es va acceptar, doncs, que ho incorporem com un punt d'aquesta Moció, que, pel que he sentit, tots els diversos grups acceptarem.

En tot cas, vostè ens ha recordat que això ja s'havia proposat també per part de la consellera, senyor Puigdomènech, i que es crearà aquest Consell. Jo no sé fins a quin punt la creació d'aquest Consell, que inclou la presència del poder judicial, no es podria interpretar, segons vostès, també, com una intromissió en les com-

petències del mateix poder judicial. Jo entenc que no, i precisament perquè entenem que no és pel que mantenim i mantenim els punts 3 i 4, en els quals es demana que hi hagi un estudi detallat sobre la situació de la justícia. Després de l'explicació que vostè ens ha fet de la millora i d'aquesta situació tan..., gairebé excellent de la situació de la justícia a Catalunya, el que m'estranya és que no siguin vostès mateixos que proposin de fer aquest informe, com un diagnòstic clar per a aquesta cambra que aquesta situació que nosaltres denunciem no es produeix; que no és veritat que a vegades per un divorci, quan hi ha apellació, s'hagi d'esperar tres anys i mig, o que per alguns motius d'acomiadament s'hagin d'esperar quatre anys.

En tot cas, per acabar, senyor Camps, insisteixo que nosaltres hem presentat ja a la Mesa una transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ens sembla que aquesta transacció redueix una mica el to que a vostè tant el preocupava, i al seu Grup, respecte de les sol·licituds que es fan pel que fa a l'informe i al pla de xoc, i entenem que vostès la podrien assumir, sobretot després de les paraules que ha dirigit a aquesta cambra.

Moltes gràcies..., per tant, nosaltres li acceptem l'esmena tècnica en el primer punt, mantenim literalment el segon punt, i el que presentem és les esmenes transaccionals que té ja la Mesa d'aquesta cambra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, com tots vostès han seguit atentament aquest debat, dividirem la votació en dues parts. (*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*) Sí, senyor diputat? Si vol dir que vol votar separatament el primer i el segon, com que ho ha dit en el seu...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Perdó, president, un segon només, per contradiccions, perquè en tot cas... (*remor de veus*), perquè en tot cas jo en cap moment he dit que la situació de la justícia a Catalunya fos excellent, sinó que el que he dit és que no calia fer alarmisme. I en aquest sentit em sembla que ho he explicat prou bé, perquè votarem afirmativament el punt número 1.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per tant, primer votarem el punt 1, excepte la paraula «centenars de» –si no vaig errat–, i el punt 2; això serà el primer bloc. I el segon seran unes transaccionals que hi ha hagut entre Esquerra Republicana i el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que abans de votar-les demanaré al secretari tercer que les llegeixi.

Per tant, passem ara a votar, d'aquesta Moció, els punts 1 i 2, excepte aquella paraula que s'ha tret.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

Prego al secretari tercer que llegeixi les dues transaccionals.

El secretari tercer

Gràcies, senyor president. Al punt 3, la transaccional amb les esmenes 2 i 3 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a redactar, a partir de les dades aportades pel Consell General del Poder Judicial, un informe sobre la situació real de l'Administració de justícia a Catalunya a tots els ordres jurisdiccionals, amb especificació real i comprensible dels assumptes que segueixen una tramitació normal i dels que es troben en estoc, pendents de sentència, a partir de les possibilitats de mitjans materials i personals del Departament de Justícia i de les del poder judicial, quan disposa de les estadístiques de tots els jutjats i tribunals de Catalunya.»

I, quant al punt 4, la transaccional amb l'esmena 4 del Grup Parlamentari d'Esquerra diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar al Parlament una proposta de pla de xoc per a reduir els terminis d'espera en l'Administració de justícia, que tingui en compte les conclusions de l'estudi a què fa referència el punt 3 d'aquesta Moció i les competències de la Generalitat en matèria de justícia, com a mesures conjunturals i alienes al pacte per la justícia.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Per tant, ara passem a votar aquestes dues transaccionals.

Comença la votació.

Aquests apartats de la Moció han sigut rebutjats per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció (tram. 302-00047/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla i Escofet. (*Pausa.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Un moment, senyora Malla, si us plau, que es faci més silenci. (*Pausa.*)

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Malla i Escofet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent que presento, com a interpellació

al Consell Executiu que vaig fer el mes de juny passat, vol concretar unes mesures que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que són necessàries per tal de disminuir el nombre de persones pobres, evitar l'autoreproducció de la pobresa i disminuir el grau de la pobresa de les persones que la pateixen. Els recordo que parlem de persones documentades, que tenen domicili, que no són específicament els que veiem al carrer, sense sostre –encara que hi ha persones que estan pel carrer que es beneficien d'aquestes pensions–, sinó que parlem d'unes seixanta-sis mil persones, que són les que comptabilitzem a Catalunya entre les rendes mínimes d'inserció, les pensions no contributives de Seguretat Social, de jubilació, i les no contributives d'invalidesa.

Nosaltres pensem que la lluita contra la pobresa ha de contemplar tres vessants: la preventiva, l'educativa i la de promoció. En la vessant preventiva entra, també, un aspecte d'assistència, d'ajuda, de suport, d'ajuda econòmica. Ja vam dir el moment que vaig presentar la moció que era necessari que les persones que volem que surtin del món de la pobresa comptin amb els recursos necessaris per sentir un mínim de seguretat i poder fer els esforços necessaris cap a la normalització de la seva vida. A això fa referència al primer punt de la moció que presento.

El segon punt fa més referència a l'aspecte de promoció. Pensem que hi ha un 11% d'infants –els considerats de les famílies pobres– que no van a l'escola; no vull dir que no estiguin matriculats però fan absentisme a l'escola. Nosaltres diem que s'ha d'estudiar això, s'ha de fer l'escola adaptada a aquestes persones, s'ha d'adaptar l'ensenyament, també, a aquestes persones que tenen moltes dificultats de concentració, que tenen moltes dificultats per treballar a casa seva, i, també, a la formació per a les persones grans, les persones que han d'entrar al mercat de treball, i que aquesta formació sigui adequada a un estudi del mercat de treball necessari perquè, moltes vegades, fem cursos de formació i després no poden treballar.

I el tercer aspecte de la moció fa referència a factors estructurals que influeixen en la situació d'aquest col·lectiu pobre. Per exemple, diríem que les persones tenen uns habitatges, doncs, on han de viure amb una precarietat molt gran; les condicions de salut són diferents, tenen moltes dificultats aquestes persones per seguir una assistència sanitària preventiva; no assisteixen generalment ni als programes que hi ha de lluita, doncs, contra el càncer, i així, perquè no en tenen costum, van sempre a urgències, sempre van a urgències, i és necessari fer com un treball comunitari per ajudar aquestes persones a sortir d'aquesta situació. A això ens referim al tercer punt de la moció, que vol parlar de la reordenació dels serveis professionals que incideixen en aquest població.

El quart punt, que és més llarg, fa referència a l'habitatge. Fa uns quants dies, van aparèixer en una compareixença a la Comissió de Política Social el senyor Jordi Porta i Jordi Sánchez, director i director adjunt de la Fundació Jaume Bofill, que eren els que van designar i dirigir l'estudi sobre desigualtats socials a Catalunya. I ens van dir que no hi havia habitatges per a aquest ti-

pus de població. Jo els puc dir per l'experiència que tinc en aquest camp de treball que és possible trobar solucions però que no hi ha solucions administratives per a aquest tipus de població. Pensem que són persones que no tenen un contracte de treball, que ningú els vol llogar un habitatge, que tenen unes condicions molt especials. Per això, nosaltres dissenyem unes quantes mesures que creiem que són necessàries per poder donar resposta a aquest grup de població, i que és necessari fer un seguiment de la situació d'aquestes persones, de les que se'ls adjudiqui un habitatge, perquè al començament no poden pagar ni el lloguer que se'ls imposi, i, més endavant, sí.

Jo, senyores i senyors diputats, la moció que presento, crec que pot tenir poca ressonància perquè el món de la pobresa, el món d'aquestes persones interessa poc. Són persones que no donen vots i solament surten als mitjans de comunicació quan són protagonistes de grans drames, però els diria que hi surten en aquests moments. I el que jo demanaria a aquests diputats –i m'ho fa dir quan he escoltat el representant del Partit Popular en l'altre moció– que els Grups que tenen capacitat d'influir en els pressupostos de la Generalitat no se serveixin d'aquests grups de població, ni d'aquestes associacions per demanar els seus vots, donant-los diners, oferint-los diners, perquè tenen capacitat de poder influir en els pressupostos. Això, els hi diria.

I també no vull ser gens catastrofista. Jo crec que per al grup de la pobresa i de la marginació s'han fet moltes coses. I s'han fet des de diferents ambients: s'ha fet des de la Generalitat, s'ha fet des del Govern central... Jo recordo –i sóc una persona que tinc experiència en el camp del treball social– la diferència que hi va haver des de que va sortir la Llei general de Seguretat Social l'any 85 i l'any 86, en aquell moment, i abans que sortís aquesta Llei. Vostès no saben el que era treballar en el camp social i pensar que les dones donessin a llum abans que l'home deixés el contracte de treball, perquè llavors no tenien dret a la sanitat pública. La diferència que hi ha, en la Llei de Sanitat pública actualment de l'any 85 i l'any 86, d'abans a ara, és una gran diferència, com la Llei general d'Educació –la LODE. Va ser molt important per a l'educació, eh? Hi va haver un canvi qualitatiu. També vull dir que a mi em sembla que des de la Generalitat s'ha treballat durant els anys enrere molt per al camp de la pobresa, però estem una mica estancats, o molt estancats, i a mi em sembla que, això, ho hauríem de tenir en compte.

Jo crec que d'aquí a uns pocs dies discutirem en aquesta cambra l'adjudicació dels pressupostos. Serà el moment oportú per reflectir on estan les nostres prioritats. Jo crec que és de justícia que defensem els drets de tots els ciutadans si de debò volem fer un país més just i més cohesionat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Malla. Intervindran, ara, els grups parlamentaris que han presentat esmenes. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un dels primers problemes que ens podem trobar a l'hora de parlar de pobresa i exclusió social és precisament la manca de consens per definir el terme «pobresa», i això, en el fons, acaba comportant una dificultat afegida a l'hora de combatre-la.

Qui, doncs, podem considerar «pobres»? Generalment, en els estudis sobre la pobresa, l'atenció s'ha centrat en l'àmbit dels ingressos per tal de poder identificar un col·lectiu amb un índex global de pobresa. Però, si les variacions dels índexs en els darrers anys han estat altes, també ens trobem amb noves formes de pobresa a mida que el mercat de treball es precaritza i baixa el nivell de vida de la ciutadania.

En la interpellació substanciada en el darrer Ple pel Grup Socialista, es va evidenciar la precarització de la vida de les persones joves, però, a més, a Catalunya la pobresa es feminitza i envelleix, i és en aquest sentit que hem presentat algunes esmenes a la moció presentada.

En els països del sud d'Europa, les polítiques de benestar es familiaritzen, és a dir, es confia a la família com a nucli de convivència el paper solidari que haurien de cobrir en molts casos les administracions. Catalunya no n'és una excepció, i això ha comportat una precarització de les famílies en què l'únic o principal sustentador o sustentadora és major de 65 anys. El 41% de les llars en aquesta situació té possibilitats de caure en situacions de pobresa i precarietat. Aquesta precarietat s'accentua quan les persones grans viuen soles.

Per altra banda, la pobresa no afecta els gèneres de la mateixa manera. En una família podem distingir entre les persones que guanyen diners, els qui administren i els qui consumeixen. Si féssim una anàlisi de qualsevol llar, llar mitjana, trobaríem que la vida de les dones és la més precària, i aquest fet s'accentua amb condicions generals més precàries per a tot el nucli familiar. Entre altres factors, les dones troben condicions més desfavorables del mercat de treball i també troben canvis en les estructures familiars —moltes més famílies monoparentals que depenen econòmicament de la dona.

La pobresa, com hem reconegut i denunciat en aquest mateix Ple en la Resolució de suport a la Marxa Mundial de les Dones, és una forma de violència contra les dones. Però imaginem situacions de violència quotidiana de les quals les dones no poden escapar per manca de recursos. A la pobresa i a la precarietat s'uneix la destrucció personal.

Segons dades del mateix Departament de Benestar Social, de 9.959 persones titulars de la renda mínima d'inserció 6.486 són dones, és a dir, un 65%. D'aquest altíssim percentatge —esgarriat percentatge— encara en tenim més dades: 3.397, és a dir, el 34%, són mares amb fills a càrrec enfront dels 544 homes que formen llars monoparentals. Si bé totes les dades són preocupants, aquesta ho és especialment.

De fet, això ens porta de nou a la definició de «pobresa». Una persona que no pot portar una vida digna pot considerar-se pobra, i la moció que avui estem debatent

així ho evidencia. I portar una vida digna no vol dir només menjar cada dia, no pot portar una vida digna qui no té accés a l'habitatge, al treball, a la sanitat i a la educació, així com a uns ingressos mínims que permetin unes condicions acceptables de benestar.

Les estadístiques ens amaguen la realitat de l'exclusió i la pobresa. A l'estadística de la distribució de la renda a Catalunya trobem el càlcul mitjà de les famílies catalanes, però, precisament, els sectors més desfavorits resten al marge de l'anàlisi. En l'enquesta de presupostos familiars, elaborada per l'Institut Nacional d'Estadística, ens trobem que es calcula, a nivell d'Estat, que el llindar de la pobresa és més ajustat com més petit és l'àmbit territorial. Així, a Catalunya ens veiem mancats d'eines d'anàlisi pròpies per combatre la precarització, la pobresa i l'exclusió social. I en aquest sentit, també, alguna de les esmenes que hem presentat en aquesta moció.

En aquest sentit, és discutible, si més no, el paper que ha de jugar la renda mínima d'inserció. Segurament que és un pegat, en aquests moments, necessari, consensuat, però, al capdavant, un pegat, una resposta a la impossibilitat de l'actual sistema econòmic a proveir a tota la ciutadania. Es fa imprescindible que les rendes més baixes es vegin enriquides amb altres mecanismes que ajudin a una vida digna i a superar la marginació. Fan falta polítiques de prevenció, informació a les persones afectades, agilitar els tràmits burocràtic i flexibilitzar els requisits d'accés als ajuts. Els ciutadans i les ciutadanes que tenen factors de risc per caure per sota d'un índex de pobresa per sota del 50% de la renda mitjana *per capita* haurien de tenir accés sense dificultats als béns preferents: educació, habitatge, serveis col·lectius, que el mercat no proveeix. El mercat no acaba amb la pobresa i l'establiment de polítiques assistencials no ha assegurat el proveïment d'aquests béns als sectors més desfavorits.

La lluita contra la pobresa i l'exclusió necessita a Catalunya més elements d'anàlisi i més mecanismes per a la seva prevenció i per a la seva eradicació. I això es pot aconseguir canviant els plantejaments actuals i fent un seguiment més exhaustiu dels actuals recursos, alhora que millorant la coordinació de les administracions implicades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquesta moció d'avui és una moció que difícilment s'hi pot estar en contra. El discurs que ha fet la senyora Pilar Malla és un discurs que podem subscriure pràcticament al cent per cent.

Parlar dels pobres, dels més pobres, hauria de ser un tema no partidista, hauria de ser una preocupació de

tots els grups parlamentaris, i ho és: és una preocupació de tots els grups parlamentaris. El que passa és que, moltes vegades, tenim la temptació de fer partidisme d'una situació que, desgraciadament, és el fracàs de tots plegats. És el fracàs de tots plegats que la pobresa vagi avançant en una societat molt competitiva i molt rica. Som una societat amb gran poder de consumició, som una societat en què podem gaudir de tots els mitjans tècnics, els més avançats, i, en canvi, tenim un sector de persones que no poden seguir, que no poden seguir aquest ritme. Per tant, és un fracàs de tots plegats que això ens estigui succeint i que pugui anar avançant la taca de la pobresa, que, realment, no estem aturant amb tota la contundència que hauríem d'aturar-la.

Per ser breu, perquè se'ns ha demanat i perquè el debat, avui, crec, que no ha de ser un altre que el de felicitar-nos, en principi, perquè ens hem posat d'acord amb la majoria de les propostes que ens fa avui la moció del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi defensada per la senyora Pilar Malla, dir que hem fet un esforç, que hem arribat a una transaccional –que la senyora Malla espero que després explicarà–, dir-li al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi que els punts que no hem transaccionat és perquè els votarem, els votarem a favor. Votarem a favor punt número 3; votarem a favor part del número 4; votarem a favor el número 5, i els altres els hem transaccionat.

Per tant hem fet, des de la sensibilitat del Govern, des de la sensibilitat del Departament de Benestar Social, l'esforç suficient per arribar a un acord que espero que avui es pugui plasmar en aquesta transaccional que tot-hom –espero–, com a mínim els que l'han signada, segur que la votarem. I després, si el president m'ho permet, em posicionaré sobre les dues esmenes que han presentat el Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, que ambdues tenen dos punts; el punt primer de cada una de les dues està transaccionat, el punt 2 d'ambdues no està transaccionat. Si la propietària de la Moció acceptés qualsevol de les dues, qualsevol dels dos punts, nosaltres els hauríem de votar en contra.

Per tant, aquest és el posicionament del nostre Grup, i espero que la votació sigui com hem dit, i que els grups que han presentat altres esmenes no consensuades tinguessin l'amabilitat o l'encert de retirar-les perquè així la votació fos una votació, doncs, unànime amb la transaccional.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa. Per presentar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Jo volia agrair a la senyora Pilar Malla pel fet d'haver presentat una interpellació sobre un tema que és molt important, que ella, a més a més, coneix molt bé, i que en pot fer –com ha fet– tota una sèrie d'aportacions amb propostes que entren en molta concreció i

que són ben ajustades a la realitat que s'intenta modificar.

I, com deia, l'hi agraeixo, perquè parlar de pobresa no és una cosa que ens satisfaci, que, evidentment, hem de reconèixer i lamentar la seva existència, que tenim la impressió que hi ha una mena de negació social de la pobresa en el sentit que, en considerar que Catalunya forma part de la franja de països que estan, doncs, en una situació –diguem-ne– privilegiada en el context del que és avui la situació del món, sembla que al nostre país no hi puguin haver situacions com les que de fet es donen, de tota una sèrie de persones que entren en una situació de pobresa i marginalitat. Fins i tot –i això és preocupant–, estudis fets des de l'àmbit científic ens estan demostrant que les desigualtats socials tendeixen a incrementar-se a Catalunya i no a disminuir. I dic que això és preocupant perquè, evidentment, s'han estat fent coses amb relació a la pobresa, però no estem fent prou com per poder eliminar aquestes situacions que estan afectant la vida de moltes persones.

Per tant, ja assenyalo amb aquesta intervenció que estem fonamentalment d'acord amb el plantejament d'aquesta interpellació. Estem d'acord també amb les propostes que s'ha fet, bàsicament dirigides a incidir sobre els recursos dels quals han de viure les persones, sobre la qüestió de l'habitatge, sobre els aspectes escolars i la coordinació d'institucions. I tots ells, tots aquests aspectes ens semblen pertinents.

En aquest sentit, les esmenes que nosaltres hem presentat, una és molt puntual i que va a completar un dels aspectes sobre els quals ja es fa èmfasi, que és la importància que tenen les dimensions educatives. I aquí nosaltres hi afegim que, a més a més de les actuacions que es puguin fer des de l'escola i amb els joves de cara a l'adequació de la seva formació amb la seva possible inserció laboral, es tinguin en compte l'increment de les actuacions dirigides a l'alfabetització, especialment en el cas dels analfabets funcionals; l'increment, perquè ja s'estan fent coses però voldria recordar com a dades que hi ha a Catalunya 124.000 persones que no saben llegir i escriure, i que els analfabets funcionals, a més a més, si els afegim a aquests, són difícils d'avaluar, però la xifra és bastant important tenint en compte que hi ha unes 900.000 persones que no han acabat estudis, eh? I que, per tant, aquest no-acabament d'estudis per diferents causes fa que entre aquestes 900.000 hi puguin haver molts analfabets funcionals. Per tant, ens semblava que aquesta dimensió es pogués tenir en compte, també.

I la dimensió del pressupost és la segona esmena, que, per cert, des de Convergència ens demanaven que retiréssim. A nosaltres ens sembla lògic que totes aquestes mesures que aquí es posen es vegin traduïdes en el pressupost, i fixin-se bé que en l'esmena no estem dient quina quantitat de diners s'han de destinar, sinó que es faci un esforç pressupostari i que es consignin la quantitat suficient per poder atendre això. Espero que es consignarà la quantitat suficient per atendre les resolucions de la Moció, com és obligació del Govern. De fet, per tant, no diem res que no es pugui complir, perquè aquesta Moció l'aprovarà aquest Parlament. I només dir que no ens toca a nosaltres retirar aquest punt;

en tot cas, és la persona ponent de la Moció, en aquest cas la senyora Malla, qui ha de dir si ens accepta o no aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez -Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquesta Moció que avui es presenta després d'una interpellació realitzada per un tema que nosaltres considerem cabdal, com és el tema de l'exclusió social, el tema de la pobresa, la diputada proponent d'aquesta Moció ha dit en algun moment que era un tema absolutament importantíssim i que era un tema que tenia poca ressonància; a vegades poca ressonància política, i a vegades poca ressonància, fins i tot, als mitjans de comunicació, i poca ressonància social.

Aquest és un tema absolutament preocupant, perquè estem davant d'una de les realitats en els quals les conseqüències d'un món globalitzat i d'un món en el qual el desenvolupament econòmic i el desenvolupament social estan fent i estan produint unes regions molt riques, on la qualitat de vida i el nivell de vida dels seus habitants ens permet gaudir d'un nivell de vida molt digne i molt bo, ens trobem junt amb tots uns altres col·lectius de persones que es troben amb uns nivells de renda per sota dels que considerariem dignes, és a dir en unes situacions d'exclusió social, en unes situacions de pobresa. I, evidentment, aquesta conjunció d'aquestes dues realitats és un fet molt trist i és un fet dels que tots els responsables polítics hi hem de posar fil a l'agulla per solucionar-ho. En això, estem absolutament d'acord. Estem absolutament d'acord en el sentit que aquesta pobresa està generant el que s'està produint o el que estem anomenant l'esmentat «tercer sector». Aquest sector que està treballant no solament per a les polítiques preventives d'aquesta pobresa, sinó també per a les polítiques de reinserció sociolaboral d'aquestes persones que es troben en col·lectius d'exclusió social.

També voldria dir en aquesta cambra i recordar que tots els grups parlamentaris aquí representats varem signar una proposició no de llei conjunta per tractar i per presentar aquelles mesures polítiques tant preventives com de diagnòsi i de recuperació posterior dels col·lectius que estan sotmesos a la situació de pobresa. Arran d'això, també es va presentar aquesta Moció per qui d'alguna manera va ser també proponent d'aquella Moció conjunta per part de totes les forces polítiques. És a dir, és un tema que preocupa a Catalunya, és un tema que preocupa els polítics catalans i és un tema en què estem treballant en tot allò que podem els representants dels grups parlamentaris aquí a Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La pobresa s'ha de tractar, doncs, jo crec que primer fent una diagnòsi prèvia de quines són les situacions

per les quals s'està produint la pobresa. Tenim els informes que s'han presentat a la Comissió de Política Social, l'informe de la Fundació Bofill, en els quals se'ns va fer palès de les desigualtats socials que Catalunya vivia. A més d'aquesta diagnòsi, es necessita una informació prèvia, però, sobretot, es necessita una tasca importantíssima de rehabilitació i de protecció i de cobertura de lluita contra la pobresa. *(Remor de veus.)* És aquí que aquesta Moció presenta diverses vessants: la vessant de cobertura social, és a dir, incrementar aquelles prestacions públiques que són necessàries per a la lluita contra la pobresa, i llavors entrarem a analitzar la gestió de la Generalitat de Catalunya envers el problema de la pobresa; les polítiques preventives en el món de l'educació, que són absolutament decisives. Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular sempre hem dit que l'educació és la primera oportunitat, és aquella oportunitat que permet als joves i a les joves tindre una vida digna i poder accedir després al món del treball. En tercer terme, el tema de l'habitatge és una qüestió cabdal per lluitar contra la pobresa.

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Evidentment són temes molt importants i nosaltres volem fer ressò en un petit moment de quina ha estat la gestió la Generalitat de Catalunya envers la cobertura social per lluitar contra la pobresa. El Pla de lluita contra la pobresa, contra l'exclusió social, i el Pla interdepartamental de la renda mínim d'inserció han estat uns èxits, perquè lluitar contra la pobresa és una responsabilitat del Govern, és una responsabilitat de tots. Però també hem de fer l'anàlisi d'aquests plans de lluita contra la pobresa, aquesta anàlisi s'ha de fer, i s'ha d'avaluar quin ha estat el resultat d'aquests plans en concret perquè no ens trobem –com deia la diputada proponent– amb comunitats autònomes, com ara, per exemple, la comunitat autònoma de Madrid, que està fent, doncs, plans de pobresa més avançats i plans de lluita contra la situació dels transeïnts.

A més, recordar que als plans de lluita per la renda mínima d'inserció, ara, i aquest any al Pla d'acció d'ocupació, que s'ha fet a nivell estatal, s'ha incorporat un altre model nou, i és la «renda activa d'inserció», aquella renda activa que va per a majors de quaranta-cinc anys que han exhaurit totes les prestacions, que poden, per la seva situació precària, laboralment parlant, arribar a una situació de pobresa, i se'ls han adreçat uns recursos i uns itineraris professionals per reconduir la seva reinserció laboral. Hem de tindre present, també, aquesta altra nova prestació.

Nosaltres estem d'acord amb la Moció presentada avui, i creiem que les vessants que s'ha tractat han estat oportunes: la vessant d'una millora de la cobertura social, la vessant d'una millora de la prevenció en la qualitat de l'educació i la vessant de millorar el parc de lloguer per poder assolir un dret que és el d'aquestes persones, el dret fonamental i essencial que és el del seu habitatge. Ara bé, creiem que també seria necessari poder incrementar un major esforç perquè aquest tercer sector,

amb les mesures que tots puguem donar-hi a terme, puguem aconseguir una major inserció sociolaboral, que és el que permetrà a aquests pobres poder reinserir-se al mercat de treball i tindre una vida digna, la vida que tots ens mereixem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Malla i Escofet

Bé. A veure, accepto les esmenes presentades per Convergència i Unió. Totes les esmenes estan transaccionades i estan presentades a la Mesa.

També el número 1, el primer número d'Esquerra Republicana; també està transaccionada. Quant al número 2, el primer punt i el segon i el tercer estan inclosos en el contingut de la proposta, ja hi està posat...

(Pausa. Algú diu: «No se sent.»)

El president

És que no parla. (Rialles.)

La Sra. Malla i Escofet

Després, els altres punts d'Esquerra Republicana no els accepto, perquè em semblen importants però que no són objecte, en aquest moment, de fer-ne estudis; em sembla que és un altra qüestió.

Quant a les esmenes presentades per Iniciativa, el número 1 està ja transaccionat, i la segona esmena l'accepto.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Només per concretar-ho una mica, ara llegirem tota l'esmena transaccional, que hi ha els punts 1, 2, 4 i 6, i pregunto que si el 5 i el 3 estan retirats.

La Sra. Malla i Escofet

No, no, el 5 i el 3 queden com estan, i estan acceptats per tots els grups.

El president

Ah, molt bé. D'acord. Per tant, prego el secretari quart que llegeixi aquesta esmena transaccional.

El secretari quart

Esmena transaccional entre el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a prendre les mesures necessàries per disminuir el nombre de persones pobres i el seu grau de pobresa.

» Punt 1. Esmena de modificació. Adequar els mitjans als objectius que es presenten, i adaptar i incrementar

les prestacions públiques a les necessitats de les famílies amb majors dificultats, directament o amb prestacions finalistes –beques de menjador, ajuts per al lloguer, passis per a transports públics, etcètera–, i flexibilitzar els requisits d'accés a les prestacions, tot potenciant les capacitats i aptituds dels beneficiaris per tal d'aconseguir la major autonomia personal.

» Punt 2. Emprendre una política preventiva des de l'escola, estudiant el grau d'absentisme escolar als barris on es donen situacions d'exclusió social. Incrementar les actuacions d'alfabetització, especialment pel que fa a l'analfabetisme funcional, i adequar la formació al mercat de treball.

» Punt 4. Tenint en compte que aquest col·lectiu té dificultats per satisfer les seves necessitats dins la política general d'habitatge cal:

» a) Donar prioritat a l'habitatge de lloguer destinat a aquest col·lectiu, tant sigui en promoció d'obra nova com en rehabilitació, tenint en compte les conclusions que es deriven de l'estudi sobre les necessitats d'habitatge social a Catalunya, fent especial esment de les condicions següents:

» Punt 6. Considerar, doncs, que l'habitatge, a més d'un dret constitucional, és un element indispensable per a la integració social i que correspon, principalment, als poders públics la solució d'aquest problema en les situacions de risc d'exclusió social. Instem el Consell Executiu a donar prioritat, d'acord amb els estudis pertinents, a un parc d'habitatges de lloguer i a fixar els criteris d'adjudicació i de seguiment del procés de reinserció social de les persones i famílies beneficiàries o adjudicatàries.»

Firmat: els portaveus dels grups mencionats anteriorment.

El president

Per tant, farem una sola votació amb aquesta esmena transaccional que s'ha llegit, més els apartats: 3, l'apartat 5, i del 4 el que queda del que no s'ha transaccionat, que també s'incorpora al text, eh?

Per tant, comença la votació.

Aquest text ha estat aprovat per la unanimitat dels senyors diputats presents.

Passem ara al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació... (Veus de fons.) Perdó? (Veus de fons.) Ai, perdó! (La Sra. Malla i Escofet demana per parlar.) Sí, senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Malla i Escofet

Em sembla que hi ha el punt presentat per Iniciativa per Catalunya, que era un setè punt que no l'han mencionat, i que no sé si se'n vol fer la votació conjunta o separada. No ha quedat votat.

El president

Vostè l'ha integrat en el seu text.

La Sra. Malla i Escofet

Jo, l'he integrat.

El president

Doncs, molt bé.

La Sra. Malla i Escofet

Jo, l'accepto.

El president

Com que no s'ha votat aquest punt, farem ara una segona votació integrant-hi, vaja, votant, precisament aquest punt d'Iniciativa per Catalunya. Perdó i moltes gràcies.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 64 vots positius, 68 de negatius i cap abstenció.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia (tram. 302-00048/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor Ridao. (*Pausa.*) Prego silenci, si us plau. Té la paraula, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el punt de partida obligat d'aquest debat sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia –dèiem l'altre dia– és el fet que, a pesar dels esforços que reconeixem fets durant aquests anys per catalanitzar la justícia, sobretot després d'alguns anys d'aplicació del Programa de normalització lingüística de l'any 1993, de fet, l'Informe sobre política lingüística de 1999, que es va fer públic una mica abans d'aquest estiu, ens revelava que el coneixement del català entre el personal de l'Administració de justícia ha baixat respecte a anys anteriors. Ha baixat i, de fet, s'ha triplicat, triplicat –com ho senten perfectament– el nombre d'empleats que desconeixen el català –recordem que a Catalunya hi ha prop de cinc mil funcionaris al servei de la justícia–: hem passat del 3,1% de 1998 al 8,34% de 1999; l'any 1993 la situació era millor que no pas la situació que tenim en aquests moments; l'any 95, també; el 97-98,

millor; i en canvi l'any 99 hem baixat. Concretament, d'aquests 5.000 funcionaris, 1.993 l'entenen, el parlen i l'escriuen; 1.508 no l'escriuen; 1.040 només l'entenen, i fins i tot hi ha 463 funcionaris que asseguruen que res de res, és a dir, ni l'entenen ni el parlen ni l'escriuen, ni res de res. Conseqüència, per tant, d'aquesta dada: la situació és lamentable.

Evidentment, es pot atribuir això a l'increment de funcionaris que vénen de fora de Catalunya –aquest és un fet real–, però això també evidencia la necessitat, demostra la necessitat de disposar de cossos dependents de la Generalitat, la necessària creació de cossos autonòmics. Però, a més, sabem que el 83% dels jutges catalans no utilitzen mai el català, és a dir, 444 dels 535 jutges que hi ha a Catalunya asseguruen que no l'utilitzen mai, ja sigui a causa –com dèiem– de la seva interinitat, al fet d'estar de pas, a la seva gran mobilitat, ja sigui –per què no dir-ho, també– a la seva autèntica manca d'interès. I encara més, sabem –i ho sabem estadísticament– que en els casos que es demana expressament per part del justiciable que es faci la sentència en català, en la majoria dels casos, s'acompanya la versió castellana com a original, acompanyada, això sí, de la traducció al català, que no sempre, per cert, arriba al mateix temps.

Per tant, estem, i sense pal·liatius, francament malament. I estem francament malament i estem patint una situació tan, tan anormal, que l'ínfima presència del català només és comparable a la que, segurament, hi ha a la sala de banderes d'alguns quarters militars. I, sincerament, jo crec que vint anys més tard de la recuperació de l'autogovern de Catalunya, en aquests moments, no hi ha cap justificació ni hi ha cap possible comprensió cap a un fenomen que no s'adiu, ni tan sols, amb la realitat sociolingüística d'aquest país, en què –almenys, això, ho diuen les enquestes– el 71% de la població parla el català i el 93% assegura que l'entén perfectament.

De causes n'hi ha moltes, i jo avui no crec que sigui el moment de referir-les. Jo he sentit en aquesta cambra culpabilitzar –i, de fet, hi estic d'acord– el conjunt d'operadors jurídics. Hi ha, també, inèrcies difícils de contrarestar, amb una organització, amb una institució que és atàvica, tradicional i, per definició, espanyola. Hi ha també un problema evident, vinculat a l'excessiva mobilitat del personal, conseqüència d'una administració única, d'un poder únic de l'Estat que actua com un autèntic residu centralista, perquè –gran paradoxa– a Catalunya tenim un poder executiu i un poder legislatiu descentralitzat, però en canvi no hi ha manera de disposar d'un poder judicial descentralitzat.

I solucions n'hi ha diverses, i jo crec que tothom coincideix tant en el diagnòstic com en les possibles solucions. Recentment hi ha hagut aquest Pla d'immersió amb quaranta jutjats: una mesura que entenem que és molt positiva, i que jutgem molt favorable. Seria desitjable també, per què, no?, evidentment, una millor actitud dels justiciables, del conjunt de professionals d'operadors jurídics. Tampoc estaria de més incrementar, per què, no?, els 183 milions de pessetes escassos que aquest any es destina als dinamitzadors lingüístics, als jutjats de Catalunya. Però, sobretot, aquest és un

tema que afecta les actituds i afecta els diners, i afecta moltes qüestions, però afecta també el conjunt d'instruments legals de què disposem a casa nostra, i, per tant, calen canvis legals, perquè els ciutadans d'aquest país tenen els seus drets lingüístics, que consisteixen en la facultat d'escollir lliurement la llengua amb què es volen relacionar amb la justícia, però també en les seves relacions juridicoprivades.

Aquest és el dret, aquest és el punt de partida, i a partir d'aquí la Moció jo crec que en el seu primer apartat, el primer punt, que és el més important, el més transcendent, el que fa en primera instància és reiterar la necessitat –com he dit– de crear un cos de funcionaris judicials depenent de la Generalitat. I, de fet, aquesta és una possibilitat que el Tribunal Constitucional ha admès en alguna sentència i, per tant, des d'aquest punt de vista, és irrefutable la potestat legal que disposa la Generalitat. Planteja, també, en aquest primer apartat, el ple control de l'oficina judicial i el traspàs de totes les atribucions en matèria de personal, i entre elles sobre tot la fonamental: l'exigència del coneixement del català com a requisit per proveir les places de personal vacants.

Segurament l'aspecte més singular: per primera vegada aquest Parlament intentarà, a través de l'aprovació d'aquesta Moció, molt important, avui intentarà reformar dos preceptes de la Llei orgànica del poder judicial que consagren, de la manera més crua possible, el concepte idiomàtic discriminatori, inherent a aquella Llei de l'any 1985.

El primer, l'article 231, que no sabem com, però, és un article que existeix en aquella norma, que dóna dret a acordar la traducció de les actuacions judicials si algú al·lega indefensió, que atempta de manera molt clara contra el principi d'igualtat i contra el de doble oficialitat vigent a Catalunya, perquè el que té dret a escollir no és, senyories, el funcionari: qui té dret a escollir, en aquest cas, és el ciutadà, és el justiciable. I això no és que ho digui de forma pomposa i amb una certa transcendència, sinó que és un fet normal i habitual cada dia a casa nostra.

Jo tinc aquí una providència, que en aquest cas se'm va notificar a mi mateix com a professional, com a advocat, en què una jutge que fa relativament molt poc temps que és a Catalunya em requereix perquè aporti en el termini de deu dies, diu: «Aporti la traducció al castellà d'un escrit de contestació a una demanda», i a més a més em dóna deu dies per fer-ho! És a dir, ni la Llei no autoritza aquesta jutge a demanar la traducció, perquè, de fet, si vol acordar la traducció –cosa amb què, evidentment, no hi podem estar d'acord–, com a mínim s'hauria de fer d'ofici; s'hauria de fer amb càrrec, en aquest cas, als recursos de l'Administració. És una cosa francament incomprensible.

I, si intentem reformar en aquest precepte l'article –lluminós article– 231, també intentem reformar un calamitosos article, el 341 de la Llei orgànica del poder judicial. És incomprensible, senyories, com a hores d'ara s'exigeix el català a qualsevol funcionari d'aquest Parlament, de l'Administració local, de la Generalitat, se li exigeix el català per ocupar una plaça de funcionari

i, en canvi, això no se li pot exigir a un jutge. I que consti que el dret a exigir el català és una possibilitat sancionada, reiteradament, de manera favorable pel Tribunal Constitucional. I jo vull citar, almenys, dues sentències que són en aquest sentit paradigmàtiques, són importants: la Sentència 56/90, de 29 de març, la Sentència 276/94, de 24 de desembre; ho diu el Tribunal Constitucional. Per tant, en aquest sentit ens sentim més constitucionalistes que ningú. I que consti, també, que això és encara més lògic si pensem que només el 15% de les places jurisdiccionals són ocupades per jutges i magistrats catalans.

I, a tot això, hi afegim que aquest Parlament, avui, acordarà de presentar un projecte de resolució en aquesta cambra per, posteriorment, en el termini màxim de dos mesos, traslladar-ho al Govern de l'Estat.

Els següents apartats de la Moció –i amb això acabo– preveuen la realització d'una campanya de sensibilització sobre la possibilitat, en aquest cas, d'ús del català en el conjunt de la ciutadania de Catalunya, perquè tothom pugui conèixer els seus drets. I, de fet, reconduint una mica aquesta divulgació en el terreny de la col·laboració, també amb els col·legis professionals, plantejem també l'impuls d'un projecte global de traducció i d'edició de textos legals en català.

El quart punt dóna impuls també a un aspecte molt reclamant, com és el traspàs total de serveis i funcions en matèria de notaries i registres. Plantejem també la programació de cursos en català dirigits a jutges, a fiscals, a secretaris, etcètera, etcètera.

També voldríem, en el sisè punt, impulsar la culminació del procés de transferència del conjunt de funcionaris al servei de l'Administració de justícia a la Generalitat, intensificar el programa de beques i subvencions, incrementar la dotació del programa de normalització lingüística a fi de dotar a mitjà termini tots els òrgans judicials, no cadascun dels partits, sinó cadascun dels òrgans judicials d'una persona, d'un dinamitzador lingüístic, i finalment, també, potenciar els programes de suport a l'Escola Judicial de Barcelona.

Per tant, aquest és un ampli espectre, una panòpia de possibles solucions, que creiem que contribuirà a millorar substancialment la normalització del català en l'àmbit del dret i de la justícia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyor president, senyores i senyors diputats, per posar de manifest la pràcticament total i genèrica coincidència de la nostra coalició amb el contingut de la Moció presentada per Esquerra Republicana, així com també per agrair al senyor Ridao la receptivitat que ha tingut a les esmenes que nosaltres hi presentem, i de les quals faré una breu referència després.

I em sembla fonamental –seguint el propi discurs d'ell– subratllar i distingir des d'un bon principi la distinció entre el primer punt de la proposta, que té com objectiu la reforma dels articles 231 i 341 de la Llei orgànica del poder judicial, i els altres deu punts que són, jo diria, palliatius des del punt de vista de les escasses competències que té Catalunya en aquest tema, i que possibiliten que una eficaç actuació del conseller de Justícia vagi, d'alguna manera, palliant aquestes mancances a què ens porta la Llei estatal en relació amb la catalanització de la justícia.

Aquesta diferenciació és tan remarcable que jo entenc que si s'aconseguís –cosa realment difícil, no?– que el Congrés de Diputats arribés a aprovar aquesta proposta del Parlament, decauria la necessitat, ben possiblement, d'aquestes altres mesures, que no són res més que un costós peatge, per altra banda, que ha de pagar la Generalitat per normalitzar una situació irregular com a conseqüència d'una normativa estatal absolutament inadequada.

És per aquest motiu que el nostre Grup no fa cap esmena, no presenta cap esmena a l'apartat primer. I, en recíproca generositat a l'acceptació –pel que sembla, i volem– de les altres esmenes, considerem que aquestes són adjectives, de detall, complementàries, i, en definitiva, volem que s'entengui que constitueixen un apartat més dintre de la bona voluntat de la Conselleria de continuar seguint aquesta política de normalització en tot el que fa a les beques, a la immersió, etcètera, etcètera, punts que no repeteixo per no allargar-me. Però, en qualsevol cas, la nostra posició és de defensar la premissa major, que és la de canviar aquests dos articles de la Llei orgànica del poder judicial, i com a conseqüència d'això queden de rebot i de retruc defensades les premisses menors, que són les que ens aporten aquest conjunt de mesures palliatives.

El tema central, per tant, més que parlar de les esmenes en si, és sumar-me, senyores i senyors diputats, a la qüestió essencial, no?, que és com es pot entendre –deia el diputat Ridao– que després de vint anys d'autonomia, després de vint-i-cinc anys de democràcia, perquè d'alguna manera també..., no hi ha cap, absolutament cap raó que justifiqui la precària i insuficient presència del català a la justícia, i a l'àmbit judicial, i a l'àmbit jurídic en general. Aquest és un reducte, el més obstinat i immobiliista de l'Administració, i jo diria, fins i tot, un baluard inexpugnable i invulnerable de la descatalanització sistemàtica de la nostra societat.

Resulta absolutament increïble que en un país en el qual el 93% de la població entén perfectament el català i pràcticament el 50% el parla de forma habitual, l'Administració catalana segueix fent esforços i, malgrat tot això, encara el 83, 84% dels jutges reconeixen no redactar una sola resolució en català. I, evidentment, l'obstacle insalvable el constitueixen l'article 231 i el 341 de la Llei orgànica, que, curiosament, pel que fa a l'article 231, si no fos per les excepcions purament permissives que s'anuncien en el seu contingut, sembla calcat, per no dir plagiat, de l'article quart del Decret de Nova Planta, que ja és dir, no?

La conseqüència lògica de tot això, clar, és que, sent el castellà la regla i el català l'excepció, aquesta aclaparadora presència del castellà als tribunals de justícia i a l'àmbit jurídic en general és irreconduïble. Per una mena d'inèrcia que els justiciables i els mateixos professionals del dret, moltes vegades, fan que s'utilitzi el castellà d'una manera, ja ho dic, inercial, i, a més, no cal tampoc negar-ho, per una mena de por reverencial que hi ha. I aquesta barrera entre el justiciable i l'Administració és cada vegada més evident.

Jo, com a advocat de poble que fa trenta anys que em barallo en aquest tema, encara crec en aquella definició socràtica del jutge que ha de ser cortès quan escolta, home proper i fins i tot savi quan dictamina. Però, això, aquest tracte dignificador, aquest tracte fàcil i directe ha d'ésser, doncs, una cosa absolutament normal entre aquell que parla i vol ser escoltat i el que escolta.

Jo penso que no hi ha cap àmbit en l'Administració que necessiti tant –que necessiti tant– la reconducció del tema de la catalanització, en aquest cas, com el cas de la justícia. Perquè la justícia tracta, i el seu objectiu és configurar veritats a través de la paraula, una veritat formal. La justícia és, en definitiva, una acumulació de coneixements a través de la paraula, que pressuposa i necessita la construcció d'una nova veritat, una veritat formal que, com més s'acosti a la veritat profunda i material millor; si no, es perd l'objectiu. Però això no és possible si no hi ha aquesta fluïdesa i la indispensable comoditat dialèctica entre el que jutja i el que és jutjat.

La desproporció és escandalosa –com deia el senyor Ridao–, i em penso que aquesta seria una proposta que hauria de ser acceptada i votada per la immensa majoria dels membres d'aquesta cambra. No ja solament dels que la defensem amb un objectiu nacionalista, com és lògic, però fins i tot pels que són capaços d'assumir-la des d'uns plantejaments catalanistes, per tímids que siguin, i fins i tot jo penso que pot ser un testimoni d'una certa voluntat de girs catalanistes en determinats casos, i sense anar tan enllà, fins i tot, per a aquells que es manifesten paladins de la llibertat i el dret d'escollir l'idioma per part de tots els ciutadans.

Tinguem en compte que aquests dos articles no pugnen contra l'article 149.5 de la Constitució, no pugnen contra l'article 23 de l'Estatut i tampoc pugnen contra l'article 18, que l'emplenen, simplement.

Finalment, permetin-me, senyores i senyors diputats, que faci una obligada reflexió a què em porta també aquest tema i la meva experiència en aquest cas. És un fet absolutament lamentable que el 35% dels jutges del nostre país diguin no entendre la nostra llengua. I davant aquesta lamentable evidència, sé que en el moment que surti això a Madrid tornarà a sortir aquell carrincló i inacceptable discurs, aquell argument que diu que «faríem un trist favor a la justícia catalana en privar-la de l'enriquidora concurrència d'eminents jutges i fiscals vinguts d'altres terres, que no tenen per què ser obligats a parlar la nostra llengua». Aquest argument és absolutament inacceptable, i penso que només té dues explicacions: o la tossuda reticència –per no dir el menyspreu– d'aquests corporatius envers el nostre

idioma a l'empara de la legislació espanyola, o bé, que encara em semblaria més greu, una elemental incapacitat d'aprenentatge idiomàtic per part d'aquests il·lustres personatges, quan realment aquesta és una qüestió que està a l'abast, amb bona voluntat, de milers i milers de treballadors que vénen de terres molt més llunyanes.

Per tot això, senyores i senyors diputats, avalem i donem suport totalment a la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb l'additiu de les esmenes de caràcter adjectiu i complementari que hem presentat, i que espero de la bondat de tots els diputats que siguin degudament recollides, acceptades i votades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i altres grups parlamentaris també han presentat reiteradament la mateixa proposta, tant en el Ple d'aquesta cambra com en la Comissió de Justícia, en el sentit de modificar els articles 231 i 341 de la Llei orgànica del poder judicial. I el Grup Popular considera que s'ha pronunciat reiteradament al respecte, no només invocant la sentència del Tribunal Constitucional, amb la qual hi ha una discrepància d'interpretació entre la que fa Esquerra Republicana i la que nosaltres entenem, la lectura que s'ha de fer, perquè s'ha de fer del conjunt de la sentència i no pas d'una part, però també del dictamen 103 del Consell Consultiu, en què es caracteritza clarament quina és la funció, per exemple, del secretari judicial, una funció que no és només una funció administrativa sinó que és una funció que participa de la funció jurisdiccional.

Per tant, no m'estendré sobre aquesta qüestió, i el que sí voldria fer és una reflexió perquè, quan es parlava de la reforma, de la necessària reforma, es deia, dels articles 231 i 341 de la Llei orgànica del poder judicial, es deia: «perquè no deixa cap àmbit a la catalanització». Em sembla que és una preocupació, una preocupació respectable, hem de treballar plegats, s'han de posar tots els mitjans perquè la justícia deixi de ser una zona encara impermeable a la utilització de la nostra llengua pròpia –en això hi estem tots d'acord–, i cal impulsar totes les mesures, abocar-hi els diners necessaris perquè això sigui així.

Però a mi em sembla que quan parlem de reformes, el més important és plantejar-nos la situació en què es troba l'Administració de justícia en el nostre país. Hem viscut vint anys de democràcia, i hem estat capaços de reformar i d'adequar les necessitats dels ciutadans a sectors importantíssims: hem estat capaços de modernitzar, de democratitzar, de fer universals serveis com l'ensenyament, com la sanitat. Però hem estat incapaços de modernitzar, de fer de la justícia un veritable servei públic.

I en aquest sentit, jo sí que faria una distinció, faria la distinció de la justícia com a poder de l'Estat, perquè es deia: «es que no tenim un poder judicial propi», però és que el poder judicial és un poder de l'Estat. I aquest poder de l'Estat, hem estat capaços en aquests vint anys de democratitzar-lo, hem estat capaços de tenir una justícia independent, una justícia en què els jutges són jutges professionals, que actuen amb un govern propi sota el govern del Consejo, hem estat capaços de modernitzar aquest vessant de la justícia, la justícia –hi insisteixo– com a poder de l'Estat.

Però hem estat incapaços de fer aquesta mateixa reforma pel que ha de ser, veritablement, la justícia, que també és, que ha de ser, necessàriament, un servei públic, un servei públic que garanteixi una tutela judicial efectiva.

I, en aquest sentit, també voldria fer una reflexió. S'ha dit abans, en ocasió de debatre una altra moció subsequent a una interpellació que va fer el Grup Socialista el passat Ple: la justícia, necessitem que sigui ràpida. I s'ha esmentat un conjunt de sentències que no donaven resposta a les necessitats dels ciutadans, però jo vull dir que el gruix de sentències que dicten els jutges i magistrats són sentències d'una alta qualitat tècnica, que, realment, el problema que tenim és el problema d'agilitar, de desbloquejar la nostra Administració de justícia.

És en aquest sentit que el Grup Popular ha presentat la primera esmena de modificació, que fa esment dels punts 1, 4 i 6 de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana, en aquest sentit, en el sentit d'impulsar el pacte d'Estat per a la justícia, pacte d'Estat per a la justícia en el qual em consta –consta a tots els grups parlamentaris– que en el Congrés de Diputats hi ha un ampli acord per impulsar, per tirar endavant. Es va palesar, tanmateix, també, la setmana passada, tot just la setmana passada, quan es van celebrar unes importants jornades al Col·legi d'Advocats de Barcelona sobre aquesta matèria.

Per tant, el primer punt d'aquesta Moció és reiterar el plantejament, el posicionament que ha fet el Grup Popular –ja ho dic– en reiterades ocasions respecte a la interpretació que s'ha de donar a la sentència del Tribunal Constitucional i respecte a la reforma dels articles 231 i 241 de la Llei orgànica. I en un sentit positiu es fa: es fa, justament, en el sentit que d'una vegada aconseguim fer aquesta reforma que tenim pendent de constituir l'Administració de justícia en un veritable servei als ciutadans.

Es reconduïx, també, en aquest punt el traspàs de totes les funcions en matèries de registre i de notariat. Jo vull palesar que les reformes que s'han introduït pel cos de registradors per tal que el món registral utilitzi la llengua catalana no per ignorades han de ser desconegudes. L'esforç que s'ha fet pel cos de registradors per tal, per exemple, que els assentaments dels comptes es puguin fer en català, això s'ha de reconèixer. I, en qualsevol cas, el que ens sembla important –i per això també ho hem reconduït en aquest punt de la Moció– és que estem encarant el que és una reforma importantíssima: la de la seguretat jurídica preventiva.

En definitiva, vostès saben que, aquest mes d'octubre, s'ha posat ja en marxa la fusió dels cossos de notaris i de corredors de comerç, i que tenim encara pendent la integració per aconseguir un sistema de seguretat jurídica preventiva que sigui eficaç, que amb el mínim cost respongui, doni aquesta seguretat en el tràfic. Estem pendents, encara, d'integrar, també, el Cos de registradors. Per tant, s'ha reconduït, també, en aquest primer punt de l'esmena del Grup Popular.

Quant a la resta d'esmenes, crec important destacar l'esmena que fa el Grup Popular al punt 3 de la Moció, en la qual estem absolutament d'acord que és necessari comptar amb els operadors jurídics. S'ha acusat moltes vegades que no són només els jutges o els funcionaris de l'Administració de justícia qui no està en condicions d'atendre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en la seva llengua d'elecció, sinó també els mateixos operadors jurídics. I, per tal que es produeixi un canvi de tendència per acabar amb aquesta impermeabilitat que existeix a l'Administració de justícia en la utilització de la nostra llengua, sens dubte, és un estri important, és un estri necessari comptar amb una traducció de tots els textos legals, una traducció oficial per tal que pugui ser invocada davant dels jutjats pels operadors jurídics.

I, en aquest sentit, era necessària una esmena a la proposta del Grup d'Esquerra Republicana, perquè vull recordar que, des de l'any 98, des de l'any 98 –i, justament, a impuls d'un Govern del Partit Popular–, ja s'introdueix la traducció catalana al BOE de les lleis aprovades pel Congrés. I, per tant, el que caldria no és la proposta genèrica que fa el Grup d'Esquerra Republicana, sinó dir al Govern de la Generalitat que, abans de l'any 98, perquè després –hi insisteixo–, per una decisió d'un Govern del Partit Popular, ja tenim la traducció oficial de les lleis aprovades pel Congrés de Diputats i són susceptibles de ser invocades, per tant, davant de jutjats i tribunals, tingui una actuació global, és a dir que no vagi fent actuacions parcials, sinó que faci una actuació global per tenir aquest cos, aquest cos traduït i, per tant, susceptible de ser invocat davant de jutjats i tribunals.

Per tant, el Grup Popular anuncia que votarà –en el supòsit que no sigui acceptada la nostra esmena– negativament als punts 1, 4 i 6 de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana; anuncia que votarà favorablement als punts 5, 7 i 11 d'Esquerra Republicana. El punt 11 és reiterat, i lamentem que s'hagi de reiterar, perquè s'ha demanat moltes vegades al Consell Executiu que informi de quins són els resultats de l'aplicació de la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, però, com que no ens en sortim, votarem favorablement al punt 11. I, respecte els punts 5 i 7, també els votarem favorablement si accepten les esmenes de Convergència perquè acaben amb aquella qüestió que de vegades posen damunt de la taula: el que són jutges propis i el que són jutges importats, i el que s'importa és estranger; en fi, Catalunya no importa jutges.

Com que aquesta matisació desapareix amb les esmenes de Convergència, votaríem, per tant, favorablement als punts 5, 7 i 11 de la moció, i ens abstindríem en els punts 2 i 10. Ens abstindrem en el punt 10 perquè nosaltres li fèiem una esmena, senyor Ridao, en el sentit

que li dèiem: «Escolti, dotem de mitjans el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per tal que la seva Sala de Govern pugui ampliar la utilització del català». Vostè prefereix l'esmena de Convergència, que no ens garanteix aquesta dotació. Per tant, ens abstindríem en els punts 2 i 10.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció planteja una sèrie de solucions o de mesures a un problema molt real, que és el de la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. Per tant, nosaltres estem d'acord en tots els seus apartats. Aquesta Moció assenyala un problema que demostra que estem lluny de la normalització, un problema greu, malgrat que, de vegades, s'han fet córrer fantasies sobre el tema –es va arribar a dir que hi havia algun conseller de Justícia que no parlava ni el català, i això no és veritat. Però sí que és veritat, com ens deia la consellera de Justícia en una comissió informativa, que entre un 3 i un 6% és la xifra màxima de judicis que es fan en català, avui, a Catalunya.

Jo crec que també val la pena que tinguem molt en compte, votant aquesta Moció, que, les mesures i reformes necessàries, cal que vagin endavant, però cal, també, un canvi de cultura cívica per part de jutges, de professionals del dret i, evidentment, d'afectats, encara que aquests són els últims: no hi ha cap afectat que vulgui anar per la seva pròpia voluntat a normalitzar la llengua si al davant té una sèrie d'agents, entre ells un, que acabarà dictant sentència, que no és receptiu en aquest esforç de normalització.

Nosaltres trobem a faltar en aquesta Moció quelcom que tingués en compte l'experiència pilot de les desenes de jutjats que posa en marxa la Conselleria de Justícia. Un tema molt controvertit, hem trobat opinions molt contradictòries entre el món de la justícia sobre aquesta experiència, però és, segurament, la mesura estel·lar, la més mimada en els darrers temps per part de la Conselleria de Justícia, i ens comprometem que, aviat, puguem tractar d'aquest tema en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Àlex Masllorens, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. També molt breument. Nosaltres, senyor Ridao, li hem de dir que, globalment, estem d'acord amb aquesta Moció i també amb el text

que han transaccionat. En tot cas, el que sí que li haig de dir és que jo entenc que aquesta Moció, tot i ser coherent, probablement, podríem dir que té dues parts una mica diferenciades: una és el que és la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia a Catalunya i una altra –més global– que podríem anomenar com de descentralització d'aquesta Administració. En tot cas, el que nosaltres entenem és que la normalització lingüística de la llengua catalana a l'Administració de justícia és, sens dubte, una condició necessària per millorar i apropar aquesta Administració als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, però, en tot cas, que no és suficient per a la millora d'aquesta Administració.

És cert –i s'ha dit repetidament– que el judicial és l'únic poder que no s'ha adequat del tot a l'ordenament de l'Estat de les autonomies, que té més de vint anys de vida, i, precisament per això, nosaltres apostem per la descentralització de la justícia. Hem insistit molt en la necessitat de produir la federalització de l'Administració de justícia per apropar aquesta Administració, que, fa poca estona, comentàvem que era tan ineficaç i tan desprestigiada i amb tants problemes. A mi m'ha agradat sentir com el senyor Farguella ha dit, literalment, que, almenys en aquesta matèria lingüística, hi ha una situació escandalosa –ha dit literalment el senyor Farguella. Vol dir que, almenys, en algun punt reconeixem tots que hi ha alguna situació no solament que no ens agrada, o negativa, sinó, fins i tot, com ell ha dit, escandalosa.

En tot cas, hem d'apropar la justícia a la ciutadania i fer possible la veritable administració d'una justícia ràpida, propera i eficient, i, en aquest sentit, estem d'acord amb l'esperit d'aquesta Moció. Tant és així que recordem que el dia 13 de juny –el dimarts 13 de juny– vam anar, una representació d'aquesta cambra, al Congrés de Diputats i vam defensar, precisament, en essència, el que proposa tot el primer punt d'aquesta Moció que avui tornarem a votar. I, en aquell moment, de tots els partits d'aquesta cambra, l'únic que es va oposar a aquesta mesura va ser el Partit Popular. Per tant, si tots els altres hi vam estar a favor, és lògic que, en conseqüència, votem, també, a favor, avui, de tota aquesta Proposició. Per tant, senyor Ridao, nosaltres anunciem que votarem a favor d'aquesta Moció –encara que es podrien puntualitzar alguns punts–, perquè, en línies generals, hi estem d'acord i ja ho hem fet, també, en altres ocasions anteriors.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament final, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per pronunciar-me amb relació a les esmenes presentades. En primer lloc, per dir que l'apartat primer de la Moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la que demana al Govern de la Generalitat que presenti en dos mesos un projecte de llei de reforma de la Llei

orgànica del poder judicial, per crear cossos autònoms de funcionaris de justícia o introduir el coneixement del català com un requisit per als funcionaris, i, en tercer lloc, per reformar, com deia abans, dos calamitosos articles de la Llei orgànica del poder judicial, per tal que el ciutadà pugui escollir en quina llengua es relaciona amb el jutge, sense que es pugui acordar la traducció al castellà, i, per tal que per primera vegada en aquest Parlament de Catalunya es proposi l'exigència i el requisit del coneixement del català al conjunt de jutges...(*Forta remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, esperi's un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Ridao i Martín

...I, per tal que, com deia fa un instant, per primera vegada en aquest Parlament s'exigeixi com a requisit el coneixement del català als jutges, tot això no ha estat modificat per cap esmena. I el criteri àmpliament majoritari d'aquesta cambra suposa –deixi-m'ho dir, senyor president– un pas de gegant que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vol destacar per la seva transcendència, però també vol agrair, per la bona disposició del conjunt de Grups o de la majoria de Grups d'aquesta Cambra.

La resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió es redueixen a algunes precisions de detall, que el nostre Grup Parlamentari accepta: l'esmena al punt 2, per tal que la nova campanya de sensibilització es realitzi, també, en col·laboració amb els col·legis professionals; en el punt tercer, per tal que el projecte de traducció de la normativa estatal es refereixi al període anterior, en aquest cas, a l'acord, o al conveni de col·laboració amb el *Butlletí Oficial de l'Estat*, l'any 98, com és lògic; el punt cinquè, per condicionar el nivell de capacitació –no la superació dels cursos, sinó, evidentment, allò que exigeix el mateix marc legal–; el punt sisè, relatiu a l'estabilitat de les plantilles per tal que això figuri en una normativa de rang reglamentari i no legal.

De fet, per agilitar, si es vol, encara més, doncs, els possibles canvis normatius en aquest sentit, i el punt setè, que també acceptem, relatiu a beques i subvencions per tal d'excloure el personal administratiu, que, com és lògic, no sempre té la condició de llicenciat en Dret.

Dit això, i dit que acceptem aquest conjunt d'esmenes, pel que fa a les esmenes presentades pel Grup Popular, sincerament –sincerament–, provoca una certa hilaritat, senyora Dolors Nadal, llegir les esmenes que ha presentat el seu Grup Parlamentari. Al final semblarà, senyora Nadal, que els jutges catalans –i en els jutjats també–..., la llengua minoritària, la llengua penalitzada, la que cal potenciar, la que cal ajudar és el castellà. Serà que els jutges, majoritàriament, parlen finès o xinès o hongarès, perquè, català, no que no el parlen, perquè ja he dit que sabem que avui en dia un 83% no parlen mai en català, sinó que..., serà que tampoc parlen castellà, pel que es veu, perquè vostès, automàticament, allà on

nosaltres parlem de potenciar i normalitzar el català, automàticament hi afegixen –i de forma confusa– la referència a les dues llengües oficials de Catalunya.

A veure, una cosa és –i ningú ho nega– que a Catalunya hi ha dues llengües oficials –ho diu la llei, i, per tant, des d'aquest punt de vista, òbviament, això no ho discutirà ningú–, però una altra és –i això vostè no m'ho pot negar– que en l'àmbit del dret i de la justícia aquesta igualtat o aquesta equiparació legal no existeix, i no existeix ni sobre el paper ni en la realitat. I això és el que es pretén pal·liar, en definitiva, amb aquesta Moció que hem presentat. I o no ho entenen o –el que encara és pitjor, senyories– no hi ha, en aquest cas, amor. I dic «no hi ha amor ni estimació», en aquest cas, per la llengua perquè, citant en aquest cas el professor Miquel Siguan, diu que «per saber i conèixer una llengua» –i jo crec, també, per defensar-la–, «cal almenys un 75% d'estimació i només un 25% d'intel·ligència». Segurament el que cal, en molts casos, és molt amor i molta estimació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora Nadal, demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, hi ha hagut una al·lusió directa a la meva persona.

El president

Hi ha hagut una...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Hi ha hagut una al·lusió directa. *(Pausa.)* Senyor Ridao, vostès varen votar en contra de la Llei de política lingüística, i ningú no els acusa de no estimar la nostra llengua. Jo li dic que el nostre Grup Parlamentari votarà avui a favor –ho ha anunciat– de totes aquelles mesures de foment. El que nosaltres no volem és substituir un monolingüisme per un altre, i li he dit que hi ha una situació de veritable impermeabilitat a la nostra llengua a l'Administració de justícia i que s'hi han d'abocar els recursos necessaris. Però sap què passa? Que nosaltres, amb dues llengües, ens ho passem millor.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. *(Forta remor de veus.)*

Passem, per tant, a la votació... *(Pausa. Persisteix la remor de veus.)* Proposo als senyors diputats de passar-s'ho millor votant i acabant aviat.

I ara votarem el text que hem passat a totes les senyores diputades i els senyors diputats, que és el text transaccional, fent la divisió següent, senyora Nadal: una primera votació serà els punts 1, 4 i 6; l'altra serà el 3, 5, 7, 9 i 11, i l'altra serà el 2, 8 i 10. És així mateix? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Per tant, del text de què disposen tots els senyors i les senyores diputades, passem ara a votar els punts 1, 4 i 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats, aquests tres punts, per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, posem a votació els punts 3, 5, 7, 9 i 11.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I a continuació votem els punts 2, 8 i 10.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 121 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, i de Sanitat i Seguretat Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades
(tram. 302-00049/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és el següent: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president...

El president

L'auditori que té és molt qualitatiu.

El Sr. Vendrell i Bayona

No, no anava a fer cap comentari...

El president

L'hi dic per no..., per animar-lo.

El Sr. Vendrell i Bayona

Mai havia tingut un èxit semblant.

Gràcies, senyor president. Pocs senyores i senyors diputats..., o senyora i senyors diputats (*algú diu: «senyores»*)... No, realment, diuen, els que hi entenen una mica –jo no hi entenc massa–, els que en saben diuen que la gastronomia és un símbol de cultura dels pobles i que és una manera de mesurar la cultura dels pobles. Aleshores, un suposa que tots els senyors diputats i senyores diputades que no estan a la l'hemicicle tenen millor sentit de la cultura que els que hem tingut de dinar de pressa per venir en aquest debat d'una moció de política cultural.

El president

Sempre havia sigut vostè molt benèvol, però, en aquests extrems, ja quasi..., ni m'ho imaginava.

El Sr. Vendrell i Bayona

Estic fent cultura, senyor president. Quan nosaltres vam presentar la interpellació, fa bastants mesos –quatre–, la nostra voluntat no era tant posar en dubte unes polítiques del Govern, ni era criticar unes polítiques del Govern, sinó que la nostra voluntat era traslladar al Parlament un debat que en aquell moment –i pressuposo que també ara– estava en el carrer; un debat sobre el valor, la importància o la pèrdua de pes que podia tenir la cultura catalana. Era un debat que estava al carrer –i ho deia el dia de la interpellació–, i suposo que era un debat que és real, perquè més de vint entitats, no gens sospitoses, opinaven que la cultura catalana, la cultura a Catalunya estava en un moment, diguem, no massa dolç. I no només evidentíssimament el portàvem al Parlament perquè creïem que era bo portar al Parlament un debat de les entitats culturals, sinó perquè també el compartíem.

És veritat, senyors i senyores diputats, que això de la cultura, com moltes altres coses, no és un valor que pugui ser mesurat, que això de la cultura és un valor molt subjectiu i que, mentre que algunes entitats poden pensar que la cultura feta a Catalunya, doncs, està en un mal moment, d'altres –el Govern de la Generalitat– poden pensar que la cultura a Catalunya està en un bon moment. És subjectiu en el pensament, perquè suposo que és difícilment quantificable; no és un problema de mesurar-ho per quantitat de llibres editats, ni per quantitat de pel·lícules estrenades, ni per quantitat..., sinó que és un problema de mesurar-ho per qualitat, i la qualitat sempre és una cosa molt més difícil. Un pot mirar una obra d'art i agradar-li, i un altre pot mirar una obra d'art i no agradar-li; o un pot pensar, com penso jo, que el *Cant de la senyera*, tocat ahir al vespre a TV3, amb el senyor Jordi Pujol al davant, era un disbarat i era, fins i tot, una heretgia, i uns altres poden pensar –suposo que el senyor que va contractar..., i aquestes quatre noies, que la que la cantava més bé cantava pitjor que jo–, doncs, que era una gran cosa. La cultura és molt subjectiva –la cultura és molt subjectiva–, i els estàndards per valorar la cultura són també uns estàndards molt subjectius.

No pretenem pas, ni en el debat de la interpellació ni en la presentació d'aquesta Moció, criticar, sinó reflexionar tots junts i fer un pas endavant en favor de la cultura del nostre país i de la cultura feta en el nostre país. I creiem que la cultura feta en el nostre país necessita un esforç en favor del diàleg entre l'Administració i les entitats culturals, per evitar l'intervencionisme; el que cal és potenciar el diàleg. Creiem que la cultura feta al nostre país necessita que sigui difosa, que sigui potenciada i que estimem més allò nostre; potser és molt més necessari que l'estació de l'AVE de la Sagrera la faci –si és que s'ha de fer– un arquitecte català, que no pas el senyor Frank Gehry –podem anar a explicar, no cal que ens vinguin a explicar. I creiem que és necessari dinamitzar la cultura del nostre país.

No vull allargar-me, perquè, encara que sigui a la tarda, més val ser breu. Nosaltres el que varem fer és agafar, simplement, el text que les entitats firmants del Manifest de la cultura presentaven com a punts i elevar-lo a proposta de moció en el Parlament; proposta per a la qual jo els demanaria el seu vot favorable.

Fins i tot, per avançar temps, senyor president, diria quin és el nostre posicionament, ja, sobre les esmenes presentades. En aquesta Moció s'han presentat quatre esmenes, les quatre del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I jo voldria dir que, a part d'un matís, les quatre esmenes –el matís el diré després–, nosaltres les acceptem.

Entenem perfectament lògic que..., i parlo de l'esmena primera al punt segon, on les entitats i nosaltres dèiem: «crear un nou marc»; el Grup de Convergència proposa que es digui: «potenciar un marc de diàleg». Precisament a partir d'aquell subjectivisme del qual abans estava parlant, és lògic que el Govern digui: «Estem dialogant», cosa que, evidentment, penso que és veritat. Mentre el potenciem i l'incrementem, ja està bé.

Al punt tercer presenten una esmena dient, especificant un tema –que jo crec que ja quedava obvi, però bé–, que és que a l'«incrementar, en els propers exercicis pressupostaris», vostès diuen: «en el marc de les directrius del Govern». Òbviament, això ja devia ser, però que quedi més concret, doncs, suposo que no fa nosa.

L'esmena número 4 –i me'n salto una expressament–, al punt setè, vostès proposen que digui: «promovent propostes de tipus fiscal que impulsin el mecenatge», on el text deia: «mitjançant l'aprovació urgent, en l'àmbit de les nostres competències, de mesures de tipus fiscal». Jo també entenc –ho entenem perfectament– que una cosa són les competències del Govern de la Generalitat, altres són les competències que té el Govern de l'Estat, i que més val que fem un marc global, i no només un tros. Per tant, que promoguem, aquí i allà, crec que és lògic.

I l'esmena número 3, que fa referència al punt cinquè, és una esmena que jo crec que en millora notablement la redacció; deia el text: «evitar que minvin les possibilitats», vostès proposen «promoure el dinamisme», etcètera, «les possibilitats de dinamisme»; crec que és molt millor.

I com que –ja ho dirà després el diputat per part de Convergència– la segona part de l'esmena, que podia

ser una mica més complicada, doncs, sembla ser que Convergència la retira, aleshores, nosaltres acceptem aquestes quatre esmenes, i amb aquestes esmenes jo demano, senyors i senyores diputats, que votem tots, per atendre el que les entitats firmants del Manifest en favor de la cultura deien, que votem aquesta Moció, que, hi insisteixo, no és un afany de protagonisme d'un grup parlamentari concret, sinó que és, simplement, portar al Parlament allò que les entitats civils, de la nostra societat civil, demanaven.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Vicenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ha dit el diputat, aquesta Moció neix d'una iniciativa de la societat civil, d'un manifest que en el seu moment va fer molt soroll, que se'n va parlar molt, però que ha estat presentat, jo diria, en aquesta Moció, en els seus termes més substantius, en els seus termes més sòlids. Si recorden la polèmica que va haver-hi en el moment de la presentació del Manifest, es va centrar en qüestions molt subjectivistes, molt impressionistes: «Anem més bé, anem més malament? El vas està mig ple, està mig buit? Estem perdent pes o estem guanyant pes?» No, ningú va dir que guanyàvem pes: «Estem perdent pes? Molt, poc, gens?» Tot això, la pèrdua de pes, l'«anem més bé, anem més malament», només és comprensible amb relació a qui, a què i a quan. Perdem pes respecte a Madrid? Perdem pes respecte al que teníem als anys seixanta?

És, en molt bona part, un debat subjectiu, un debat on es permet qualsevol mena de posicions. Hi ha gent..., i no des del Govern: en una intervenció del senyor Elliott, havia dit que Catalunya viu una segona renaixença cultural. Potser sí o potser no, però vull dir que és possible imaginar-se la cultura que es fa a Catalunya en aquests moments des de molts punts de vista diferents.

La Moció agafa aquest Manifest i no recull especialment aquest debat sobre pèrdua o no pèrdua de pes, sinó que recull el que, ho repeteixo, em sembla més substantiu d'aquell Manifest, que és l'apel·lació a uns principis i uns valors.

El Manifest era important, fins i tot, quan era subjectiu, perquè si tu dius: «No tinc cap problema», però una part d'un sector està en una situació de malestar, ja tens un problema. El malestar, en cultura, també esdevé una dada objectiva.

Però, a més a més, el Manifest proposava principis que la Moció recull, que són útils per a la construcció del mapa cultural català i per a la construcció de l'oferta cultural catalana. Els termes que deia el Manifest i que recull la Moció són impossibles de discutir. A veure qui diu que no: prioritat de la cultura; potenciar la creació

pròpia; coordinació de les administracions; coordinació institucional... Són principis, són conceptes als quals és impossible –per dir-ho així– d'atacar, o que és impossible posar-s'hi en contra. Per tant, vaja, a part de felicitar el Grup Popular per la sensibilitat a recollir el que va fer el Manifest, no podem dir altra cosa respecte a aquests principis que estar-hi a favor i, per tant, que votar-hi favorablement.

La presentació d'esmenes, en aquest sentit, de les quatre esmenes que ja no cal defensar ni, gairebé, presentar perquè han estat presentades i defensades, fins i tot, pel diputat del Grup Popular, no té altra funció que, en algun cas –manies redaccionals–, evitar la doble negació i, en altres casos, fer una cosa que em sembla també de justícia: es pot valorar més o menys el que ha fet el Govern en aquest camp, és impossible dir que aquests principis els rep i els escolta i els practica el Govern per primera vegada a partir d'aquest debat. Per tant, dir: «Escoltin, és veritat, aquests principis són importants, aquests principis són bons, però han estat ja principis que han orientat l'acció de Govern.»

Per tant, només hi hauria a les esmenes una única matisació –que també ha presentat el diputat del Partit Popular. Em sembla que una moció que neix de la societat civil i que neix d'un manifest de les entitats mereix una enorme voluntat de consens. Com més consens hi hagi entorn d'aquesta Moció, em sembla que més satisfacció es donarà a aquestes entitats de la societat civil. En nom d'aquest consens, a una de les esmenes, concretament a l'esmena tercera, que era de modificació del punt cinquè, on el text de la Moció parlava de «reforçar l'autoritat, l'autonomia i la capacitat de decisió de gestors i tècnics de les infraestructures culturals», nosaltres dèiem no «reforçar», sinó «mantenir». Escoltin, tant se val: «reforçar». Retirem, amb el permís del president, la segona part d'aquesta esmena a partir del punt «mantenir l'autoritat». Per què? És possible reforçar l'autoritat de les persones que estan davant de les institucions, de les infraestructures, però amb uns certs límits, hem de dir a les persones que gestionen, que porten les infraestructures culturals, que allò que gestionen ho fan en nom d'una política, i aquesta política l'han marcat les institucions, sigui una o siguin moltes. La major part de les institucions culturals en aquest país, o de les infraestructures culturals, tenen més d'una institució al darrere. Per tant, aquestes institucions han de donar el marc on es fa la gestió de cada infraestructura. La infraestructura, cap infraestructura no és un regne de taifes, no és un regal o un caprici d'un gestor, és un instrument de política general. Per tant, reforçar, sí, però sabem tots que hi ha aquests límits. Si sabem tots que hi ha aquests límits, cap inconvenient a retirar aquesta part de l'esmena.

Jo, per acabar, voldria fer dues pinzellades que no són ben bé esmenes; serien, per dir-ho així, esmenes no fetes o esmenes no escrites; perquè em sembla que en el text de la Moció hi cap la nostra interpretació de les coses, però hi caben interpretacions de les coses diferents. I, probablement, entre el Grup proponent i nosaltres, deu haver-hi interpretacions del mateix text diverses. Això és l'avantatge de la paraula i del paper, que és possible llegir-se'l de dues o de diverses maneres

diferents. Per exemple, la Moció demana –i em sembla que podem estar-hi tots d'acord– més diners per a la cultura, més diners públics per a la cultura. Ara, des de la nostra posició, això remet no tan sols al debat permanent, constant, universal del finançament, sinó a un altre debat molt més –diguem-ne– sectorial, que és el debat sobre el paper del Ministeri. És a dir, quan parlem a Catalunya sobre més diners per a cultura, no podem deixar de pensar –no cal que ho digui la Moció, però la nostra interpretació cap en el que diu la Moció– que no tenim ben resolta la relació entre el Ministeri de Cultura i el Departament de Cultura de la Generalitat, la Generalitat en general. No la tenim ben resolta perquè tenim una situació en la qual uns tenen més diners que competències i els altres tenen més competències que diners. I, per tant, aquí hi ha un problema, hi ha una cosa que grinyola, hi ha una situació que ha de ser resolta. Per tant, sí senyor, més diners per a cultura. Ara, esmena no escrita, esmena mental, paisatge d'aquesta Moció: tenim un problema amb el Ministeri de Cultura.

Una altra i última pinzellada no escrita. Hi ha una part del text que diu una cosa amb la qual no es pot estar en desacord, però que potser hauríem dit d'una altra manera: parla, concretament, de «potenciar la creació pròpia, com a fet universal, independentment de la llengua en què es produeix i mantenint el necessari recolzament a la producció en català». Aquest «independentment de la llengua en què es produeixi» és una mica enfàtic, per al meu gust, redaccionalment. Ara, el principi a què es refereix, jo no hi puc estar en desacord: la política cultural de la Generalitat de Catalunya és la política sobre la cultura que es fa a Catalunya, es faci en la llengua que es faci, inevitablement. Però la política cultural de la Generalitat de Catalunya té una prioritat especial en aquella cultura que es fa en llengua catalana. No és una ratlla, no és «a partir d'aquesta ratlla, sí; a partir d'aquesta ratlla, no»: són cercles concèntrics. El cercle ampli de la cultura mereix un suport, el cercle més intern de la cultura en català, mereix un suport afegit. Em sembla que hi estem d'acord, però potser no ho hauríem redactat de la mateixa manera.

Però això no és només un principi teòric, és –diguem-ne– una norma de Govern. Posem per cas en un territori molt important de la vida cultural catalana: el món del llibre i de l'edició. Quan el Govern de la Generalitat és un dels màxims, per no dir el màxim valedor del preu fix del llibre, no ho fa només perquè això és millor per al llibre en català; ho fa perquè això és millor per a les llibreries de Catalunya, que venen en català, en castellà, en anglès i en allò que poden. Ho fa perquè això és millor per a les editorials, sobretot, mitjanes i petites de Catalunya que, en molt bona part, treballen fonamentalment en castellà. Per tant..., i, a més a més, després hi ha un ajut especial per al llibre en català. Em sembla que, en aquest sentit, no entrem en contradicció i que, a més a més, hem de ser conscients que, sobretot en el terreny de les indústries, la creació d'una xarxa d'indústries fortes a Catalunya exigirà produir en català per al mercat català i produir en castellà i en anglès per als mercats exteriors, per als mercats de fora.

Per tant, amb aquesta voluntat de consens que porta a retallar, fins i tot, alguna esmena i a presentar esmenes

estrictament jo diria que molt puntuals, que ja han estat acceptades, jo els demanaria, també, el suport a aquesta Moció en els termes en què hem pogut acabar-la dibuixant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció i amb les esmenes que s'han presentat –ara matisaré alguna qüestió–, fonamentalment perquè aquesta Moció reproduceix una carta oberta que van fer diferents entitats amb relació a la política cultural. Aquesta carta oberta es va presentar el 7 de juny; el dia 28 de juny va haver-hi un ple al Parlament on el senyor Vendrell va presentar una interpellació sobre política cultural i va basar-se, precisament, en aquesta carta oberta. El que no m'esperava –i ho dic molt sincerament– és que els termes de la Moció reproduïssin quasi literalment, justament, aquella carta oberta. I dic «quasi literalment» perquè hi han alguns aspectes que cauen.

Cau el primer punt, precisament aquell punt on es fa una valoració crítica respecte la situació de la cultura, és aquell punt on es diu, precisament, doncs, que es mostra una preocupació pel que sembla ser una pèrdua de vitalitat cultural de Catalunya i de projecció cultural de Barcelona. No ho llegiré, és igual, però aquest punt cau. I deia ara mateix el senyor Villatoro que el que s'ha conservat a la Moció és el més substantiu. En la valoració que fa aquesta diputada, el més substantiu és, precisament, que aquesta preocupació de tota una sèrie d'entitats hagi originat aquesta carta oberta. Perquè, si no hi haguera hagut aquesta preocupació i aquest element crític respecte a quina ha sigut la política cultural fins ara, aquesta carta oberta no hauria sortit i, possiblement, no dic que el senyor Vendrell no hauria fet aquesta interpellació, però l'hauria fet amb uns altres termes i, segurament, amb unes altres propostes. Per tant, doncs, cauen de la Moció elements substantius: els de crítica a l'acció de Govern. Els de crítica a l'acció de Govern: precisament, allà on es diu «fer de la cultura una de les prioritats a l'acció de Govern de la Generalitat» i que la carta oberta diu «sense dirigisme», això cau, també, això del dirigisme. I, quina casualitat, el que s'ha tret ara, el que ha retirat el senyor Villatoro de la seva esmena era un text que podia ser interpretat justament com a dirigista. Quina casualitat, quina casualitat...

Per tant, miri, és una carta oberta que fan tota una sèrie d'entitats que el que fan és tota una manifestació d'uns principis que pensen que han d'orientar la política cultural. I, lògicament, amb aquests principis nosaltres hi estem d'acord, i seria difícil que ningú hi estigués..., és a dir, que hi hagués algun grup que hi estigués en desacord. Però quan he dit que no m'ho espe-

rava, senyor Vendrell, és perquè jo pensava que..., em sembla molt legítim basar-se, doncs, en un manifest, però que aquests principis, amb les seves propostes, els traduiria en polítiques. És a dir, en orientacions concretes per poder orientar això, la política del Govern amb relació a política cultural. Vostè no ho ha fet. Nosaltres no ens sentíem com a Grup que haguéssim de fer esmenes en el que vostè ha preferit deixar en principis. El que em pregunto és per què només ho deixa en principis, que –insisteixo– em sembla molt legítim: les entitats no poden fer altra cosa que dir principis, però aquí estem fent política des d'un Parlament, i el que hem de fer és fer propostes concretes per orientar l'acció del Govern. Per tant, una cosa més que aprovar principis.

I per això, doncs, simplement interpreto si no és, precisament, el suport que el seu Grup fa a Convergència i Unió que l'impedeix passar dels principis a l'acció. I per tant, doncs, nosaltres esperàvem que aquesta acció estigués expressada a la Moció, la qual cosa no resta que, amb els principis que estan reflectits en la Moció, que són els que ja hi havia en aquella carta oberta, i amb l'element crític que va inspirar aquesta carta oberta, nosaltres hi estem d'acord. I per tant, doncs, votarem afirmativament aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja ha estat dit pels diputats i la diputada que m'han precedit, el text d'aquesta Moció té el seu origen en el Manifest o la carta oberta que un conjunt d'entitats de caràcter nacional, bona part d'elles, o de caràcter barceloní, d'altres, havien adreçat als mitjans de comunicació intentant posar damunt la taula un debat sobre l'estat de la cultura al nostre país en aquests moments. Aquest és un fet positiu, l'existència del debat cultural. És un fet positiu i necessari. El debat cultural ha d'existir sempre perquè el silenci sobre la cultura només fa referència a dues coses: o a la seva inanició o al domini i la subjugació absoluta de l'Administració damunt dels agents culturals. Una cosa o l'altra, la inanició o el dirigisme, són negatius i, per tant, l'existència d'un debat, l'existència d'una tensió en el món cultural, és sempre positiu: on hi ha debat, en cultura vol dir que hi ha vida, hi ha dinamisme.

El Grup Popular ha agafat part d'aquesta carta oberta i ens la presenta en forma de moció. En primer lloc, aquest ja és un motiu que ens impedeix a la resta de grups parlamentaris no votar-hi a favor, és evident, primer, perquè no votar a favor del debat no té cap explicació i, segon, perquè els grups parlamentaris, tots i cadascun de nosaltres, ens solem moure per interessos partidistes, els quals fan que sigui impossible de dir que no al que opinen les entitats, excepte casos concrets que solen passar per iniciatives legislatives populars. Però ara no en parlarem, quan són manifestos oberts normal-

ment tots hi estem a favor, el que, en tot cas, sí que la riquesa del debat d'aquesta tarda, que s'ha iniciat amb placidesa, placidesa que va perdent-se –i fixin-se vostès que la placidesa va en relació al nombre de diputats i diputades presents, la qual cosa sempre vol dir que la quantitat no té res a veure amb la qualitat, senyor Vendrell–, però, en aquest debat, hi ha hagut alguns temes que s'han posat damunt la taula que nosaltres també voldríem clarificar.

En primer lloc, és evident que les interpretacions sobre la cultura són sempre subjectives, que les vivències sobre la cultura són sempre subjectives i que l'objectivitat en cultura no existeix si no és l'academicisme, que no és del que estem parlant. Això vol dir que estic d'acord, el nostre Grup està d'acord amb el diputat senyor Vicenç Villatoro quan deia que la seva Moció té interpretacions diferents; no, la seva Moció: el manifest tenia interpretacions diferents. El manifest va servir perquè gent molt diferent en fes interpretacions molt diferents. És cert, per exemple, que en aquest punt 4 les referències a potenciar la creació pròpia com a fet universal, independentment de la llengua en què es produeixi, poden ser interpretacions diferents.

Els que sabem que quan a Catalunya es parla de monolingüisme es per anar contra la llengua que és pròpia de Catalunya, perquè els únics que avui en dia són monolingües no són catalanoparlants; perquè els que sabem que, sovint, quan a Catalunya es parla de bilingüisme és per parlar d'aquell monolingüisme anterior de manera amagada, i els que creiem que avui Catalunya no és monolingüe, excepte certs sectors, no és tampoc bilingüe la seva majoria, sinó que és una Catalunya plurilingüe, i que, avui, quan parlem de la realitat cultural del nostre país, per exemple, no podem obviar de cap de les maneres l'anglès –quan parlem de realitat cultural i educativa al nostre país no podem obviar, de cap manera, l'anglès–, doncs, entenent-ho d'aquesta manera, hi estem absolutament d'acord, entenent-ho de la manera que digui: «No, no tot el que faci la Generalitat, ho ha de fer també en castellà», perquè ja és el que fa l'Estat, ho fa també en castellà. Una altra cosa és que «l'Estat ho fa només en castellà», doncs, així no ho entendríem. Però, com que sabem que no és la intenció del senyor Vendrell aquesta, no ho llegim així.

El que és cert també, hi estem d'acord, que cal obrir un altre debat –ho deia el diputat senyor Villatoro–, el debat sobre com ordenem la política cultural en un país que qui té diners no té competències i qui té competències no té diners. És absolutament cert, no només en el camp de la cultura, però explícitament cert en el camp de la cultura. I d'això n'hem viscut en els darrers mesos exemples claríssims de paracaigudisme cultural a Catalunya que, en base a posar diners en una institució, s'entra als seus òrgans de decisió. En parlarem, segurament, en el debat pressupostari, n'hem de parlar, d'això, més.

Hi ha dues coses, però, de les que ha afirmat el senyor Vendrell, que li he de dir que no hi estem d'acord. Una, quan ha parlat d'heretgia. Parlant de cultura, hi ha conceptes que fan por: un són les pistoles, els altres són les heretgies. Perquè les heretgies només s'entenen des

dels canons i, evidentment, la cultura canònica, sigui religiosa o sigui laica, sempre ha estat una cultura perillosa, una cultura «imposadora» i, per tant, evidentment, aquest és un concepte que nosaltres no podem acceptar.

En segon lloc, també ha dit una cosa en la qual no hi estem d'acord: en cert moment m'ha semblat, potser erròniament, segurament erròniament, que diferenciava el que en deia «la cultura del nostre país» de la cultura «feta al nostre país». Si era cert, el Grup d'Esquerra Republicana vol deixar ben clar que, per a nosaltres, tota la cultura feta al nostre país és cultura «del nostre país»; tota la cultura feta a Catalunya, als països de cultura catalana, és una cultura del nostre país. No hi ha una diferència de la cultura feta al nostre país amb una altra cultura. En tot cas és que, en alguns gèneres culturals, la llengua hi sigui un element primordial i, en cultura canònica, s'estudiï segons la llengua, com succeeix en literatura. I hom parla de les literatures segons la llengua en la qual estan escrites, però això no vol dir que la cultura, que és un concepte molt ampli, tingui a veure amb això.

I finalment –finalment–, parlant de coses amb les quals no hi estem d'acord, no vull aprofitar l'avinentosa per deixar de parlar d'un altre concepte: no estem d'acord amb les heretgies perquè és un concepte cultural allunyat del nostre concepte, i no estem d'acord amb els *glamours*. El *glamour* –no ho dic per vostè, senyor Vendrell, i ho sap perfectament–, el *glamour* té a veure amb les passarelles de moda, amb les exdones de toreros o amb altres coses que són dignes d'existir i d'alta audiència, però la cultura, l'ètica, l'estètica, la subjectivitat, l'art i el pensament no tenen a veure res amb el *glamour*. Fins i tot li diria –fins i tot els diria a vostès, senyores i senyors diputats– que qui crea la cultura damunt del *glamour* no crea cultura, no fa literatura, no fa cinema, no fa teatre: qui crea la cultura damunt del *glamour* el màxim que fa és certs programes televisius de baix contingut ètic i moral, dels quals, malauradament, aquest estiu des de TV3 n'hem tingut algun llastimós i lamentable exemple; no fa literatura sinó que fa plagis, no fa cinema sinó que fa sèries televisives que es passen a moltes hores de la nit i desapareixen per manca d'audiència, i, per tant, qui confon la cultura amb el *glamour*, potser, de vegades és perquè sap què és el *glamour* i desconeix què és la cultura.

Per tots aquests motius, inclosos el darrer, votarem a favor d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I que per molts anys vostè i jo no tinguem mai *glamour*. (Rialles.)

El senyor Surroca, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, senyor Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem aquí, doncs, per parlar d'aquesta Moció presentada pel Partit Popular que té com a base –encara

que esporgat– el manifest d'aquesta vintena d'entitats que varen presentar fa uns mesos. Bé, el que m'interessa és que aquestes entitats recollien un malestar, un malestar que hi ha en aquests moments en diversos sectors culturals. Aquestes entitats han demanat, precisament, una compareixença a la Comissió de Cultura i, per tant, d'aquí a unes setmanes tindrem ocasió d'ampliar i de tenir un debat amb ells. Renuncio, per tant, a fer una valoració de cadascun d'aquests punts, perquè aquest no seria el marc; necessitem més temps. La gent que m'ha precedit, precisament, els diputats i diputada han dit que faltava aquest marc de discussió. En tot cas, avui solament apuntaré un parell d'aspectes que em preocupen de manera particular.

A la vista d'un escrit crític, ens hem de fer la pregunta, sens dubte: Tot va malament en cultura, a Catalunya? I jo, francament, des del meu punt subjectiu també haig de dir que no, que no tot va malament en cultura. Posem un exemple que per a mi és positiu, amb tots els inconvenients i malestares que hi poden haver, però, que seria el món dels arxius –en general, en parlo. Si algú té dubte de la bondat del que aquesta cambra representa, que és l'autonomia, crec, jo, que seria bo que es fes un vol pels arxius i veurien el que ha canviat. La gent que hi havíem entrat, als arxius, fa una vintena d'anys, vèiem com estaven i com estan ara. Avui, els arxivers catalans tenen un prestigi a nivell mundial. És un col·lectiu jove. Quin és el secret d'aquest col·lectiu, d'aquesta associació, en què hi formen part 650 arxivers i arxiviers? Doncs, per a mi, el secret és un: que hi ha il·lusió i hi ha empenta. I aquí tenim un risc, que algú ja ha apuntat: divendres passat va entrar la nova llei d'arxius, la proposta, la nova llei d'arxius que es discutirà en aquest Parlament, seria un error que, si més no, aquesta cambra no escoltés molt què diuen aquests arxiviers amb aquest prestigi.

Si hagués d'ajudar el senyor conseller –que no ens acompanya, malauradament, aquesta tarda– a trobar el diagnòstic –no, està excusat, eh?, no ho dic perquè hi sigui, no; ho comprenc–, però, si jo hagués d'ajudar el conseller de Cultura a trobar un diagnòstic del malestar en diferents sectors culturals, diria que el principal mal que tenim és que els professionals tècnics es troben desatesos en aquest moment; es troben que ningú els escolta, o poca gent.

Senyor Vicenç Villatoro, jo li pregaria que trameti al conseller que sigui receptiu, que no sigui impermeable a un estat, jo diria de desconcert, que hi ha actualment al món cultural. El risc que té el senyor conseller és de quedar tancat al seu despatx i que, d'inauguració en inauguració, d'entrevista en entrevista, li sigui impossible prendre el pols a la situació de la cultura. Jo em pregunto: Ha parlat alguna vegada el conseller de Cultura amb els representats dels arxiviers? Sap la desmotivació que hi ha entre els museòlegs? Ha comprovat l'estat de desànim que hi ha en el món dels artistes plàstics? S'ha assabentat que hi ha poca il·lusió entre els funcionaris? Ha comprovat si els departaments porten un ritme de treball propi dels que tenen objectius clars?

Mirin, casualment, ahir al vespre després del Ple, en obrir el correu electrònic em vaig trobar amb una car-

ta d'un funcionari. Un funcionari que diu que ens hem trobat un parell de vegades, que jo no recordo, però de la carta que em passava els lleigeix un fragment, crec que és representativa. Ell em deia: «Som molts els funcionaris que creiem en el servei públic, que tenim vocació de fer la nostra feina tan bé com sigui possible, que veiem com, dia a dia, companys nostres abaixen els braços i passen a ser funcionaris, en el pitjor sentit de la paraula, o bé se'n van a la privada.» Ell deia en aquesta carta: «Recentment, parlava amb un excel·lent professional, que, després de més d'una dècada de subsistir en un gran museu a base de contractes temporals, ha acceptat una bona oferta al sector privat.» Ell continua: «Em deia "Me'n vaig perquè m'estimo la meua feina. Si no m'agrades tant, senzillament m'hauria quedat a escalfar la cadira." Ara aquest professional farà museus excel·lents a Extremadura, a Andorra, a Castella. No és un cas únic.» I acaba aquesta carta amb aquesta frase: «Som molts els qui veiem any rere any com una feina que ens estimem s'ha de fer sense cap planificació, en males condicions, sempre lluitant contra els vicis adquirits.» I continua.

Primera qüestió, doncs, que em preocupa és la qüestió del personal. Si no tenim uns funcionaris, una gent que treballa a les nostres institucions animada, poca cosa podem fer.

La segona qüestió fa referència al que ja vaig dir apuntar el dia de la compareixença del conseller, i, després del primer any, crec que, desgraciadament, el meu diagnòstic era encertat. La veritat és que no veig interès per la cultura. Quan els firmants del Manifest demanen fer de la cultura una de les prioritats de l'acció del Govern, no interpreto de cap manera que es refereixin a la cultura evasió. Sembla que l'interès per la cultura es redueixi a la seva pretesa contribució a l'economia, a la generació d'ocupació, la construcció d'identitat.

On la cultura falla, des del meu punt de vista, és en la creativitat, la cultura com a valor de convivència i de civilitat. En aquests moments, Catalunya exigeix una reflexió col·lectiva. El conseller inaugura, però el que el país necessita són criteris, programes d'actuació, orientació, i prioritzar. Això només s'aconsegueix amb molt de diàleg i participació, i això és el que demanem.

Dilluns passat, el pensador Edgar Morin feia una conferència i, entre d'altres coses, va dir: «No pot haver-hi una reforma de l'educació sense una reforma del pensament, i el pensament és cultura.» No podem muntar unes indústries culturals sense fonaments, no podem fer servir les indústries culturals de cortina de fum; necessitem saber què es pensa fer per sortir de l'ensopiment cultural, i per això demanem que hi hagi un debat general i que el conseller escolti, escolti a tothom.

Creiem que ha estat positiu que hagi sortit aquí, que tinguem aquesta possibilitat, encara que esporgada, del Manifest d'aquestes vint entitats, i per això el nostre Grup hi votarem afirmativament, esperant, però, temps de reflexió, temps de modificació i, ho repeteixo, temps de donar suport, sobretot, a la gent que es dedica a la cultura per sortir d'aquesta desmoralització que hi ha.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Ara posarem a votació el text de la Moció, incorporant-hi totes les esmenes de Convergència i Unió, excepte una paraula, si no he seguit malament el debat... (*El Sr. Villatoro i Lamolla demana per parlar.*) Sí, senyor Villatoro...

El Sr. Villatoro i Lamolla

Excepte la segona frase, a partir del punt que hi ha entremig, de la tercera de les esmenes, que comença amb la paraula «mantenir».

El president

D'aquesta paraula fins al final.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Això mateix.

El president

Molt bé, gràcies. Ha quedat clar, eh? (*Pausa.*) Molt bé.

Per tant, posem a votació el text, incorporant-hi les esmenes de Convergència i Unió, excepte l'última frase de l'esmena número 3, que comença amb la paraula «mantenir» i acaba amb les dues paraules «infraestructures culturals».

Comença la votació.

El text de la votació ha estat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació (tram. 302-00050/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del Pacte per a l'ocupació. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que l'ha presentada, l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies. (*Pausa.*)

El president

Pot començar, si us plau.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció té dos parts: una que fa referència a la ineludible necessitat i responsabilitat, per part del Consell Executiu, de complir i fer complir el tan famós com recurrent Pacte per a l'ocupació, i una segona part, que és la proposta *stricto sensu* que hi ha al punt tercer; complir i fer complir el Pacte per a l'ocupació, que contemplaria, naturalment, també la necessitat de posar en marxa l'observatori del mercat de treball i el tan famosíssim com neonat Consell de Treball Econòmic i Social.

Senyores diputades i senyors diputats, la justificació del punt tercer, que, diguéssim, és el nucli fort de la Moció del meu Grup, Iniciativa per Catalunya, es basa en la tesi següent: que estem en una important fase que un servidor qualificaria de permanent reestructuració i innovació. En aquest paradigma, en el paradigma de la reestructuració i la innovació, hi ha les relacions industrials i econòmiques, les socials i culturals, les polítiques i les institucionals d'aquest món globalitzat i interdependent; i, per inclusió, les nostres, les de Catalunya. De Catalunya, dic que té les bases necessàries per provocar un nou itinerari en aquesta reestructuració i innovació, o sigui, les bases materials són o serien les organitzacions socials, representatives i les empresarials, el teixit industrial i de serveis i les institucions polítiques. Tot allò permet un conjunt de pràctiques contractuals de nova planta, que poden allargar la coneguda tradició de negociacions que hi ha hagut al nostre país i que, en ocasions, han estat celebrades aquí i arreu, això que, convencionalment, hem qualificat del marc català de relacions sociolaborals, socioindustrials, com es vulgui dir; m'és igual.

Amb molta freqüència, els poders públics estaven en un discurs contradictori, al meu parer. Nominalment, es diu que el treball és la prioritat per excel·lència, però el mateix raonament considera que els mitjans tecnològics i d'inversió han d'avançar segons, podríem dir-ne, una lògica que solament entén el treball i l'activitat i les seves condicions d'ús com un producte secundari de la pròpia dinàmica de l'avenç tècnic. En part, aquesta sintaxi contradictòria, intencionadament contradictòria, és la responsable dels desajustaments conjunturals i estructurals entre innovació i ocupació tecnològica, que també són visibles a Catalunya, amb l'agreujament, en el nostre cas, de la feblesa tecnològica que encara tenim, que ens pot jugar una mala passada, que ens podria jugar una mala passada amb el dèficit tecnològic que tenim, que podria conduir a una major subalternitat tecnològica. Així, doncs, d'una part, s'aspira a un major poder polític i, de l'altra, es caminaria a una dependència tecnològica en aquesta fase —ho repeteixo— d'accelerada innovació, reestructuració.

De manera que una tasca de Govern moderna i eficaç ha d'intervenir en aquest paradigma i ha de fer intervenir els subjectes polítics i socials en aquest paradigma, i fer coherent el discurs entre ocupació i innovació tecnològica. Tots sabem de la notable tradició contractual catalana en les esferes socioeconòmiques. En ocasions, els poders públics catalans han jugat un paper destacat. És una tradició que ha de continuar amb els

continguts, diguem-ne, tradicionals, per tutelar, també, un conjunt assalariat, diguem-ne tradicional, també. Uns continguts tradicionals que, encara que són necessaris, ja no són suficients. I ja no són suficients perquè, en general, no intervenen en el nou paradigma de la reestructuració i innovació, és a dir, no aborden el fet tecnològic i les seves conseqüències, i el resultat de tot això és que es queden limitats a allò que deia fa un moment, a les conseqüències de la no-intervenció en aquest nou estadi de la reestructuració i innovació.

Nosaltres, des de l'oposició, fem un plantejament de govern, en el sentit italià de l'expressió, d'intervenció, és a dir, sortides pràctiques que estimen que l'ocupació és fonamental, però sense abordar les causes primeres que poden provocar unes conseqüències negatives en aquest món de constants, profundes i rapidíssimes transformacions i innovacions tecnològiques. Proposem liderar amb els agents socials i econòmics un projecte d'intervenció entorn d'aquestes novetats tecnològiques, mitjançant un pacte, un acord tripartit de nova planta, que, *grosso modo*, els seus continguts genèrics serien: necessitats de l'economia catalana per superar suficientment el dèficit tecnològic, intervenció *ex ante* i *ex post* dels processos d'innovació al centre de treball, els necessaris i finalistes instruments formatius per al conjunt assalariat, mesures per frenar l'allau de la contractació precària que constitueixen un forat d'important ineficiència, també en aquests sectors de la innovació tecnològica. I, finalment, un conjunt de nous drets de ciutadania social per a aquesta fase, tan repetida, però que necessito clarificar, de reestructuració i innovació.

La nostra proposta preveu, si fos possible, tot respectant l'autonomia de les parts, una arquitectura contractual de caràcter tripartit, és a dir, els agents socials, els empresaris i el Govern català, això que, temps enrere, es deia, als anys 90, al començament, «la negociació a la catalana». En suma: que totes aquestes —agents socials, empresariat català i el Govern— serien les jerarquies prèvies al progrés i a l'ús tecnològic que sortiria d'aquest acord, d'aquest acord *in itinere*, perquè seria un acord fix, seria un acord en moviment, tot i tenir el seu moment inicial, fundacional, com es vulgui dir. Totes elles per garantir, especialment els poder públics amb la seva actuació, que cap àmbit territorial o grup social o part d'aquest grup social, per marginat que fos, pogués introduir-se en aquest nou estadi d'adaptació. Parlo de jerarquies capaces de combinar innovació tecnològica i demandes socials, tecnologia i societat, en un tot que faci de l'avanç tècnic no un perill per a certs grups socials, ans el contrari, el seu aliat natural, i al costat d'aquesta arquitectura, de forma diversa, complementària —es podria veure—, hauria de ser-hi la universitat, perquè un dels problemes més evidents que tenim és l'insuficient acoblament entre indústria i ciència, de moment.

Evidentment, aquest plantejament té com a objectiu pal·liar una sèrie de deficiències que ja s'han exposat, i vol posar el centre d'aquest pacte sobre la innovació les persones del món del treball de Catalunya i, a la vegada, desitja un enriquiment del marc català de relacions sociolaborals, la qual cosa és factible. I, tal com s'ha

insinuat fa un moment, manifesta el seu interès perquè no hi hagi asimetria, o almenys la menor possible, entre l'aspiració de més poder públic, polític, que compartim en aquesta cambra, i dèficit d'instruments i garanties en aquest paradigma de la reestructuració i innovació. Catalunya té ara aquesta oportunitat i aquesta cambra, el seu Govern, els agents socials i econòmics, si passen aquesta proposició, podrien ostentar legítimament haver provocat quelcom realment seriós i important i necessari. Efectivament, tota una discontinuïtat en el metabolisme de la negociació dels processos del món del treball.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, molt honorable senyor president. Si m'ho permet, des de l'escó estant, per estalvi de temps. De fet, el nostre Grup Parlamentari, amb relació a aquesta Moció i estudiat el seu contingut, ha presentat dues esmenes; concretament, una al punt 2 i una altra al punt 3. Dir, per tant, que la nostra posició respecte al punt 1 és de votar-hi favorablement, per raons òbvies; de fet, és d'aquells continguts que semblen, fins i tot, una mica sobers, no? És a dir, instar el Govern a complir i fer complir tots aquells aspectes encara no resolts del Pacte per a l'ocupació, és obvi que és la missió del Govern, en aquest sentit, perquè, de fet, estem parlant d'un que no està complert encara el termini per al qual es va signar. És un pacte que té una durada de dos anys, 98-2000, no estem encara a la finalització d'aquest termini i, per tant, és obvi que el que es vol, perquè la voluntat política que hi ha, des del primer moment, és aquesta i s'ha demostrat durant tot el temps pel qual el Pacte està vigent, és que es compleixi i, per tant, que es faci complir.

D'altra banda, vull recordar que és un pacte pioner, és un pacte pioner a tot l'Estat espanyol, és la primera comunitat autònoma que arriba a un acord d'aquestes característiques, la qual cosa no deixa de ser un reflex del que és el clima social que existeix en el nostre país des de fa molts anys –a Catalunya, em refereixo–, i també un reflex del que és l'estil, del que ha estat i és l'estil en l'àmbit de les relacions laborals del nostre Govern, el Govern de Catalunya. Per tant –repeteixo–, malgrat que és una obvietat i semblaria, fins i tot, sobrer, no serà pas el nostre Grup qui deixi de votar aquest primer punt.

En el segon punt, vostè demana, doncs, procedir, juntament amb les organitzacions signants de l'esmentat acord, a una verificació dels nivells de compliment del Pacte per a l'ocupació i que a principis de l'any 2001 se n'informi a aquesta cambra. Òbviament, per les mateixes raons que he explicat en el primer dels punts, doncs, també estem d'acord en aquest sentit, amb aquesta proposta; únicament hem presentat una esmena que em sembla que és del tot raonable i demanaria

que vostè la pogués acceptar, una esmena en el sentit d'incorporar, al final d'aquesta redacció, que aquest retiment de comptes que s'hagi de fer en la cambra es pugui fer a partir del primer trimestre, és a dir, un cop complert el primer trimestre, per raons purament, doncs, de treball, de poder recopilar totes les dades i poder presentar el retiment de comptes com cal.

De fet, jo, en aquests moments, podria dedicar-me una estona a explicar quins són aquells elements del Pacte que ja s'han dut a terme; no ho faré, perquè, de fet, no és aquest el moment en què convé fer-ho, i es farà quan el Pacte hagi complert, per tant, li demanariem que acceptés aquesta esmena.

I, finalment, pel que fa al tercer punt, doncs, atesa tota l'explicació que vostè ha fet, que sap que la compartim perquè n'hem parlat altres vegades, al nostre entendre, aquesta relació innovació tecnològica - ocupació no és un aspecte únicament vinculat al Departament de Treball, és un aspecte transversal que afecta molts d'altres departaments, però estem d'acord que és un procés que cal obrir i que cal propiciar des del Govern en l'àmbit de la relacions entre els agents socials, sindicats, patronals i el mateix Govern. Un element que, al nostre entendre, és important per a un marc català de relacions laborals, però que, sobretot, ha de ser un procés obert, i obert en tots els àmbits, també obert pel que fa als seus continguts, sense condicionar-los des d'aquí, les matèries a tractar i, sobretot, respectant l'autonomia de les parts; per tant, únicament una petita esmena que hem presentat en aquest tercer punt per aclarir el contingut de la proposta, per explicar-la d'una manera millor, en lloc de parlar d'un pacte social a l'entorn de la innovació tecnològica, demanariem que ens acceptés aquesta petita esmena, que el que fa és precisar; és a dir, un pacte social que contempli les noves formes de treball associades al procés d'innovació tecnològica amb respecte per l'autonomia de les parts.

Aquest és, per tant, el contingut de les nostres dues esmenes, i –repeteixo– en el primer punt votariem a favor i, si vostè les accepta, votariem a favor de tota la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra donarà suport a la Moció presentada pel diputat López Bulla i, si accepta les esmenes, també, a les esmenes acceptades. Entenem que els tres punts que es proposen: el compliment dels aspectes no resolts del Pacte de l'ocupació i la verificació d'aquest compliment amb els agents socials i, per altra banda, establir un pacte social de cara a preveure els impactes de la innovació tecnològica, són qüestions raonables que cal tirar endavant. És evident que, en el moment que es faci el debat sobre el Pacte d'ocupació, tindrem ocasió de discutir els termes d'aquest. Nosaltres som crítics amb relació a al-

guns dels aspectes d'aquest Pacte; és evident que tot el tema de nous filons d'ocupació no ha acabat de funcionar amb les previsions inicials, que les partides destinades a això, de fet, surten d'altres partides que s'han rebaixat dins dels programes del mateix Consell de Treball, per tant, hi ha una certa màgia –diguem-ne– pressupostària que traïem d'un lloc per donar-lo a l'altre; no hi ha un increment a les partides destinades a polítiques actives, globalment.

El tema dels crèdits de la petita i mitjana empresa es pot atribuir a la bonança econòmica, però crec que també seria un error, perquè tots sabem que en altres llocs d'Europa hi ha una tradició d'empreses de capital risc i de garantia recíproca que estem lluny d'aconseguir, i, per tant, si l'empresa no va a buscar crèdits és perquè no deu estar en unes condicions adequades, no s'està primant l'enginy, no s'està primant la innovació i anem a demanar uns crèdits similars als dels bancs, potser una mica millors, però no gaire diferents dels dels bancs i, per tant, alguna cosa s'hauria de canviar del model.

I, pel que fa al tema de les trenta-cinc hores, doncs, lamentablement, pel que es veu, tampoc, en fi, no ha donat gaire resultat; em dona la sensació, una mica que tenim..., és que, precisament, vinculat als canvis produïts per les noves tecnologies i les reestructuracions empresarials, s'estan fent més hores que mai; aquesta és una mica la sensació. Per tant, doncs, ja tindrem ocasió de parlar-ne a fons, quan arribi l'ocasió i, amb relació al tema aquest dels canvis laborals propiciats per les noves tecnologies, és evident que aquest hauria de ser un gran camp de batalla d'una conselleria de treball. Jo, personalment, penso, i des d'Esquerra, que el tema ocupació, la creació d'ocupació, bàsicament, es basa en una bona política industrial, bàsicament, no tant de treball com industrial, i, en canvi, Treball hauria d'accentuar més els esforços per veure com es poden abordar els efectes nocius de les noves condicions laborals, l'externalització, la precarització, l'augment d'autònoms dependents, l'augment de treball a casa, etcètera. Per tant, és evident, que això sí que ens convé que hi hagi un estudi, que hi hagi una avaluació de l'impacte dels efectes dels nous canvis tecnològics. Bé, en qualsevol cas, i com que em sembla que anem una mica ja amb el temps ajustat, doncs, per dir que votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista..., però pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Bé, nosaltres també, donada la brevetat que han utilitzat els altres il·lustres diputats que m'han antecedit en l'ús de la paraula, nosaltres també considerem, el nostre Grup Parlamentari, procedents els tres punts de la Moció subsegüent a la interpellació presentada per Iniciativa. Nosaltres creiem que és oportú, en un moment en què s'està a punt d'exhaurir el Pacte per a l'ocupació, els darrers mesos d'a-

quest any, i que ha estat amb una durada de tres anys, creiem que és procedent realitzar la valoració de com ha estat l'aplicació i l'eficàcia d'aquest Pacte per a l'ocupació.

No ha estat la primera vegada que els grups parlamentaris en aquesta cambra hem realitzat una valoració i hem parlat de temes tan cabdals com és el model de gestió de la formació professional ocupacional a Catalunya; hem parlat, ahir mateix, de l'observatori del mercat de treball i la seva procedència; hem parlat de les diferents formes de reordenació del temps del treball, i hem parlat de la utilització dels crèdits que tant l'Institut Català de Finances com l'Institut de Crèdit Agrícola varen facilitar i varen aportar perquè les petites i mitjanes empreses generessin i creessin llocs per a l'ocupació. Nosaltres creiem que el balanç és força positiu, però encara queden qüestions per complir. Aquestes qüestions per complir, doncs, com també s'ha dit abans, són aquesta promoció a la petita i mitjana empresa, la creació d'aquest observatori del mercat de treball i, sobretot, un dels reptes que encara ens queden per assolir a Catalunya, i és el model de gestió de la formació professional ocupacional, que, com bé va avançar ahir el president de la Generalitat de Catalunya, es farà un debat monogràfic per tractar l'anàlisi d'aquesta gestió i del model de futur que la Conselleria de Treball i l'Executiu català vol portar per al nostre país.

Evidentment, creiem, i en aquest segon punt tornem a coincidir, en aquest aspecte, el balanç i la valoració que es fa d'aquest Pacte per a l'ocupació. Però també creiem que s'han de tenir presents, des de la Conselleria de Treball, que ens queden encara molts reptes per a lluitar i per a treballar en el mercat laboral català, com és l'atur femení, tot i que encara estiguem amb un grau d'atur per sota del 6% en alguns mesos, però l'atur femení, l'atur juvenil, la qualificació i la qualitat de la nostra formació professional, així com mesures alternatives per lluitar contra la precarització del mercat de treball català són uns dels reptes més punyents i més cabdals que tenim per davant en el nou Pacte per a l'ocupació que els agents socials tanquin i treballin i consensuin amb la Generalitat de Catalunya i que puguem tornar a valorar en aquesta cambra.

L'últim punt, que creiem, a més, molt important, és el d'aquesta entesa o aquest pacte social per a la innovació tecnològica. Creiem que, com bé ha estat el segle XIX el segle de la revolució industrial, el segle XX, sens lloc a dubte –i tots els diputats hi estarem d'acord– ha estat i és el segle de la revolució tecnològica, per això creiem que per estar preparats, perquè Catalunya pugui ser un portal en el món de l'ocupació d'aquestes noves tecnologies del segle XXI, un dels nostres reptes importants és estar preparats i afrontar noves formes de treball, com puguin ser el teletreball, les fórmules d'aplicació de la innovació tecnològica al nostre mercat de treball, i també –i no hem d'oblidar-ho també, diputat proponent– aquelles formes alternatives de representativitat sindical que ha d'afrontar la nova innovació tecnològica, no solament per a les petites i mitjanes empreses, sinó per als autònoms, que són una part important de creació de riquesa al nostre país i de creació

d'ocupació, sinó també per a aquest nou tercer sector, i sobretot per a aquestes noves fórmules de treball que genera i que crea la innovació tecnològica. Per tot plegat, nosaltres estarem d'acord a aprovar i donar el nostre suport, com a Grup Parlamentari Popular, als tres punts de la Moció subsegüent a aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. També des de l'escó estant, com la resta de companys d'altres grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, per dir que nosaltres també donarem suport a aquesta Moció que ha presentat el senyor López Bulla.

I ho farem perquè entenem que el primer punt de complir i fer complir és dit d'una forma suau, d'intentar esperonar el Govern, perquè amb els tres mesos que resten fins que acabi el Pacte per a l'ocupació s'apliqui, desenvolupi els millors sentiments i el màxim d'imaginació per intentar complir allò que, durant la resta del temps de durada, no ha fet. Jo crec que aquest és el tema. No és la reiteració d'aquella idea bàsica que els pactes es fan per complir-los, sinó que, ara que encara hi ha temps, el Govern posi cura a complir-los i que, al final, quan entrem a valorar-lo –que és el segon punt–, puguem tots, puguem tots gaudir d'un balanç positiu. Fins ara, no el nostre Grup, sinó altres entitats socials, ja han fet valoracions parcials del grau d'acompliment del Pacte per a l'ocupació.

Recordo que em sembla que hem estat tots els diputats i diputades d'aquesta cambra els que hem rebut un informe que va fer el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya sobre el Pacte per a l'ocupació. Era un informe-valoració força negatiu pel grau d'acompliment, un informe valoratiu que deia i explicava com, a més a més de la migradesa dels recursos amb el Pla juvenil, aquest no s'estava complint, que no s'havien desenvolupat totes les capacitats que el mateix Pacte donava i, en aquest sentit, jo crec que, quan el grup proposant planteja «complir i fer complir», el que està plantejant, i almenys nosaltres ho entenem d'aquesta manera, el que està plantejant és que es posin encara tots els mitjans perquè, quan arribi a port aquest pacte, tingui una valoració positiva per part de les organitzacions que l'han signat, perquè re va contra la voluntat d'entesa entre les parts sinó l'incompliment dels pactes. Si els pactes no es compleixen, es crea una debilitat, es crea un dubte que fa que el nivell d'entesa i d'acord no sigui possible.

I, evidentment, és en aquesta línia, també, que hi ha altres aspectes, com s'ha dit aquí: el tema de les trenta-cinc hores, el tema dels jaciments d'ocupació, el tema dels crèdits a les petites i mitjanes empreses, que quan arribi la conclusió d'aquest pacte veurem que estem tenint desenvolupaments molt petits i –ho repetei-

xo– que posen en qüestió tot el Pacte; però no avancem temes, que ho plantejarem *a posteriori*. I, per últim, considerem positiu que comencem a parlar com les noves tecnologies, com les noves formes d'organització del treball es van incorporant. Fins ara, hem tingut processos impulsats per alguna de les parts –normalment la part empresarial–, hem tingut processos en què el que s'ha produït és una resistència per part dels que han sofert aquests canvis, i sembla que, perquè no tinguem aquella resistència a allò desconegut, sinó que trobem un clima laboral que permeti utilitzar en positiu les noves tecnologies, el millor és proposar, impulsar i propiciar un acord entre les parts, tot respectant la seva autonomia.

Així, doncs, com que coincidim plenament en allò que planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, donarem suport als tres punts de la moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor diputat, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. López Bulla

En primer lloc, vull agrair totes les intervencions, el posicionament de tots els grups, i em permetran que sigui d'una manera molt especial al Grup de Convergència i Unió.

Accepto l'esmena número 2, evidentment, encara que el redactat és un xic difós, perquè diu: «després del primer trimestre», i aquesta verificació es pot fer al trimestre 5.414 de l'any no sé quan. En qualsevol cas, estem d'acord que l'esperit és, evidentment, passat el primer trimestre de l'any 2001.

En relació a l'esmena tercera, senyor Millo, voldria dir un petit desacord. No és una esmena petita.

El president

Perdó, senyor diputat. L'esmena número 7

El Sr. López Bulla

Perdó. El punt número tres de l'esmena.

El president

Molt bé.

El Sr. López Bulla

No és una esmena petita, com ha dit el senyor Millo. És una esmena molt important, que jo agraeixo, perquè concreta exactament, cosa que el meu redactat inicial no feia, quelcom tan fonamental com és implicar i imbricar l'organització del treball en el procés tecnològic; és a dir, en el cor, en la *city* de la producció i no en el magatzem de la producció. Per això, li estic molt agraït.

Jo crec sincerament, per acabar, que entrem d'una manera molt modesta en un nou paradigma, d'una manera molt modesta, perquè, fins ara, els processos contractuals no havien abordat el fet tecnològic en el seu nucli dur sobre l'oportunitat i sobre la possibilitat d'una

nova cultura contractual, sobre la possibilitat d'una humanització del treball, sobre la possibilitat de nous drets de ciutadania social al centre de treball, gradualment escalat.

Doctors de l'Església, senyores diputades i senyors diputats, jo crec que el Consell Executiu té la gran oportunitat de fer de manera urgent aquesta proposició als agents socials i econòmics i a la societat civil.

I per acabar demano que em donin temps suficient per anar a votar al meu escó, perquè votaré amb molta satisfacció. Moltes gràcies, senyores diputades...

El president

Senyor diputat, podrà fruit d'aquest temps.

Passem ara a la votació del text de la Moció, amb les dues esmenes incorporades al text.

Comença la votació.

Aquest text ha estat aprovat per 122 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i cinc minuts.